

Yatmadan Önce *100* Fırça Darbesi

Melissa P.

6 Temmuz 2000 15=25

Günlük,

Bu satırları duvarlarıGustavKlimt in tıpkıbasımları veMarleneDietrich inposterleri ile kaplı loş odamda yazıyo-rum. Kapalı panjurlar arasından süzülen ışık huzmelerininindüştüğü beyaz kâğıda bir şeyler çiziktirirken o bana yukarı-dan baygın ve kibirli gözleri ile bakıyor.

Hava çok sıcak, boğucu ve kuru. İçeriden televizyonunve çizgi film kahramanını taklit eden ablamindetone sesigeliyor. Dışarıdan cırcır böceğinin umutsuz çığlığı duyuluyor. Onun dışında ev dingin ve durgun. Sanki her şey camdan ince bir fanusun içine kapatılıp koruma altına alınmış,sıcak da bütün devinimleri yavaşlatmış gibi.

Oysa ben kendimi o kadar da dingin hissetmiyorum. Sanki farenin birihissetirmeden tatlıtatlı ruhumu kemiriyor gibi. Kötü değilimama iyi de değilim. Aslında işin garibi hiçbir şey değilim. Ama kendimi, dönüp arayıp yeniden bulabiliyorum.Başımı kaldırıp aynaya bakmam ve aynadaki yansımamıgörmem tüm benliğimin dingin ve huzurlu bir mutlulukladolmasına yetiyor.

Aynaya yansıyan görüntümü beğenerek izliyorum. Çizgileri belirginleşen bedenime, gittikçe biçimlenen ve kendilerinden eminlermiş gibi duran kaslarıma ve tişörtümün altından uçları gözükken ve her hareketimde hafifçe devinengöğüslerime baktıkça hayran kalıyorum. Küçüklüğümndenberi, evde annemin hiç sakınmadan çıplak dolaşması nedeniyle, erişkin bir kadın bedeni benim için bilinmeyen bir şeydeğil. Ancak tüyler kuytu bir orman gibi "Gizem"i koruyorve gözlerden uzak tutuyor. Sıkça aynaya yansıyan görüntümden gözümüayırmaksızım parmaklarımdan birini usulca sokuyorum ve aynada beğeni ile bakan sevecen bakışlarımıyakalıyorum. Kendimi gözleme eylemi o denli güçlü ve odenli hoş ki aniden fiziksel bir hazza dönüşüyor ve ardındanbir dürtü ile tetiklenen anlık bir sıcaklık ve titreme hissediyorum. Sonra bir sıkılma, utanma geliyor. ArkadaşımAles -sandra nınaksine, kendime dokunduğumda fanteziler kur-muyorum. Kısa bir süre önce bana zamanzaman kendinedokunduğunu ve o anlarda kendine zorla ve şiddet uygulayarak sahip olmaya çalışan, canını yakan bir erkeği düşledi-ğini, sır olarak söyledi. Heyecanlanmam için aynaya bakmam yettiğinden söylediklerine çok şaşırdım. Bana kendimedokunup dokunmadığımı sordu, hayır dedim. Kendi kendime oluşturduğum bu dünyayı yıkmak istemedim. Bedenimve aynadan oluşan bana ait bir dünya bu ve arkadaşımın sorusunu evet diye yanıtlamak bu dünyayı aldatmak anlamına gelecekti.

Gerçekten iyi hissetmeme yol açan şey hayranlıkla baktığım ve sevdiğim aynadaki o yansıma, gerisi yalan. Rastlantılarla doğan ve sıradanlıkla devam edip giden arkadaşlıklar öylesine yüzeysel ve yapaylar ki. Hepsi yalan... Zaman zaman okuldaki birkaç oğlana armağan olarak sunduğum kaçamak öpücükler de yalan. Dudaklarını dudaklarımadeğdirdiğimde ani bir tepki ile geri çekiliyorum ve dilleriniacemice ağzıma soktuklarında uzaklara kaçma isteği duyuyorum. İçinde bulunduğum ruh halini yansıtmayan ve ona çok aykırı düşen bu ev de yalan aslında. Aniden, duvardakibütün tabloların çivilerinden kurtulup yerlere düşmelerini, paramparça olmalarını, pencerelerden dondurucu kesif birsoğuşun içeriye dolmasını ve dışarıda cırcır böceklerininşarkıları yerine köpeklerin uzunuzun ulumalarını dilerdim. Günlük, ben aşk istiyorum. İçimdeki buzların erimesini,buzdan sarkıtlarımın çatlayıp kırılmasını, kalbimin eriyipakmasını, güzellik ve tutku nehirlerinde boğulmayı istiyorum.

8 Temmuz 2000

Sokaklar bağrış çığrış. Bu boğucu yaz gününde dışarıdangülme sesleri çınlıyor. Neşeli bir akşam geçirmek için evdençıkmakta olan yaşlıtlarımın parlak, canlı ve kaygılı gözleri aklıma geliyor.

Bütün gece sahilde, gitar eşliğinde şarkılırsöyleyecekler. Kimileri karanlığın her şeyi örttüğü kuytulafa

çekilecek ve birbirlerinin kulaklarına aşk sözcükleri fısıldayacaklar. Kimileri ise yarın sabah, içinde sürüp giden yaşamı koruyan, gizemini saklayan, güneşin ısıtmaya başladığı denizde yüzecek. Evet, yaşıyorlar ve yaşamlarını nasilsürdüreceklerini biliyorlar. Ben de nefes alıyorum, biyolojik olarak her şeyim yerli yerinde... Ancak korkuyorum. Evden çıkmaya ve tanımadığım yüzlerle karşılaşmaya korkuyorum. Evet, farkındayım, kendi kendimle sürekli bir çatışma içindeyim. Kimi zaman başkalarının arasına karışmayı şiddetle istiyorum ve bu bana iyi geliyor. Diğer günlerde ise istediğim tek şey evde yapayalnız, tek başıma kalmak. Kendimi yatağımdan itekleyerek kovuyorum, yatağa uzanıyorum ve düşünüyorum... Kimi zaman bir CD koyuyorum ki bu genellikle bir klasik müzik CD si oluyor. Müzikle suç ortaklığı yapıyoruz ve bu bana o kadar iyi geliyor ki başka herhangi bir şeye ihtiyacım olmuyor.

Ancak sokaktan gelen bu bağırtılar ruhumu parçaparçaya ediyor ve biliyorum ki bu gece birileri benden daha fazla birşeyler yaşayacak. Ve ben bu odada, uyku beni kollarına alıncaya kadar, yaşamın seslerini dinlemeye devam edeceğim.

10 Eylül 2000

10:30

Ne düşünüyorum biliyor musun? Günlük tutmanın aslında hiç de iyi bir fikir olmadığını. Kendimi iyi tanıyorum vena -

sil bir kumaştan yapıldığını biliyorum. Çok geçmeden defterin anahtarını bir yerlerde unutacağıma da kendimi, kendi düşüncelerimden kiskanarak, isteyerek yazmayı bırakacağım. Ya da belki, pek saygılı sayılmayan annem, çaktırmadan kâğıtlarımı karıştırarak. Yapmadığı şey de değil. Ben kendimi salak gibi hissedeceğim ve yazmaktan vazgeçeceğim.

İçimi dökmekle iyi mi yapıyorum bilmiyorum, ama hiç değilse zaman geçiriyorum.

13 Temmuz Sabah

Günlük,

Mutluyum! Dün Alessandra ile bir partiye gittim. Yüksek topuklarının üzerinde upuzun, her zamanki gibi çok güzel ve yine her zamanki gibi kaba sabaydı. Ama çok tatlı ve sevimliydi. Bu türden eğlencelerde canım sıkıldığından, hem dekolumu kaldıramadığım çünkü boğucu sıcak yüzünden, başta pek gitmek istememiştim. Ancak Alessandra onunla birlikte gitmem için o kadar yalvardı ki, sonunda gitmeye karar verdim. Scooter in üstünde, şarkı söyleyesöyleye şehrin dışındaki tepelere vardık. Yazın kurak geçmesi gür ve yemyeşil tepeyi kuru ve çorak hale getirmişti. Nikolosi halkı meydanda büyük eğlence için toplanmıştı. Akşam saatleri- nin serinlettiği asfalt üzerine yerleştirilmiş tezgâhlara kurumeyve ve şekerlemeler koyulmuştu. Gideceğimiz ev, iyi aydınlatılmamış dar ve kısa bir yolun sonundaydı. Bahçe kapısına geldiğimizde Alessandra birilerini selamlamak isterce sine el kol hareketleri yapma\ a ve "Daniele, Daniele !" diyeyüksek sesle bağırmağa başladı.

Bağırdığı kişi yavaş adımlarla yaklaştı ve selam verdi. Karanlıkta tam olarak görülmesi bile yakışıklı birine benziyordu. Alessandra bizi tanıştırdı. Hafifçe elimi sıktı. İsmi fısıldadı. Utangaç biri olduğunu düşünerek gülümsedim. Karanlıkta aniden bir şey ışıldadı; şaşırtıcı parlaklıkta ve beyazlıktaki dişleri. O zaman elini daha kuvvetlice sıkarak "Melissa," dedim yüksek sesle. Dişlerim onun kadar beyaz olmasa bile, parıldayan ve aydınlanmış gözlerimi farketmiştir düşüncesiyle... İçeri girdikten sonra, aydınlıkta onun daha da yakışıklı olduğunu fark ettim. Tam arkasından yürüyordum ve her adım atışında sırt kaslarının hareketi görüyordum. Onun yanında, bir altmış boyumla kendimi küçük ve biraz da çirkin hissediyordum.

Salondaki koltuklar geçtiğimizde tam karşıma oturdu, birasını yudumlar kenarında gözlerimin içine bakmaya başladı ve o an, alnımdaki sivilcelerden ve onunkinin yanındabembeyaz kalan tenimden utanç duydum. Biçimli ve orantılı burnu aynen Yunan heykellerinininkilere benziyor, ellerinin üzerindeki belirgin damarlar gücüne güç katıyordu. İri vekoyu mavi gözleri kendini beğenmişlik ve kibirle bana ba-

kıyorlardı. Bana kayıtsızca bazı sorular sordu. Bu durum cesaretimi kırmak bir yana, kendimi daha da güçlü hissetmeme neden oldu.

Benim gibi o da dans etmeyi sevmiyor. Böylece, diğerleri içki içip şakalaşırken ve birbirlerinin içine düşerlerkenbiz baş başa kaldık.

Aramızdaki sessizlik artıyordu ki bozmaya karar verdim.

"Ne kadar güzel bir ev değil mi?" dedim kendimdenemin.

Yalnızca omuzlarını silkti. Boşboğaz görünmemek için ben de sessiz kaldım.

Ardından iç gıcıklayıcı soruları sorma zamanı geldi; diğerleri dans etmekle meşgullerken koltuğuma daha da yaklaştı ve gülümseyerek bakmaya başladı. Beklemediğim içinşaşırdım ve onun yapacağı atağı beklemeye başladım. Karanlıktı, baş haşaydık ve yakınlaşmak için çok uygun bir ortam vardı. "Bakire misin?" diye sordu.

Birden kıpkırmızı olduğumu, boğazımın düğümlendiğininve binlerce, milyonlarca iğnenin beynime battığını hissettim.

Utanarak, usulca "evet" dedim ve içinde bulunduğum o uçsuz bucaksız sıkıntı ve şaşkınlığı göstermemek için başımı başka yöne çevirdim. Gülmesini bastırmak için dudaklarını ısırđı, hafifçe öksürmekle yetindi ve tek kelime bile etmedi. İçimden kendime lanetler okudum: "Tebrikler, artık sana pek yazılmaz! Beyinsiz!". İyi de, ne yapabilirim ki,gerçek bu, bakireyim. Bugüne dek bana benden başka kimse dokunmadı ve ben bununla gurur duyuyorum. Bir yandanda fena halde merak ediyorum, hatta fazlasıyla! Özellikle deerkek vücudunu çok merak ediyorum, çünkü öğrenebilmemiçin bu hak bana hiçbir zaman tanınmamıştır. Televizyondaaçık sahneler olduğunda babam uzaktan kumandaya atlar vehemen kanalı değiştirir. Üstüne üstlük, yaz tatilini geçirmekiçin buralara kadar gelen Floransalı bir çocukla bütün geceyan yana yattığımız halde, onun korkusuzca dokunduğu şeye, ben cesaret edip elimi sürememiştim.

Benim dışımda biri tarafından bedenimde yaratılan zevki hissetmeyi, başka birinin tenini tenimin üzerinde hissetmeyi ben de istiyorum. Dahası, çevremdeki yaşıttım kızlararasında ilk cinsel ilişkiyi yaşama üstünlüğünü ele geçirmeyi de istiyorum.

Bana niye böyle bir soru sordu ki? İlk seferin nasıl olacağını bugüne dek düşünmedim ve büyük olasılıkla hiçbir zaman da düşünmeyeceğim. Yalnızca yaşamak istiyorum ve bunu ileriki yaşamımın hüznü ve mutsuz anlarında banaeşlik edecek güzel bir anı olarak saklamak istiyorum, eğerolabilirse tabii. Sanırım o kişi,Daniele olabilir. Bir şekilde öyle olacağını sezinliyorum.

Dün gece birbirimize telefon numaralarımızı verdik vegece yarısından sonra, benim ancak bu sabah okuyabildiğimşu mesajı göndermiş: "Seninle çok iyi zaman geçirdim, çoksevimsin ve seni yeniden görmek isterim. Yarın benim evime gel, havuza gireriz".

19:10

Şaşkın ve huzursuzum. Görüşmemiz, birkaç saat öncesine kadar tahmin bile edemeyeceğim kadar tatsızdı.

Başka yazlık evler ve renkrenk , bakımlı binlerce çiçeğinekili olduğu bir bahçe ile çevrilmiş çok güzel bir ev. Güneşin altında havuz masmavi ışıldıyordu ve su davetkardı. Neyazık ki tam da bugün regl oldum ve havuza giremeyeceğim. Salkımsöğüdün altında, elimde buzlu çay bardağıylabambu masada oturmuş havuza girip çıkanları, dalanları ve

şakalaşanlanizliyordum. Zaman zaman gülümseyerek banabakıyordu ben de mutlu mesut gülümseyerek karşılık veriyordum. Sonra bir ara havuzun basamaklarından çıktığını, bana doğru gelirken, üstünden süzölen su damlacıkları ilepırıl pırıl parıldayan göğsünü, bir taraftan silkelenip etrafasu sıçratarırken bir taraftan da eliyle ıslak saçlarını düzeltisini seyrettim.

"Eğlenemediğine üzöldüm," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Sorun değil," dedim. "Güneşleniyorum".

Hiçbir şey söylemeden, bir eliyle bardağımlı alıp masanın üzerine koyarken diğer eliyle elimi tutup beni yerimden kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim gülerek ve biraz endişeyle.

Yanıtlamadı. Beş on basamak çıkarak ulaştığımız bir kapının önündeki paspası kaldırdı, altındaki anahtarları aldı; işinibilen pırlıtlı gözleri ile bana bakarak anahtarları deliğine soktu.

"İyi de beni nereye götürüyorsun?" dedim, yine az önceki kadar endişeli ama bunu iyice gizleyerek.

Yine herhangi bir yanıt vermedi, ama küçük bir kahkaha patlattı. Kapıyı açtı, beni içeri çekti ve arımdan kapıyı kapattı. Panjurların arasından sızan ışıkla ancak aydınlanan feei sıcak odanın içinde, sırtımı kapıya dayadı ve tutkuyla dudaklarımdan, çilek renkli ve çilek gibi kokan dudaklarımdan tadına vardırarak öpmeye başladı. Ellerini kapıya dayamıştıve o anda bedenimde dolanmaya başlayan "iyi saatte ol-sun"larındevinimlerine uygun hareket ederek onu okşarken, ellerim kol kaslarının gerginliğini hissediyordu. Sonra öpmeyi kesti, başımı ellerinin arasına aldı ve usulca, "Yapalım mı?"

Dudaklarımı ısırarak "hayır" diye yanıtladım, çünkü aniden yüzlerce korku üşüşmüştü içime.

Tanımlanamayan, soyut korkular. Belki de tatlılıkla anlatmak istediği şeyi anlamadığım için, yanaklarımı tutan elleri ile yaptığı baskıyı artırdı ve beni aşağılara doğru, "Bilinmeyen Mkabaca göstereek biçimde itti. Artık tam gözlerimin önündeydi! Erkeklikkokuyordu ve yüzeyindeki damarlar, onunla hesaplaşma zorunluluğumu anlatan bir gücün dışavurumuydu sanki. Kalanson çilek tatlarını kaçırarak, kendinden emin bir şekilde dudaklarımdan arasından içeriye girdi.

Sonra aniden beklenmedik bir şey daha oldu ve ağzımın içinde sıcak, keskin tatlı, yoğun ve miktarı bol bir sıvı buldum. Yeni keşfedilen bu şey karşısında irkilmişim. Elleriile başımı kavrayarak daha güçlü bir biçimde beni kendisine doğru çekti. Nefes nefese kalmıştı, zorlukla nefes alıyordu,öyle ki bir an için, nefesinin sıcaklığının bana kadar ulaşabileceğini sandım. Ne yapacağımı bilemediğimden o sıvıyı yuttum. Yutarken yemek borumdan öyle bir ses çıktı ki utandım. Ben hâlâ diz çökmüş dururken ellerinin aşağıya düştüğünü gördüm. Başımdan tutup yukarıya kaldıracakmışanarak, gülümseyerek bekledim. Beklentimin aksine mayosunu yukarıya çekti, mayonun terden ıslanmış bedeninde çıkarttığı acayip sesi duydum. Kendi kendime ayağa kalktım ve gözlerinde beni rahatlatacak, kaygılarımı hafifletecek ve beni mutlu edecek bir şeyler görmeyi, bir şeyler duymayımdum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Ağzımda hâlâ o keskin tat olduğu için sadece bir bardak

su istedim. Odanın diğer tarafına gitti ve birkaç saniye sonra, elinde bir bardak su ile, ben hâlâ kapıya dayanmış, onungiderken açtığı ışığın aydınlattığı odayı merakla incelerkengeri döndü. İpek perdeleri, heykelleri, şık divanların üzerindeki kitap ve dergileri inceliyordum. Kocaman akvaryumunışıği duvarlara vuruyordu. Mutfaktan sesler geliyordu.Utanç duymuyordumya da içimde herhangi bir huzursuzluk yoktu, yalnızca garip bir neşe vardı. Umursamaz bir tavırlasuda bardağını bana doğru uzattı. "Gerçekten de böyle mi ya-pılıyor?" diye ona sorduğumda, çok sonra içimi bir utançkapladı.

Alaycı bir tavırla ve o pek güzel dişlerini göstererek,"Tabii," diye yanıtladı. O zaman gülümsedim ve onu kucaklayıp ensesinin kokusunu içime çekerken, tam da o sırada kulpunu tutarak kapıyı açmaya çalışan ellerini hissettim.

"Yarın görüşürüz," dedi ve benim için güzel olan bir öpüşmeden sonra aşağıya, diğerlerinin yanına indim.

Alessandrayüzüme gülerek bakıyordu, ben de onu gülümseyerek selamladım ve hemen başımı öne eğdim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

29 Temmuz 2000

Günlük,

Yaklaşık iki haftadırDaniele ile çıkıyorum ve şimdiden kendimi ona çok bağlanmış hissediyorum.

Benimle olan ilişkisinde inceliksiz olduğu, ağzından gönül okşayıcı, içtenliklibir sözün çıkmadığı bir gerçek; yalnızca kayıtsızlık, sövgüve iğneleyici gülüşler var. Bilmiyor ki bu tutumu beni ona

daha çok bağlıyor, sadık bir köpek haline getiriyor. Eminim,ona karşı beslediğim tutkuyu en kısa zamanda fark edecekve bu tutku onu bütünüyle benim kılacak. Yazın şu sıcak ve tekdüze günlerinde kendimi sık sık , onun tadını, çilek kokulu ağzının tazeliğini, denizden yeni çıkmış taze balık gibi dişi ve

titrek kaslarını düşlerken buluyorum. Fantezi yüklü yoğun hazlar duyarak kendime dokunuyorum. İçimdeki tutkunun bedenimden dışarıya çıkmak, zincirdenboşahnişçasinatüm gücünü dışa vurmak istediğini, tenimde hissediyorum. Sevişmekle aklımı bozdum. İçimde beslediğim bu tutkunun tümüyle boşalması ve sonunda özgür kalması için deli gibi, günlerce ve günlerce sevişmek istiyorum. Şimdiden biliyorum ki ne kadar sevişirsem sevişeyim hiçbir zaman doymayacağım. Kısa bir süre sonra bir kez dahaçığırından çıkmaküzere, taşırdıklarımı yeniden ve yeniden geriye, kendi içime çekip eriteceğim. Ve bu döngü, her seferinde daha da tutkulu devam edecek.

I Ağustos 2000

Bana, bende tutku yetersizliği olduğu için, o şeyi yapamayacağımı söyledi. Her zamanki alaycı tavrıyla söyledi. Kendimi aşağılanmış hissettim ve ağlayarak uzaklaştım.

Bahçelerindeki hamağa uzanmıştık. Başını bacaklarımayaşlamıştı. Saçlarını okşuyor ve on sekiz yaşının gizlendiği gözlerini kapatan kirpiklere bakıyordum. Parmağımı dudaklarında gezdirdim ve usulca ucunu arasından sokup ıslattım. Uyandı ve ne olduğunu soran bakışlarını gözlerime dikti.

"Sevişmek istiyorum,Daniele ," dedim bir nefeste. Yüzüm resmen yanıyordu.

Yüksek perdeden ve öyle çok, öyle çok güldü ki nefesikesildi.

"Hadiordan yavrurum! Bir daha söyle bakayım, ne yapmak istiyorsun? Sen daha beni emmeyi beceremiyorsun!"

Şaşırmış ve aşağılanmışım. Öylece bakakaldım. O an,onu, o pek bakımlı bahçesine gömmek; sonsuza kadar beni çiğneyip yok saymaya devam ederken, orada öylece çürümeye terk etmek istiyordum. Oradan kaçtım. Kaçarken"Bok herif!" diye öfkeyle bağırıyordum. Bahçe kapısınısertçe kapattım, gururu kırılmış, ruhu yıkılmış yok olmuş birhalde, oradan uzaklaşmak içinscooter ımı çalıştırdım.

Günlük, insanın kendini sevgiye açması, sevginin akışına bırakması neden bu denli güç? Sevgisini güvence altınaalmak için sıvısını içmemin gerekli olduğunu bilmiyordum.Kendimi tümüyle ona vermemin yeterli olacağını düşünüyordum ama vermeye hazır olduğum o anda, vermek istediğim anda, benimle dalga geçti, yüzüme güldü ve o biçimdekovdu. Aşkımı ifade etme isteğimden hiç söz edilmedi bile. Aslında yapamayacağımı sandığı şeyi deneyebileceğimi, nekadar inatçı olduğumu ve başarabileceğimi henüz bilmiyor.

3 Aralık 2000

Bugün benim doğum günüm. On beşime basıyorum. Dışarısoğuk ve sabah çok yağmur yağdı. Eve benim pek de misafirperver davranmadığım bazı akrabalarımız geldi. Annemve babam, onlar gittikten sonra beni azarladılar.

Sorun, anne ve babamın yalnızca kendi hoşlarına gidecekşeyleri görmek istemelerinden kaynaklanıyor. Kendileri neşeli olduklarında benim neşeme eşlik ediyorlar, tatlı dilli ve anlayışlı oluyorlar. Mutsuz olduklarında kendi kabuklarınaçekilip uzak duruyorlar, vebalıymışım gibi benden kaçıyorlar. Annem, yaşayan bir ölü olduğumu, cenaze marşları dinlediğimi, tek yaptığının odama kapanıp kitap okumak olduğunu söylüyor. Daha doğrusu bunları bu kelimelerle ifadeetmiyor ama ben bakışlarından anlıyorum. Babamın ise günlerimi nasıl geçirdiğim hakkında en ufak bir bilgisi bile yok, zaten bende de ufacak da olsa anlatma isteği...

Eksikliğini duyduğum şey sevgi, istediğim saçlarımınokşanması, beklediğim sıcak bir bakış.

Okulda da cehennem gibi bir gün geçirdim. İki sözlüde, hiç ders çalışma isteğim olmadığından, hazırlıksız yakalandım ve Latince den dönem ödevi almak zorunda kaldım.Danielesabahtan akşama kadar başımın etini yiyor, gece rüyalarıma giriyor. Kimselere onun için duyduklarımı açamıyorum, anlatsam bile kimsenin anlamayacağını biliyorum.

Yazılı sınav olduğumuz salon sessiz ve sigortalar attığı için loştu. Hannibal i' Alpleri aşabilmesi

ve Campidoglio bölgesinin kazılarının da onun iyileşmesini beklemeleri için rahat bıraktım ve bakışımı camlan buğulanmış pencerelere çevirdim. Gözüme mat ve donuk görüntüm ilişti; günlük, aşksız bir insan bir hiçtir, koca bir hiç... Ve ben kadın değilim

1. Kartacalı general ve devlet adamı (MÖ 247- MÖ 183) Roma İmparatorluğuna karşı açtığı İkinci Pöni Savaşı sırasında Pireneleri ve Alpler'i aşarak Ticino ve Trebia da Romalılar'ı yendi (MÖ 218). Apeninler'i aşarken bir gözünü kaybetti. Campania Bölgesine kadar ilerleyerek MÖ 203 yılına kadar İtalya topraklarında kaldı. Daha sonra Kartaca'ya döndü. (ÇN)

25 Ocak 2001

Bugün o on dokuz yaşına basıyor. Uyanır uyanmaz cep telefonuma uzandım ve tuşların çıkarttığı bıp bıp sesleri odamda çınladı. Ona yanıtlamayacağımı, teşekkür etmeyeceğimi, hatta okurken güleceğini bilebile kutlama mesajı yolladım. Yazdığım son satırı okurken kendini tutamayıp gülecek-tir: "Seni seviyorum, değerli olan da zaten bu".

4 Mart 2001

Deftere son yazı yazıştıktan bu yana epey zaman geçti ve hemen hemen hiçbir değişiklik yok. Geçen bu süre içinde oradan oraya sürüklendim ve dünyanın yerli yersiz tüm sorunlarını omuzlanma yükledim. Çevremde yalnızca iki yüz lülük görüyorum ve dışarı çıkma fikri bile beni hasta etmeye yetiyor. Nereye çıkacağım? Kimle çıkacağım?

Bu süre içerisinde, Daniele'e karşı olan duygularım gittikçe güçlendi ve şu anda benim olması için, hatta olması düşünmesiyle bile, çıldırıyorum.

Eviden ağlayarak kaçtığımdan bu yana görüşmüyoruz ve geçen bu süre içinde beni hiç yalnız bırakmayan monotonluk dün akşamki telefonuyla bozuldu. Geçen bu süre içinde değişmiş olmasını umut ediyorum. Her şeyin o "Bilinmeyen" ile tanıştığı gibi kalmış olmasını diliyorum.

Sesini duymak beni uzun ve ağır bir uykudan uyandırdı. İşlerin nasıl gittiğini, geçen bu süre içerisinde neler yaptığımı, daha sonra da gülerken, memişlerimin büyüüp büyümediğini sordu, doğru olmadığı halde büyüdüklerini söyledim.

Havadan sudan konuşmamız bitince, ondan ayrıldığı sabah söylediğim şeyi, o şeyi yapmak istediğimi yineledim. Tüm bu geçen aylar boyunca arzudan paramparça olmuşum, öfkemi kendimden çıkarıncasına, binlerce kez hazzulaşarak kendime dokunmuşum. Arzu, ders saatlerinde bile bana egemen oluyordu. Böyle zamanlarda, kimsenin bana bakmadığından emin olduktan sonra, "Gizem"i sıranın demir kenarına dayıyor, bedenimle hafifçe bastırıyordum.

Nasıl olduysa dün, telefonda, benimle dalga geçmedi. Tam tersine ona güvenip sırrımı açıklarken beni sessizce dinledi, bunda garipsenecek herhangi bir şey olmadığını, ki mi arzular duymamın doğru ve sağlıklı olduğunu söyledi.

"Hatta," dedi, "Seni uzunca bir süredir tanıdığıma göre arzularını gerçekleştirmende yardımcı olabilirim".

İçimi çektim ve başımla onayladım, "Sekiz ay içinde bir genç kız değişebilir ve daha önce anlamadığı şeyleri anlamaya başlayabilir. Daniele, anlaşılacak şu sıralar emrine amade bir kart bulunmuyor ki birdenbire aklına ben geldim," diye hırladım, içimden "sonunda aradın" diye geçerken.

"Vay be, sen almış başını gitmişsin kızım! Kapatıyorum, senin gibi biriyle konuşmam".

Yüzüme kapının bir kez daha çarpılmasından korkarak geri adım attım ve "Yok, hayır!" diye yalvardım. "Tamam, tamam. Kusura bakma," dedim.

"Görüyorum ki aklın başına çabuk geldi... Sana bir önerim var," dedi.

Ne söyleyeceğini merak ettiğimden çocuk gibi konuşa-

rakonu yüreklendirdim. Benimle o şeyi yalnızca, aramızda duygusal herhangi bir şey gelişmeyecekse, salt cinselliğe dayalı bir ilişki olacaksa ve birbirimizi canımızın çektiği an arayabileceksek ve yalnızca bu koşulda yapacağını söyledi. Cinselliğe dayalı bir ilişkinin, başlangıçta olmasa bile uzun dönemde,

alışkanlıkla da olsa aşk ve sevgiye dayalı bir ilişkiye dönüşebileceğini düşündüm. Masum kaprislerimi gözardı ederek isteklerine boyun eğiyordum. Bu durumda, bıktığımda fazla sorun yaşamadan üzerinden atıp kurtulacağı, geçici süreli âşığı olacaktım. Böyle bakıldığında gerçek vemutlak bir anlaşmaydı. Bu anlaşma, taraflardan birisi oldukça kurnaz, diğeri ise koşulları boynu bükük ve kalbi kırık, meraklı ve istekli olarak kabullenmiş iki kişi arasında yapıyordu. Yalnızca ortada, altına imza atılıp kasada saklanacak yazılı bir belge yoktu.

Bütün bunlara karşın başarmak istiyorum, çünkü o anın güzel, şiirsel ve ışıltılı olmasını ve hayatımın sonuna kadar belleğimde yer etmesini istiyorum.

15:18

Bedenimin tükenmiş olduğunu ve inanılmaz ağırlaştığını hissediyorum. Sanki koskocaman bir şey üzerime düştü ve ben altında ezildim. Fiziksel acıdan söz etmiyorum, bu bambaşka bir acı, içerlerde bir yerlerde. Fiziksel acı olmadı, üstüne çıktığım anda bile fiziksel bir acı duymamıştım...

Bu sabah scooterımı aldım ve şehir merkezindeki evine gittim. Sabahın çok erken saatiydi, şehrin büyük bir bölümü uykuya devam ediyordu, caddeler hemen hemen boştu. Geçen kamyonlar bana korna çalıyorlar ve laf atıyorlardı.

. Benidaha güzel ve parlak yapan neşemin farkına vardıklarını düşündüğümünden ben de onlara gülümsüyordum.

Evinin kapısına geldiğimde, her zamanki gibi feci erkengelmış olduğumu fark ettim. Motorun üzerine oturdum, okul çantamı açtım ve bu sabah sınıfta işlememiz gereken Yunanca dersimin kitabını çıkartarak konunun üstüne geçmeye başladım. Birisi ile yatmak için okulu kırdığımı öğretmenlerim ah bir duysa! Tedirgindim, okuduklarımdan tekelime anlamadan sayfaları çevirip duruyordum, kalbim küt küt atıyordu, kanımın damarlarımda son sürat aktığını derimin altından hissedebiliyordum. Kitabımı kaldırdım ve motosikletin aynasında saçımı başımı düzelttim. Badem biçiminde olan pembe gözlüklerimin nefesini keseceğine ve üzerimdeki pançoya hayran olacağına emindim. Dudaklarımı hafifçe ısırarak gülümsedim ve kendimle gururlandığımı fark ettim. Saat dokuza yalnızca beş vardı ve kapıyı biraz erken çalsam dünyanın sonu gelmeyecekti.

Zile bastım ve pencerelerden birinde üstü çıplak olarak dikildiğini gördüm. Ahşap kepengi kaldırdı, sert ve alaycı bir ifade ile: "Daha beş dakika var, olduğun yerde bekle, saat tam dokuzda çağıracağım," dedi. Aptal aptal güldüm. Şimdi geri dönüp bir kez daha düşündüğümde, aslında yaptığının, aramızdaki ilişkide kimin kural koyucu, kimin kural uygulayıcı olduğunu anlatmak olduğunu anlıyorum. Balkona çıktı ve "Gelebilirsin," dedi. Merdivenler kedi sidiği ve porsüme çiçek kokuyordu. Kapının açıldığını duydum. Hiçbir şeye geç kalmak istemediğimden merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktım. Kapıyı açık bırakmıştı, yavaşça seslendim. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu, oraya yönelmek için odayı geçerken ortada bir yerde karşılaştık. Çilek tadını anımsatan dudakları ile sertçe ama güzel bir öpücük beni durdurdu.

"Şu tarafa git, bir saniye sonra geliyorum," dedi, sağdaki ilk odayı işaret ederken.

Darmadağınık odasına girdim. Yeni yataktan kalktığı belliydi. Duvara Amerikan araba plakaları, manga tarzı çizgi film kahramanlarının posterleri, çıktığı seyahatlerden fotoğraf ve kartlar asılmıştı. Komodininin üzerinde çocukluk fotoğrafı duruyordu, parmağımın ucuyla okşadım. Arkamdan gelip bakmamam gerektiğini söyleyerek çerçeveyi indirdi.

Omuzlarımdan tutarak beni döndürdü, dikkatlice süzdükten sonra, "Ne boktan giyinmişsin!" diye haykırdı.

"Siktir git Daniele !" dedim bir kez daha yaralanmış olarak.

Telefon çaldı, yanıtlamak için odadan çıktı. Ne dediğim olarak anlaşılacakla birlikte, kesik kesik kelimeler vapatlayan gülmeler duyuluyordu. Sonra, "Bekle biraz, gidip bakayım, sonra söylerim sana," dediğini duydum.

Kapıdan kafasını uzattı, bana baktı ve telefonun olduğu yere dönerek, "Elleri ceplerinde yatağın kenarında duruyor. Gidip beceriyim sonra sana nasıl olduğunu anlatırım. Hoşça kal," dedi.

Sırtarak geldi. Ben de sınırlı bir gülümseme ile karşılıkverdim.

Tek kelime etmeden kepengi indirdi, odasının kapısınıkilitledi, bir an bana baktı, pantolonunu indirdi, donuyla kaldı.

"Eee? Niye hâlâ giyiniksin? Soyunsana," dedi yüzünüburuşturarak.

Ben soyunurken gülümseyerek bana bakmaya devam etti. Çınlıçplak kaldığımda, kafasını hafifçe eğerek "Eh! Pek fena sayılmazsın. Anlaşılan iyi bir anlaşma yapmışım," dedi. Bu kez gülmedim, sınırlıydım ve kepenklerin arasındansüzülen ışıktaki bembeyaz ve duru tenli gözüken kollanmabakmayı sürdürdüm. Boynumdan öpmeye başladı, sonra yavaş yavaş aşağılara inmeye başladı. Göğüslerime, sonra yavaş yavaş "Gizenr egeldi. Lethe de su kıpırdanmış, akmaya başlamıştı bile."²

"Niye tüylerini almadın," diye söylendi.

"Böylesi daha çok hoşuma gidiyor," dedim aynı ses tonunda.

Başımı hafifçe eğdiğimde uyarıldığımı görebiliyordum. Ozaman başlamak isteyip istemediğini sordum.

"Nasıl yapmak istersin?" diye sordu duraksamadan.

"Bilmem. Sen söyle. Daha önce hiç yapmadım ki," dedim, söylediğimden azıcık utanarak.

Karman çorman yatağına uzandığımda çarşaflarının soğukluğunu hissettim. Daniele üstüme çıktı, dikdik gözlerime baktıktan sonra, "Sen üste çık," dedi.

"Canım acımaz değil mi yukarıda olunca?" diye sordum acıklı bir sesle.

2. Mitolojide gerek Homeros gerekse Vergilius , yeraltında bulunan Ölüler Ülkesinden sözederler. Ölüler Ülkesi yeraltı mağaraları, göller ve nehirleri ve tabii ki ölü ruhlarıyla, On İki BüyükOlimpos tanrısından biri olanHades ve karısıPersephone tarafından yönetilirdi.Hades de denilen bu yeraltı Ölüler Ülkesini dünyadanayıran üç ırmaktan söz edilir. Ateş ırmağıPhlerghethon, tanrıların adına yemin ettikleriSytk ve unutulmuş ırmağıLethe .Lethe nin suyundan içenlerin yaşadıkları dünyada unutulmuş şeylerin hatırlatılacağına, hatırlanmak istenmeyenşeylerin unutulacağına ve ırmağın suyundan içenlerin geleceği görebileceklerine inanılır, (ç.n.)

"Umurumda bile değil," dedi yüzüme bile bakmadan.

Üzerine çıktım ve aletin bedenimin merkezine doğruyol almasını bekledim. Canım biraz acıdı, ama öyle dayanılamayacakgibi değildi. İçimde olduğunu hissetmek, sandığım gibi beni alt üst edecek kadar kışkırtıcı değildi, aslındatam tersiydi. İçimdeki organı canımı yakıyordu ve sıkıntı veriyordu. Ama ona o şekilde takılı kalmak zorundaydım.

Ağzımdan tek bir inilti çıkmadı, dudaklarım bir gülüşlegerilmişti. Duyduğum acıyı yansıtmak, ona, yaşamak istemediği duyulan açıklamak anlamına geliyordu. Bedenimikullanmak istiyordu, aydınlığımı görmek değil.

"Hadi küçüğüm, canını acıtmayacağım," dedi.

"Sakin ol, korkmuyorum. Ama sen üste çıkamaz mısın?" dedim tatlı bir gülüşle. Oflayarak kabul etti ve üzerime atlaadı.

"Bir şey hissediyor musun?" dedi yavaşyavaş gidip gelmeye başladığında.

"Yo, hayır," dedim, acı duyup duymadığımı kastettiğinisanaarak.

"Nasılyoo ? Prezervatifin etkisiyle olsa gerek..."

"Bilmem," dedim "Herhangi bir acı hissetmiyorum".

Yüzünü buruşturarak baktı ve "Hassiktir, bakire değilsin!" diye patladı.

Hemen yanıt vermedim. Şaşakalmıştım. "Nasıl değilim?Affedersin ama bu ne anlama geliyor?"

"Kimle yaptın daha önce ha?" diye sordu üzerimden hızla kalkıp yerlere saçılmış giysilerini toplarken.

"Kimseyle yapmadım, yemin ederim ki!" dedim haykırarak.

MelissaP.

yatmadan önce IOO fırça darbesi

"Hadi... Bugünlük işimiz bitti,"

Daha sonra olanları anlatmam gereksiz, Günlük. Ağlamayaya da bağırma bile cesaret edemeden

oradan ayrıldım. Yüreğimi daraltan ve sinsisinsi kemiren bir hüznün ile tek başıma kalmıştım.

6 Mart 2001

Bugün, öğle yemeği sırasında, annem sorgulayıcı bakışları ve kaygılı ses tonuyla, bugünlerde beni bunca düşündürüşeyin ne olduğunu sordu.

"Okul," dedim içimi çekerek, "Gırtlığıma kadar ödevebattım!".

Babam, bir yandan spagettisini çatalına dolarken bir yandan da boynunu uzatarak haberlerde İtalya'nın güncel politikasındaki gelişmeleri izlemeye çalışıyordu. Domates soslududak izlerim çıkacak biçimde ağzımı masa örtüsüne sildim. Aceleyle mutfaktan çıkarken annem, benim saygısız bir insan olduğum, hiçbir şeye ve hiç kimseye saygı duymadığımı, benim yaşımdayken onun bir sürü sorumluluğunun olduğunu, o zamanlar masa örtüsünü kirletmek bir yana yıkayıpütülemekle yükümlü olduğu konusunda sövüp sayıyordu.

"Tabii, tabii!.." diye öteki odadan avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Yatağımı açıp örtülerin altına büzülürken gözyaşlarını çarşafları ıslatıyordu.

Çarşaflara sinmiş yumuşatıcının kokusu burnumdanakan sümüklerimin kokusu ile garip bir bileşim oluşturmuştu. Avucumun içiyle burnumu ve göz yaşlarımı sildim. Kısabir süre önce Taormina ya³ gittiğimizde, Brezilyalı kaldırım ressamının çizdiği, duvarıma astığım portreme baktım. Yolca yürürken durdurmuş ve "Öyle güzel yüzün var ki, izin verde çizeyim. Hediye olarak yapacağım, para istemem," demişti.

Kara kalem kâğıt üzerinde gidip gelirken gözlerinin içiğülmüş ve parlamıştı, oysa dudakları sıkı sıkı kapalıydı.

"Neden güzel bir yüzüm olduğunu düşündünüz ki?" diyesormuştum hareketsiz poz verirken.

"Çünkü güzelliği, saflığı, yürek temizliğini ve tinselliği yansıtır," demişti hareketleri ile anlatımını güçlendirmeye çalışırken.

Yatağın içinde ressamın söylediklerini ve daha dün sabah, yaşlı Brezilyalının, ender olarak bir arada bulunan vebende görüldüğünü söylediği şeyleri nasıl yitirdiğimi bir kez daha düşündüm. Buz gibi çarşafların üstünde, yüreğimi sinsice kemirerek artık çarpmamasına yol açan birisinin elleri arasında yitirdim. Öldü. O fark etmese bile, belki de ileridekimselerin hiçbir zaman fark etmeyeceği bir kalbim var, Günlük. Onu yeniden birine açmadan önce, bedenimi herhangi birine sunabilirim ve bunu iki nedenle yaparım. Bir, tadıma bakarken kızgınlığın ve kırgınlığın da tadına bakıpacımayla karışık az da olsa sevgi duyabilir. İki, tutkuma öylesine tutulur ki onsuz yapamaz hale gelebilir. Ancak ve aneak ondan sonra, o her zaman en çok istediğim şeyden eksil-medem, kendimi bütünüyle ona verebilirim; duraksamadan, zorlamadan, sınırlamadan. Bu süre içinde kollarımın arasında sıkı sıkı sarmalayacağım, zorlukla yetişen nazık bir çiçek gibi büyümesine yardım edecek ve deli bir rüzgârın gününbirinde onu önüne katıp birdenbire yok etmesine izin verme-yeceğim, yemin ederim ki.

3- Sicilya adasının kuzey doğusunda yer alan turistik belde. Etna Yanardağı ile Monte Ta-urcyabakan deniz kıyısında bulunmaktadır. Goethe ve L.H. Lawrence gibi yazarlara esin kaynağı olmuştur, (ç.n.)

9 Nisan 2001

Günler gittikçe güzelleşiyor. İlkbahar birdenbire geliverdi. Bir sabah kalktım ve çiçeklerin uç verdiğini, havanın ılındığını, göğün yansısıyla denizin canlı maviye dönüşüverdi-ğini fark ettim. Sabahları okul scooter imla giderken soğuklaşıyor, ancak gökyüzündeki güneş gelecekteki güzel günleri müjdeliyor. Denizin içinde sivri kayalar yükseliyor, Polyphemos un gözünü kör eden "Kimselere" fırlattıklarından. ⁴Denizin derinliklerinden fışkırıyorlar. kimbilir kaç yıldır oradalar ve ne savaşlar ne depremler ne de Etna'nın akan lavları onları göçertebildi. Suyun üzerinde görkemli yükselirken bana yeryüzünde var olan bunca ikiyüzlülüğü, bunca zavallılığı çağırıyorlar. Konuşuyoruz, hareket ediyoruz,

besleniyoruz, çok sayıda edimi yerine getiriyoruz ama kayalardan farklı olarak aynı yerde ve aynı biçimde kalamıyoruz. Gittikçe kötüleşiyoruz, Günlük. Savaşlar öldürüyor, depremler sonumuzu getiriyor, lavlar yutuyor ve aşklar bizleri aldatıyor. Aslında âşık bile sayılmayız, belki de eniyisi bu, değil mi?

4. Polyphemos mitolojide, tanrı Zeus'un deniz tanrısı olan kardeşi Poseidon'ın oğlu olarak geçer. Homeros'un Odysseia'sında (MÖ 8-6.yy), Theokritos (MÖ 3.yy) ve Lukianos (MS 2.yy) eserlerinde adı geçer.

Alının ortasında tek ve büyük bir gözü olan bir devdir. Tek başına yaşadığı adaya çıkan Odysseus ve adamlarını esir alarak mağarasına kapatır. Odysseus ve adamları, kendilerini esir ederek tek tek yemeğe başlayan dev, şarap ile sarhoş edip, ateşte kızdırdıkları kazık ile gözünü dağlayıp kör ederler. Acıyla uyanan dev, uyuyakaldığı, yaşadığı ve esirleri tutsak ettiği mağarasının önüne koyduğu kayayı, çevrede bulunduğu diğer kayalarla birlikte, sahilde bekleyen gemilerine doğru kaçmakta olan Odysseus ve adamlarına fırlatır. Esirlerinin kim olduğunu bilmemekte verastgele fırlatmaktadır. Deniz içerisinde tek tek duran kayalar, Polyphemos'un o zaman rastgele fırlattığı kayalara benzetilir.

Yazar Sicilya adasının doğusunda bulunan Katanya şehrinde yaşamaktadır ve Sicilya Adası sahilleri bu türden kayalarla çevrilidir, (ç.n.)

Dün gece, Polyphemos'un kayaları bize bakakaldılar, o, soğuktan titremelerime aldırma sımsızın bedenimin üzerinde kasılmalarla sarsılırken, ben gözlerimi aynı deniz üzerinden düşmüş şavkına dikmişken. Her şey sessizce oldu bitti, her zamanki gibi, aynı biçimde, aynı zamanda. Yüzünü omuzlağımın arkasına doğru sarkıtmıştı, artık sıcak olmayan nefesini boynumda duyumsuyordum. Salyaları tenimin her bir santimetresini ıslatmıştı, tembel ve üşengeç bir sümüklü böceğin salgısının izini bıraktığı gibi. Teni, bir yaz sabahı öpmeye doymadığım o ıslak ve parlak bedene ait değilmiş gibiydi; dudakları çilek tadında değildi, hatta hiç tadı yoktu. Bana bir ödül olarak sunduğunu sandığı o gizli hamlesini yaptığı anda, daha çok domuz homurtusuna benzeyen o hırıltısını da çıkarttı. Üzerimden kalkıp benim uzandığım deniz hasırının yanında duran kendi hasırına yüzükoyun uzanırken, omuzlarına binmiş bir yükten kurtulmuş gibi içini çekti. Yan uzandım ve sırtının kıvrımlarını beğeniyle seyrettim. Bir an içimde uyanan dokunma isteğiyle elimi uzattım -sam da tepkisinden ürkererek geri çekti. Bir ona, bir denizdeki kayalara bakıyordum. Bakışlarımı hafifçe kaydırırken ortada asılı duran ay gözüme ilişti. Keyifle aya bakmayı sürdürdüm. Sonra gözlerimi kısarak yuvarlaklığı ve tanımlanamaz güzellikteki rengini görme merkezime aldım.

Sanki birden daha önce anlamadığım bir şeyi şimdi anlamışım gibi, sanki daha önce ulaşılamaz olan bir sırta ermişim gibi aniden dönüverdim ve "Seni sevmiyorum!" dedim usulca, kendi kendime söylüyordum gibi. Bunu düşünmeye zamanım olmamıştı bile. Bana doğru döndü, gözlerini açtı ve "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

Başımı çevirmeden, bir süre yüzüne baktım ve öncekinden daha yüksek sesle, "Seni sevmiyorum!" dedim.

Bir süre sessizce durduktan sonra yeniden bana sırtını döndü. Biraz öteden araba kapısının kapanma sesi ile genç bir çiftin gülüşmeleri duyuldu. Yüzünü, rahatsız olduğun gösterir bir ifadeyle onlara doğru döndü ve "Ne bok yiyor bunlar... Düşmek için burayı mı buldular, beni rahat bırakmaları!" dedi.

Tınaklarımdaki parlacığın parlıklarını incelerken. "Sanırım onların da istedikleri yerde birbirlerini becerme hakları var, değil mi?" dedim.

"Bak tatlım... Başkalarının ne yapıp ne yapamayacaklarını sen söyleyemezsin. Kararları hep ben verdim ve veririm, hatta ve hatta senin hakkındaki kararları da hep ben verdim, bundan böyle de yine ben vermeye devam edeceğim".

O konuşurken sıkıldığımı belli ederek yüzümü döndüm ve nemli hasırına uzandım. Sinirlisizce omuzlarımdansarmaya ve sıkıldığı dişlerinin arasından anlaşılmasız sesler çıkartmaya başladı. Kıpırdamadım, bedenimdeki hiçbir kasha hareket etmiyordu.

"Bana böyle davranamazsın!" diye avazı çıktığı kadar haykırıyordu, "Sen beni böyle fırlatıp atamazsın! Ben konuştuğum zaman beni dinlemek zorundasın ve sakın arkandan dönmeye kalkma, anladın mı?"

O zaman hızla döndüm, bileklerinden sıkıca kavradım ve ellerimin arasında güçsüzlüklerini fark ettim. Ona acıdığımı ve kalbimin sıkışmakta olduğunu hissettim.

"Benimle konuşsaydın seni saatlerce dinleyebilirdim, keşke dinlememe fırsat verseydin." dedim usulca. Bedeni gevşedi. Gözlerini kıstı ve aşağıya doğru çevirdi.

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Utancından yüzünü elleriyle kapatmıştı. Sonra yeniden hasırın üzerine bacaklarını kıvrarak uzandı. Kıvrık bacaklarıyla daha çok masum ve koşunmasız bir çocuğa benziyordu.

Yanaklarından öptüm, sessizce hasırımı katladım, orayaburaya dağılmış eşyalarımı toplayarak yeni gelen genç çiftedoğru döndüm. Birbirlerine sarılmışlardı. Koklaşıyorlardı. Genç kız erkeğin boynuna sarılmış, kokusunu içine çekiyordu. Bir an için durdum ve onları seyrettim. Dalgaların çıkarttığı hışırtı arasında "seni seviyorum" diye fısıldaştıkları-nıduydum.

Beni eve kadar getirdiler. Rahatlarını kaçırdığım içinözür diledim, defalarca teşekkür ettim. Tam aksine, bana yardım edebilmiş olmaktan ötürü mutluluk duyduklarınısöylediler.

Bu satırları yazarken suçluluk duyuyorum. Günlük. Islakkumların üzerinde onu ağlarken, acınacak haldeyken bıraktım, ona katı davrandım, bir alçak gibi uzaklaştım. Kendisini kötü hissetsin diye yalnız bıraktım. Bütün bunları onun için yaptım, biraz da kendim için. Bugüne kadar beni hep ağlattı ve beni sarıp sarmalamak, teselli etmek yerine benimle dalga geçti. Yalnız kalmak onun için dram olmayaeak. Benim için olmayacağı gibi.

33

30 Nisan 2001

Mutluyum, mutluyum, mutlu! Mutlu olmam için hiçbir şey olmamasına karşın mutluyum. Hiç kimse beni telefonla aramıyor, hiç kimse gelmiyor. Bununla birlikte tüm gözeneklerimden neşe fişkırıyor ve bugüne dek olmadığım kadar çokmemnunum kendimden. Paranojalarımın tümünü kovdum,kaygıyla telefon edecek diye beklemiyorum, bedenimi vebeni umursamaksızın üzerime çıkıp tepinmelerinin bıraktığıhüzün yok artık. Anneme, kim bilir nereden döndükten sonra, nerede olduğumu sorduğunda bir araba yalan söylemekten kurtuldum. Her zamanki can sıkıcı yanıtlarım yok artık. Yok şehir merkezinde bira içiyorduk da, yok sinemadaydıkda, yok tiyatrodadaydık da... Eğer oralara gitmiş olsaydık ne olurdu diye hayal kurarak uykuya dalmalar da yok. Eminim çok eğlenirdim, yeni insanlar tanırdım; yalnızca ev,okul veDaniele ile olan cinsel yaşamım arasında sıkışıp kalmış bir yaşamım olmazdı. Şimdi öyle bir yaşam istiyorum.Böyle bir yaşamı kurmak ne kadar zaman alır, nelere malolur umurumda değil. ŞimdiMelissa ile ilgilenecek birilerini istiyorum. Belki yalnızlık beni tüketiyor ama beni ürkütüyor. Ben, kendimin en iyi arkadaşımı; asla kendi kendi-mi aldatmam, asla bırakıp gitmem. Belki kendime kötülük ediyorum, belki evet yapıyorum bunu. Bunu kötülük yapmaktan hoşlandığım için yapmıyorum, kendimi bir biçimdecezalandırmak istediğimden yapıyorum. İyi de, benim gibibirisi, kendini hem sevip hem de nasıl cezalandırabilir, aynıanda? Bunun bir çelişki olduğunu biliyorum, Günlük. Bugüne kadar aşk ve nefret, hiç bu kadar iç içe, hiç bu kadar karşı karşıya, hiç bu kadar benim içimde olmamışlardı.

7 Temmuz 2001 00:38

Bugün onu yeniden gördüm. Bir kez daha, umarım son kezduygularımı kötüye kullandı. Her zamanki gibi başladı veaynı biçimde bitti. Ben salağın tekiyim. Günlük. Bir kez daha bana yaklaşmasına izin vermemeliydim.

5 Ağustos 2001

Sonsuza kadar bitti. Alçak gönüllülük yapmayacağım amabenim bitmediğimi söyleyebilirim memnuniyetle, tam tersine yaşamaya yeni başlıyorum.

11 Eylül 2001

15=25

Belki Daniele de şu anda televizyonda benim seyrettiğim programı seyrediyor ve benim gördüklerimi görüyor.

28 Eylül 2001

Okul daha yeni açılmıştı ama her zamanki gibi direniş, toplantı ve gösteri rüzgârları esmeye başlamıştı. Eylemcilerle onlara karşı çıkan yönetim arasında girişilecek kavgalarda, tartışmacıların kızgın yüzlerini kafamda canlandırabiliyorum.

35

Az sonra, küreselleşme konulu bu yılın ilk toplantısı başlayacak. Şu anda dersimiz boş. Arkamdaki kızlar bu sa-bahki konuşmacılardan biri hakkında konuşuyorlar. Melekyüzlü ve sivri zekâlı, yakışıklı bir çocuk olduğundan sözediyorlar. İçlerinden biri sivri zekâdan çok melek yüzünün onu ilgilendirdiğini söyleyince diğerleri kıkırdadılar. Arkamdakiler, birkaç ay önce, hakkımda, "sevgilisi bile olmayan birine verdi" diye dedikodu yaparak beni rezil eden tipler. İçlerinden birine sırrımı açmış ve Daniele ile aramda geçenleri anlatmışım. O da bana sarılmış ve büyük bir ikiyüz-lülükle "Çok üzuldüm," demişti.

"Niye böyle birisine ebeletmiyorsun kendini?" dedi deminki diğerine.

"İtiraz etse bile onun zorla ırzına geçerim," diye yanıtladı diğeri gülerek.

"Yasen Melissa ?" diye bana sordu, "Sen ne yapıyorsun?"

Arkama, onlara doğru döndüm, onu tanımadığımı ve hiçbir şey yapmak istemeyeceğimi söyledim. Şimdi gülüşüyorlar. Gülme seslerine, boş saatin bittiğini haber veren zilin metalik sesi karışıyor.

Toplantı için sahneye kurulmuş olan platforma oturum başkanı olarak çıktığımda, düşürülmek istenen gümrük vergileri ya da yakılan McDonalds lar hakkında herhangi bir hazırlığım yoktu. Ben ve iki yanımda karşıt görüşlerdeki konuşmacılar, uzun toplantı masasının tam ortasında oturuyorduk. Melek yüzlü çocuk hemen yanı başımda oturuyordu ve yakışsız bir biçimde tükenmez kalemimi kemiriyordu. Sağ görüşlü konuşmacı, kızgın sol görüşlünün söylediklerine kendinden emin bir tavırla karşı çıkarken gözlerim tükenmez kalemimin mavi mürekkebinin dişlerine bulaştırmış olan melek yüzlüye kayıyordu.

"Söz almak istiyorum, ismimi katkıda bulunacaklardan biri olarak duyurur musun?" dedi, önündeki not kâğıtlarından kafasını kaldırmadan.

"Adın nedir?" dedim alçak sesle. "Roberto," dedi bu kez gözlerime bakarak, o ana kadar bilmediğime şaşımış bir ifadeyle.

Konuşmak için ayağa kalktı. İçeriği güçlü ve sürükleyici bir konuşması vardı. Elinde mikrofon ve tükenmez kalemle rahat tavırlarını izliyordum. Dinleyiciler, doğru noktalara değinmesini bilen, düşündüğünü tersine bir anlatımla, alaycı ve hazır cevap üsluplu konuşmasına dikkat kesilmişlerdi. Hukuk bölümünde okuyan bir öğrencinin, belirli bir konuşma becerisinin olması doğal diye düşünüyordum kizaman zaman dönerek bana baktığını fark ettim. Bunun üzerine ben de şeytanca bir dürtüyle ama doğal bir tavırla, gömleğimin yakasını hafifçe, göğüs aralığına kadar görünecek biçimde açtım. Belki de yaptığımın farkına vararak biraz tedirgin ve meraklı görünerek daha sık dönmeye, beni kesmeye başladı, en azından bana öyle geldi. Konuşması bittiğinde yerine oturdu ve alkışları umursamazcasına tükenmez kalemimi yine ağzına sokarak kemirmeye başladı. Sonra bana doğru dönerek, "Adımı hatırlamıyorum," dedi, ben konuşmaları tutanaklar geçirirken.

Biraz oyun oynamak istedim onunla ve "Henüz söylememistim," dedim.

37

"Aa! Evet doğru," dedi başıyla hafifçe onaylayarak.

Notlarının üzerine eklemeler yapmaya başladığını gördüm. Adımı söylememi beklediğini düşünerek mutlumutlugülümstedim.

Doğal ve saf gülümsememle, "Melissa," dedim.

"Hrara... Yunanca da arı demek. Bal sever misin?"

"Fazla tathı," dedim. "Daha kuvvetli lezzetleri tercih ederim," diye yanıtladım.

Başını salladı, gülümsedi. İkimiz de yapmakta olduğumuz not alma işine döndük. Biraz sonra o sigara içmek için yerinden kalktı. Başka bir yakışıklıyla güldüğünü ve el kolhareketleri yaparak konuştuğunu görüyordum. Arada sigarasını ağızından uzaklaştırıp bana bakıyor ve gülümsüyordu. Uzaktan daha uzun boylu ve daha ince görünüyordu. Saçları yumuşacık ve kokuluymuş gibi duruyordu, bronz renkliperçemleri tatlıtatlı yüzüne düşmüştü. Elektrik direğine, tüm yükünü kalça kemiğine verircesine yaslanmıştı. Eli pantolonunun cebindeydi ve sanki cebinden kalça kemiğini çekip çıkartacakmış gibi duruyordu. Yeşil kareli gömleği pantolonundan dışarıya çıkmıştı. Yuvarlak gözlükleri entelektüel görüntüsünü tamamliyordu. Arkadaşını okul çıkışlarında bildiri dağıtırken sıklık görmüştüm. Ağızında hep yarı sömük purosunu oluyordu.

Oturum bittiğinde, temize çekip tutanak olarak teslim etmek zorunda olduğum, masanın her yanına dağılmış notlarını toplarken Roberto geldi, elimi sıktı ve güzel bir gülümsemeye, "Hoşça kal yoldaş!" dedi.

Gülmeye başladım ve yoldaş olarak çağrılmamın hoşmagittiğini, bunu eğlenceli bulduğumu itiraf etmek zorundakaldım.

"Hadihadi ! Orada ne çene çalıyor? Oturumun bittiğini görmüyor musun?" dedi müdür yardımcısı ellerini birbirine vurarak.

Bugün mutluyum. Yeni ve hoş birisiyle tanıştım ve sanırım bu burada kalmayacak. Biliyor musun Günlük, bir şeye ulaşmak istersem o şeye ulaşınca kadar çok inatçıyım. Telefonunu ele geçirmenin dışında istediğim şey, bildiğin gibi, onun düşüncelerinde kendime yer açmak. Ama bütün bunlardan önce ne yapmak gerekiyor biliyor musun...

10 Ekim 2001 17=15

Bugün hava nemli ve hüzünlü, gökyüzü gri renkte, güneş ise bulutların ardında donuk ve yusuvarlak bir leke gibi duruyor. Sabah yavaşyavaş yağmur yağmaya başlamıştı. Şimdi ise çakan şimşeklerin elektrikleri kesmesine ramak kaldı. Havanın nasıl olduğu hiç umurumda değil, çünkü çok mutluyum. Okul çıkışında, yağmura aldırılmaksızın zorla kitap satmaya çalışmaya da bildiri dağıtmaya çalışan her zamanki akbabalar vardı. Yeşil yağmurluğu ve ağızında purosunu ile Roberto nun arkadaşı da vardı, yüzünde basmakalıp gülümsemesi ile kırmızı kâğıda basılmış bildiriler dağıtıyordu. Bana dahir tane vermek için yaklaştığında ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmediğimden afallayarak baktım. Ürkek birte -Şekkürleoradan yavaş adımlarla uzaklaşıyordum ki, her zaman böyle bir fırsatın kolay kolay elime geçemeyeceğini düşündüm. Telefon numaramı, bana verdiği kâğıdın arkasına yazıp geri döndüm ve kâğıdı ona iade ettim.

39

"Ne yapıyorsun? Başkalarının yaptığı gibi fırlatıp atmak-tansa bana geri mi veriyorsun?" dedi gülerек.

"Yooohayır, Roberto ya vermeni istiyorum," dedim.

Şaşkınşaşkın , "Roberto dabu kâğıtlardan yüzlerce var," dedi.

Dudaklarımı hafifçe ısırarak, "Roberto daha çok arkasında yazılı olanla ilgilenecektir," dedim.

Daha da şaşırarak, "Aa şimdi anladım," dedi. "Biraz sonra onu göreceğim ve emin ol unutmam, veririm".

"Çok teşekkür ederim," dedim. Yanağından usulca öpmek isterdim.

Birkaç adım atmıştım ki çağırıldığımı duyarak döndüm. Koşarak bana doğru geliyordu.

"Bu arada benim adım Pino . Tanıştığımıza memnun oldum. Sen Melissa sını değil mi?" dedi nefes nefese.

"Evet adım Melissa ... Görüyorum ki kâğıdın arkasını okumak için fazla beklememişsin".

"Eeeene yapalım..." dedi gülererek, "Merak zeki insanlara özgüdür. Sen meraklı mısındır?"

Gözlerimi kapatarak, "Aaah! Hem de nasıl!" dedim.

"Gördün mü bak. O zaman sen de zeki bir kızsın".

Egomun açlığını gidermiş, keyiften doymuş bir halde selam verip ayrıldım. Okulun karşısındaki meydana, her zamanki toplanma yerimize doğru yürüdüm. Kötü hava nedeniyle meydan neredeyse boştu.

Motosikletimi almadan önce biraz oyalandım, çünkü bu saatte yollarda, scooter kullanıyor olsan bile, yoğun trafik olur. Birkaç dakika sonra cep telefonum çaldı.

"Alo?"

"Eee... Selam, ben Roberto".

"Vaaay! Selam".

"Beni şaşırttın biliyor musun?"

"Gözüm karadır. Beni atamayabilirdin de. Yüzüme kapı çarpılması riskini göze aldım".

"Çok iyi yapmışsın. Okula bir uğradığımda telefon numaramı istemeyi ben de düşünüyordum.

Çekindim biliyor musun... Kız arkadaşım sizin okulda okuyor da..."

"Yaaa, demek boşta değilsin".

"Evet ama... Pek de umurumda değil".

"Ben de pek umursamam".

"Eeesöyle bakalım, beni aramaya nasıl karar verdin?"

"Yasen, sen beni niye aradın?"

"Önce ben sordum".

"Çünkü seni daha iyi tanımak istedim, çünkü seninle biraz zaman geçirelim istedim".

Sessizlik.

"Şimdi sıra sende".

"Aynen. Önceden söylediğim gibi gerçi, bir bağlantım var ama".

"Ben bu türden bağlantılara pek inanmam zaten. İnsanların birbirlerine güvenleri sarsıldığında aynı şekilde devam etmiyor".

"Yarın sabah buluşalım mı, ne dersin?"

"Olmaz, okul var. Cuma sabahına ne dersin, o gün okulda direniş var. Nerede?"

"Saat 10:30 da üniversite yemekhanesinin önünde". "Tamam, orada olacağım". "Tamam o zaman, cumaya görüşmek üzere". "Cumaya... Öptüm *".

14 Ekim 2001 17:30

Her zamanki gibi yine kararlaştırılan buluşma saatinden çok önce gelmiştim. Hava dört gündür aynı, inanılmaz bir tekdüzelikte.

Yemekhaneden çevreye sarımsak kokulan yayılıyordu. Benim beklediğim yerden kadın aşçıların tencere tava gürültüleri ve bir çalışma arkadaşlarının arkasından söyledikleri duyuluyordu. Önümden bana göz kırparak birkaç erkek öğrenci geçti, bencilmelikten geldim. Kendi düşüncele-rimden çok aşçı kadınların söyledikleriyle ilgileniyordum. Sakindim, kesinlikle sinirli değildim, kendimi dış dünyanın dalgalanmasına koyuvermiştim ve kendi kendimle ilgilenmiyordum.

San arabasıyla geldi. Koskoca bir atkıyla, yalnızca gözlüklerini dışarıda bırakacak biçimde abartıyla sarıp sarmalanmıştı.

"Tanınmamak için... Ne yapalım, biliyorsun ya kız arkadaşım... Yan yollardan gideceğiz, yol biraz uzayacak ama hiç değilse risk almazız," dedi arabaya bindiğimde.

Arabanın penceresini kırmak istercesine sert yağın yağmurun çıkarttığı gürültüyü dinliyordum. Gitmekte olduğumuz yer, şehrin dışında, Etna eteklerindeki yazlık evleriydi.

Ağaçların kuru ve kahverengi dalları bulutlu gökyüzünü ufak yaralar açarcasına parçalara ayırmıştı. Kuş sürüleri, daha sıcak bölgelere ulaşma telaşıyla yoğun yağmurun altındaki uçmaya çabalıyorlardı. Ben de daha sıcak bir yer için havalanıp uçmak istedim. İçimde hiç telaş yoktu. Sanki evden yeni bir işe başlamak için çıkmış gibiydim. Herhangi bir heyecan bile duymadan... Yorucu, ancak yapmak zorunda

olduğum bir işe gider gibiydim.

"Torpedo gözünü açsana, CD olmalı".

Bir tomar CD aldım ve içlerinden Carlos Santana'nınki -niseçtim.

Lisemden, üniversitesinden söz ettikten sonra sıra bize geldi.

"Beni yanlış anlamamı istemem," dedim.

"Dalga mı geçiyorsun? Kendi kendimi yanlış anlamak anlamına gelir bu. Sonuçta ikimiz de aynı şeyi aynı şekilde yapıyoruz. Aslında belki de benim için daha onursuz bir durum bu, bir kız arkadaşım olduğuna göre. Nasıl desem, o..."

"Vermek istemiyor," diye araya girdim gülümseyerek.

"Doğru anlamışsın!" dedi benimkine benzer bir gülümsemeyle.

Bozuk, dar bir sokaktan içeriye girdi ve biraz gittikten sonra büyük yeşil bir giriş kapısının önünde durdu. Arabadan indi, kapıyı açtı, yeniden arabaya binerken sırlı sıklam olmuş kazağının üzerindeki Che Guevara baskısını gördüm.

"Hassiktir!" diye bağırdı. "Daha sonbahardayız ama şimdiden hava çok iğrenç!". Sonra bana dönerek sordu: "Heyecanlı gibi misin?"

Çenemi kaldırıp dudaklarımı sıktım, başımla destekleyerek, "Yo hayır, hiç de değil," dedim.

Evin kapısına kadar, başımı çantamla koruyup koşmaya başladım. Sağanak yağmurun altında koşarken bir yandanda aptallar gibi gülüyorduk.

Evin içi kapkaranlık ve buz gibiydi. Zifiri karanlıkta güçlük ile ilerleyebiliyordum. O, alışkanlıkla tüm köşeleri, dönemeçleri bildiğinden rahatça yürüyordu. Görece aydınlık sayılan bir yerde durdum. Hemen yakındaki divanın üzerine çantamı koydum.

Roberto arkamdan yaklaşarak beni kendisine doğru döndürdü ve dilini de bolca kullanarak öptü. Bu öpüş Dani -ele inki nepek benzemiyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse biraz midemi bulandırmıştı. Yanlış anlamasına yol açmayacak biçimde, nazikçe iteleyerek kendimden uzaklaştırdım ve avucumun içiyle dudaklarımı sildim. Dudaklarımı kuruladığım elimden tutarak aynı zifiri karanlıkta ve aynı dondurucu soğukluktaki yatak odasına doğru götürdü.

Boynumu öperken, "Biraz ışığı açamaz mısın?" diye sordum.

"Açmam, böylesi daha çok hoşuma gidiyor".

Beni iki kişilik geniş yatağa oturttu, önümde diz çöktü ve ayak bacaklarımı çıkarttı. Heyecanlı değildim ama soğukkanlı da değildim. Bir an, sanki yaptıklarımızı, yalnızca o yapmaktan hoşlandığı için yapıyor muyuz gibi geldi bana.

Beni vitrinde duran bir mankeni soyuyormuş gibi soydu. Vitrindeki insan taslağını yeniden giydirmeyeceğinden emin, çabucak ve umursamazca soyan bir tezgah tar gibiydi.

Çoraplarını gördüğünde şaşırarak, "Vay be, jartiyerli çorap giyiyorsun ha?" dedi.

"Evet, her zaman böyle giyerim," diye yanıtladım.

"Seni koca domuz seni!" diye haykırdı.⁵

Yersiz yorumu karşısında utanmış utanmasına ama, utanmaktan daha da çok, o eğitilmiş ve efendi çocuğun, böylesine kaba saba ve aşağılık bir adama dönüşmesine şaşırılmıştım. Gözleri alev alevdi ve oldukça iştahlı bakıyordu. Elleri hoyratça gömleğimin ve külotumun içerisinde dolaşıyordu.

"İstersen çıkartayım," dedim isteklerini yerine getirmede yardımcı olmak için.

"Bırak, bırak, seni daha da domuzlaştırıyor".

Yüzüm bir kez daha kızardı. Ancak bu arada, ocağımın yavaş yavaş ateşlenmekte olduğunun ve nesnel gerçekliğin benden yavaş yavaş uzaklaşmakta olduğunun farkına vardım. "Tutku" duruma egemen olmaya başlamış, üstünlük kurmak üzereydi.

Yataktan aşağıya indim. Ayaklarımın altındaki tabanın kayganlığının ve inanılmaz soğukluğunun farkına vardım. Beni alıp götürmesini, ne istiyorsa onu yapmasını bekliyordum.

"Em beni orospu!" diye fısıldadı.

Utancımı göz ardı ettim, fırlatıp attım ve bana söyleneni yaptım. Erkeklik organının sertleştiğini ve büyüdüğünü hissettim, koltuk altlarımdan tutup yatağa doğru kaldırdı.

Beni korunmasız bir bebek gibi üstüne çıkarttı ve aletinihenüz tam açılmamış ve yeterince ıslanmamış cinsel organına doğru yönlendirdi.

talyanca dafiziki anlamda çok kirliya da ahlâki anlamda kınanacak kadar pis işler yapan- toplum tarafından mahkûm edilip dışlananlar için kullanılan bir deyim.

"Sana acı çektirmek istiyorum. Hadi, bağırmaya başla, canını yaktığımı hissettir bana".

Nitekim canım acıyordu, cinsel organımın içi duvarlarının yandığını hissediyordum ve açılma istem dışı olarak daolsa başlamıştı.

Zifiri karanlık oda başımın etrafında dönerken acıylahaykırıyordum. Utançtan eser kalmamıştı, onun yerini, benim olması için duyduğum şiddetli arzu almıştı.

"Haykırıyorsam..." diye düşündüm "kendisi böyle istediğine göre halinden hoşnut olmalı. Benden istediği her şeyi yapacağım".

Avaz avaza bağırıyordum, acı çekiyordum ve en ufak birzevk bile almıyordum. Oysa o patlamıştı, ses tonu değişmişti ve edepsiz, kaba sözlerle konuşuyordu.

Bu sözler bana yönelikti. Öylesine yoğun bir şiddetle konuşuyordu ki ve söyledikleri öyle yaralayıcıydı ki, içime girerken duyduğum acının çok ötesinde canım yanıyordu.

Sonra her şey eski haline döndü. Komodinin üzerindengözlüklerini aldı, bir mendil ile prezervatifi fırlatıp attı, sessiz sakin giyindi, başımı okşadı ve geri dönerken arabada, biraz önce hiçbir şey olmamış gibi Bin Ladin veBush tansöz ettik.

25 Ekim 2001

Robertosıksık telefon ediyor. Sesimi duyduğunda içinincanlandığımı ve sevişme isteği uyandığını söylüyor. Son bölümünü alçak sesle, kimseye bir şey duyurmamaya çalışarakve söylediğinden utanarak söylüyor. Benim için de aynı

duyguların geçerli olduğunu ve kendime dokunurken onudüşündüğümü söylüyorum. Doğru değil, Günlük. Kendinle gurur duyması için böyle söylüyorum. Nitekim her seferinde, kendini beğenerek, kendiyile dopdolu "Çok iyi bir âşık olduğumu biliyorum. Kadınlar benden çok hoşlanıyorlar," diyor.

Ukalâ, kendini beğenmiş, kendinden memnun bir melek. Dayanılmaz! Hayali gün boyu peşimi bırakmıyor. Onu tutkulu âşıktan çok kibar, efendi çocuk haliyle hayal ediyorum. Değişik anlarda değişik kişiliğe dönüşebilen, kendini belirlibir dengede tutmayı bilen biri olduğunu düşünüyorum ve birkişilikten diğerine dönüşümü beni neşelendiriyor. Benimtam tersim. Ben her zaman aynı, her zaman ben, her zamanbizzat kendim gibiyim. Tutkum herhangi bir yerde olabiliyor, şeytanlığımın olabildiği gibi.

1 Aralık 2001

İki gün sonra doğum günüm olduğunu söylediğimde sevinçle haykırdı: "Güzel, sıra dışı bir biçimde kutlamalıyız o halele!"

Güldüm ve "Roby, dün yeterince güzel bir kutlama yaptık. Memnun kalmadın mı yoksa?" dedim.

"Aaaolmaz... Doğum günün özel olacak dedim. SenPi -no yutaniyorsun değil mi?"

"Tabii ki tanıyorum," diye yanıtladım.

"Beğeniyor musun?"

Yanıtın beni ondan uzaklaştırabileceğinden kaygılanarak"ir an duraksadım ama, sonra doğruyu söylemeye karar verdim: "Evet, oldukça".

"Çok iyi. O halde seni yarın değil öbür gün almaya gelirim".

"Olur," deyip telefonun ahizesini, bu imalı konuşmasınınsonucunu merak ederek yerine koydum. Ona güveniyorum.

3 Aralık 2001 14:30

On altıncı doğum günüm. Burada kalmak istiyorum, dahaileriyeye gitmeden... On altı yaşında insan hem

kendi eylemlerinin sorumluluğunu üstleniyor, hem de rastlantıların ve ön-görülemeyenlerin kurbanı oluyor.

Giriş kapısından çıktığımda Roberto'nun sarı arabasında yalnız olmadığını gördüm. Karanlığa karışmış puronun koyu silüetini görünce durumu anladım. "Hiç değilse doğum gününde evde kalabilirdin," demişti annem, evden tam çıkmak üzereyken. Kulak asmamış, daire kapısını yavaşça kapatırken, sözlerini yanıtlamamıştım bile. Kendini Beğenmiş Melek Surat gülerken bana bakıyordu ve ben Pino'nun arkada oturduğunu fark etmemişim gibi arabaya bindim.

"Eee?" demişti Roberto başıyla arabanın arka koltuğunu işaret ederken, "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Başımı çevirdim ve arkada yayılmış oturan Pino'yu gördüm. Gözleri kıpkırmızıydı ve göz bebekleri genişlemişti. Gülümsedim ve "Ne o çektin mi?" diye sordum.

Başıyla evet diye yanıtladı ve Roberto, "Üstüne üslük koca bir şişe de yaşam suyu içti," dedi⁶

"Anlaşıyor," dedim, "Kafayı bulmuş".

Şehrin ışıklan arabasının camlarına yansıyor, dükkânlar bu saatte bile açıldı ve dükkân sahipleri sabırla Noel'i bekliyorlardı. Kaldırımlarda bir iki çift ve birkaç aile, geçmekte olan bu arabanın içerisinde, benim ve kim bilir beni nereye sürüklemekte olan iki erkeğin bulunduğu farkında olmaksızın dolaşıyorlardı.

Etnea Caddesi ni geçtikten sonra beyaz ışıklarla aydınlatılmış Duomo'yu ve onu çevreleyen görkemli hurma ve palmye ağaçlarını gördüm. Bu caddenin altından, lav taşlarıyla adeta örtülmüş bir nehir akar. Sessiz ve sakin akar ve fark edilemeyecek kadar ufaktır. Aynen, bilgece ördüğüm zırhımın altındaki sessiz ve uysal düşüncelerim gibi... Akıyorlar. Yüreğimi parçaparça ediyorlar.

Sabahları buralarda balık pazarı kurulur. Balıkçıların ellerindeki deniz kokusu çarpar burnunuza. Balıkçıların tırnakları, balık temizlemekten simsiyahtır ve o siyah tırnaklılarıyla kovalardan suları alır, hâlâ canlı ve oynayan balıkların soğuk ve parlak pullu derilerinin üzerlerine serperler. İşte biz tam o tarafa doğru yönelmiştik, gece atmosferi oldukça farklı olsa da. Arabadan iner inmez deniz kokusunun, haşhaş ve esrarlı sigara dumanı kokusuna dönüşmüş olduğunu fark ettim. Piercing'li gençler, tenleri güneşten yanmış yaşlı balıkçıların yerini almışlardı. Yaşam her zamanki gibi^v e bambaşka bir şekilde devam ediyordu.

"¹⁴⁸ hayat suyu anlamına gelen ve damıtılarak elde edilen alkollü bir içki-
dan önce 100 firça darbesi

Arabadan indiğimde yanımdan, çok kötü kokan yaşlı bir kadın geçti. Kırmızı bir elbise giymişti ve kucağında da yine kırmızı, cılız ve tek gözü kör bir kedi vardı. Ağıt yakıyor⁷

-49

Passiannu pavia
Etnea
Chisfarzudiluci
Chifudda cac e
Virutanti picciotti che jeans
Simettunu nmostra
Davant ecafe
Com ebella
Cataniadisira
Sutta iraggisplimenti diluna
Amuntagnaca erussa difocu
AlPinnamuratil arduriciruna

Hayalet gibi yürüyordu, yavaş yavaş. Gözleri yıldız gibi parlıyordu. Arabadan inmelerini beklerken meraklı gözlerle yaşlı kadını izliyordum. Paltosunun kolunu bana doğru savurduğunda garip bir ürperti duydum, kısa bir an için göz göze geldik. Öylesine yoğun bir andı ki ve öylesine derin ve etkileyiciydi ki

korktum, hem de gerçekten, çılgınca korktum. Tersters ama canlı bakıyordu. Hiç de aptal durmuyordu ve "İçeride ölümle karşılaşacaksın. Yüreğini yitirdikten sonra bir daha geri alamayacaksın yavrum. Ölürsün ve birileri gelip mezarının üstüne toprak atar. Tek bir çiçek bile koyulmaz," diyordu.

7.Nenia , eski dönemlerde cenaze alaylarında söylenen ve tekdüze biçimde yinelenen bir çeşit ağıttır. Metindeki nakarat, günümüz gerçeğine uyarlanmıştır. Sicilya lehçesi ile söylenmektedir.

ViaEtna dadolanırlar/ışıklar aydınlatmaya çalışıyorlar/aman bu ne ayaz/ Bir sürü ufaklık/ kotlarını giymişler/ gösteriş içinkafelerin önündeler/ GeceKatanyane hoştur/ ayın parlak ışığı altında/ Ateş kırmızısı dağlarda/ âşıkları bu alev birleştirir, (ç.n.)

Tüylerim dikendiken oldu, o cadı beni büyülemişti. Amakulak asmadım, bana doğru gelmekte olan o iki yakışıklı vetehlikeli delikanlıya gülümsedim.

Pinozar zor ayakta durabiliyordu. Yol boyunca ağzınıhiç açmamıştı,Roberto ile ben de her zaman olduğu gibi pek konuşmamıştık.

Robertopantolonun cebinden bir tomar anahtar çıkarttıve içlerinden bir tanesini kilide soktu. Giriş kapısı gıcırdadı,açmak için biraz itti ve sonunda arkamızdan gürültüyle kapandı.

Ben hiç konuşmuyordum, soracak bir şeyim yoktu, ne yapmaya giriştiğimizi gayet iyi biliyordum. Yılların yıpratığı merdivenlerden çıkmaya başladık. Apartmanın duvarları öylesine harap duruyorlardı ki birden yıkılabileceklerini,bizim de altında kalıp ölebileceğimiz aklıma geldi ve ürk-tüm. Çatlaklar vardı, hem de bir sürü. Beyaz ışık veren lambalar, mavi badanalı duvarlarda sanki şeffafmışlar gibi biretki bırakıyordu. İçeriden müzik sesinin geldiği kapınınönünde durduk.

"İçeride birileri mi var?" diye sordum."Yoohayır. Çıkmadan önce radyoyu açık bırakmışız,"diye yanıtladıRoberto .

Pinodoğruca tuvalete gitti, kapıyı açık bıraktı. İşediğinigörüyordum. Organımı elinde tutuyordu, yumuşak ve buruşuktu.Roberto öteki odaya müziğin sesini kısma gitti.Ben orada, koridorun ortasında kalmıştım. Çaktırmadan,meraklı gözlerle etrafi inceliyordum. Kendini Beğenmiş Melek Surat gülerek geri geldi, dudaklarından öptü ve odalardan birini göstererek: "Arzu hücresinde bekle bizi. Az sonra yanına geleceğiz," dedi.

M eli!

"Vayvayvay !" diyerek güldüm. "Arzu hücresi... Düzü-şülenbir oda için ne garip bir tanımlama!"

Odaya girdim, oldukça küçüktü. Duvarda yüzlerce çıplakmanken fotoğrafı,porno dergilerden sayfalar, pornografikiçerikli Japon usulü karikatürler vekamasutra pozisyonlarını gösteren bir poster yapıştırılmıştı. Tavana ise, elbette, üzerindeChe baskısının olduğu kızıl bayrak asılmıştı.

"Nereye düştüm ben böyle?" diye düşündüm. "Adeta birseks müzesi... Kimin evi burası acaba?"

Robertoelinde siyah bir mendille geri geldi. Arkamı döndürdü ve mendil ile gözlerimi kapattı, sonra yenidenkendine doğru döndürdü ve gülerek, "Şanstanrıçasınabenzedin," dedi.

Elektrik düğmesinin kapanma sesini duydum, ondan sonra hiçbir şeyi göremez oldum.

Kulağıma ayak sesleri ve fısıldaşmalar geldi. Sonra iki elpantolonumuindirdi, boğazlı kazağımı ve sutyenimi çıkarttı. G-string im , jartiyerli çoraplarım ve sivri topuklu çizmelemlerimle kalmıştım. Gözüm bağlı ve çıplak halimi gözümde canlandırmaya çalıştım. Yüzümde yalnızca kırmızı ruj süflümüş dudaklarımı görüyordum, o dudaklar ki biraz sonra,onlara ait bir şeylerin tadına bakacaklardı.

Birden eller çoğaldı, dört tane oldular. Ayırt etmek çok kolaydı çünkü iki tanesi göğüslerimi mıncıklıyordu, iki tanesi de alt taraftakülodumun arasından cinsel organıma sür-tünüyor ve kalçamı okşuyordu.Pino nun alkol kokan nefesinin kokusunu alamıyordum, belki de banyoda dişlerini fır-çalamıştı. Kendimi, onların elinde kaderime terk edilmişdu - yumsarken, uyarılmaya başlıyordum ki, arkamdan buz gibi bir şeyin bana dokunduğunu hissettim. Bu bir bardaktı. Eller bana dokunmaya devam ediyordu ama, bardak da, daha da güçlü bir biçimde tenime bastırıyordu. Korku ile "Bu da ne böyle?" diye sordum.

Odanın dip tarafından gülme sesi geldi, sonra tanımadığım bir ses: "Güzelim! Barmenin geldi. Kaygılanma, yalnızca içecek bir şeyler getirdim sana," dedi.

Bardağı ağzıma yaklaştırdı ve yavaşça bana sunulan viskiyi yudumladım. Dudaklarımı yaladım ve bir başka ağıztutkuyla beni öptü. Eller beni okşamaya, barmen içkiyi içirmeye devam ediyordu. Dördüncü erkek de beni öpüyordu.

"Ne güzelkiçim var senin böyle..." diyordu tanımadığımses. "Yumuşacık, pürüzsüz, diri. Bir ısırık alabilir miyim?"Komiğime giden bu istek karşısında güldüm ve "Yap gitsin. Sorma. Ama tek bir şey bilmek istiyorum. Kaç kişisiniz?"

"Sakin ol aşkım," dedi arkamdaki ses. Arkamdan bir diğın omurga kemiklerimi yaladığını hissettim. Şimdi, kendimle ilgili gözümde canlanan görüntü, daha da baştan çıkarıcı olmaya başlamıştı. Gözleri kapalı, yarı çıplak.. Beni yalayan, okşayan, bedenimi tüketen beş adam. Ben onların ilgi odağıydım ve onlar arzu hücrelerinde yapılmasına izin verilen her şeyi bana yapıyorlardı. Tek bir konuşma yoktu, yalnızca inilti ve dokunuşlar vardı.

Bir parmağın yavaşça "Gizem"imden içeriye doğru kaydığını hissettiğim an, bütün bedenime ateş bastı ve o an, mantığım beni yavaşyavaş terk ettiğini anladım. Ellerintutsağı olmuştum ve hâlâ kim olduklarını ve nasıl birileri ol duklarını merak etmeye devam ediyordum.

"Güzel," dedi sonundaRoberto , "Şimdi sıra tamamlayıcı bölüme geldi".

"Ne?" diye sordum.

"Kaygılanma. Gözündeki mendili çıkartabilirsin. Şimdısırada başka bir oyun var".

Mendili çıkarmakta kısa bir süre için duraksadım amasonra yavaşça çıkarttım. Odada yalnızcaRoberto ve ben vardık.

"Nereye gittiler?" diye sordum şaşkınlıkla."Diğer odada bizi bekliyorlar". "Odanın adı ne?"

"Hımm... Tüttürme salonu. Çubuk tüttüreceğiz". Var gücümle oradan uzaklaşmak ve onları orada, öylece bırakmak istiyordum. Verdiğimiz ara beni olaydan soğutmuştu ve gerçeklik olanca acımasızlığı ile ortaya çıkmıştı. Ama yapamazdım. Artık bu işe başlamıştım ve her şeye karşın bitirmeliydim. Bunu, onlar için yapmalıydım.

Bulduğum odadan, yere konulmuş üç tane mumla yarı aydınlanmış karşı odada olan biten, aşağı yukarı, ana hatları ile görülebiliyordu. Gördüğüm kadarıyla, odada bulunan çocukların görüntüleri pek fena sayılmazdı ve bu az da olsa içimi ferahlattı.

Odada yuvarlak bir masa vardı ve çevresine sandalyeler dizilmişti. Kendini Beğenmiş Melek Surat, sandalyelerden birine oturmuştu.

"Sigara içiyor musun?" diye sorduPino .

"Hayır, teşekkür ederim, ben hiç içmem".

"Aabak bu olmadı... Bu geceden sonra sen de içeceksin," dedi barmen. Uzun boylu ve biçimli bir vücudu vardı, esmer tenliydi ve uzun, dalgalı saçları omuzlarına kadar iniyordu.

"Üzgünüm ama seni hayal kırıklığına uğratacağım. Hayırdediğim zaman hayır demektir. Hiç içmedim, şimdi de içmeyeceğim ve gelecekte içip içmeyeceğimi de bilmiyorum. Denemeyi gereksiz buluyorum ve bu nedenle içme işini sizlere bırakıyorum".

"Güzel bir manzara seyretmemize de engel olmazsınuramım," dediRoberto elini masanın üstüne vurarak, "Geçotur".

Bacaklarımı aralayarak masanın üstüne oturdum, çizmeimin topuklarını masanın tahtasına dayadım ve cinsel organımı herkesin görebileceği biçimde açtım. Roberto sandalyesini yaklaştırdı, yanmakta olan mumu, aydınlatması için önüme doğru yaklaştırdı. Gözlerini bir sarmakta olduğu sigaranın kokulu otuna, bir "Gizem"ime doğru çevirerek sigara kâğıdını kıvırıyordu. Gözleri parlıyordu.

"Kendine dokun!" diye emretti. Parmaklarımdan birini, yavaşça, dudakların arasından içime doğru sokmaya başladım. Ot içme işleminden, cinsel organımın görüntüsüne yoğunlaşmak üzere vazgeçti.

Arkamdan birisi, omuzlarımı öpmek için yaklaştı, benikollarının arasına aldı ve kendi bedenine doğru çekerek içime girmeye çalıştı. Kendimi koruyamıyordum. Soysuz, aşağılık ve donuk bakışlar. Boşboş bakıyor. Görmek bile istemedim.

"Yoo,yoo ... Önceden konuşmuştuk... Bu gece kimse içine girmeyecek," dedi Pino .

Barmen öteki odaya gitti ve daha önce gözümü bağladıkları siyah mendili getirdi. Bir kez daha gözlerimi bağladılar ve bir el beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı.

"Melissa şimdi sana aletlerimizi vereceğiz," diyen Roberto nunesini duydum. "İçimizden birisi aletini eline aldığı anda, parmaklarımızı şıkırdatacağız ve başına dokunacağız, böylece sen gelmiş olduğuna anlayacaksın. Söylediğimize doğru yaklaşacaksın, ağzına alacaksın ve gelinceye kadar ağzında tutacaksın. Beş kez Melissa , beş kez. Bundan böyle hiç konuşmayacağız. Sana kolay gelsin!"

Ve böylece damağım, beş ayrı adamın beş ayrı lezzetini, beş ayrı tadı aldı. Her tadın hikâyesi başkaydı ve her pozisyon, benim için başka bir utanç oldu. O dakikalarda hazzını yalnızca insan etinde başlayıp insan etinde sınırlı kalmadığı, aynı zamanda bir güzellik, neşe ve özgürlük de olabileceği duygusuna ve yanılmasıma düştüm. Onların arasında çırılçıplak dururken bilinmeyen, bambaşka bir evrene ait olduğumu hissettim. Ama çok sonra, o kapıdan çıktıktan sonra, yüreğimin paramparça olduğunu hissettim ve tarif edilemez bir utanç duydum.

Sonra kendimi yatağa attım ve bedenimin tümüyle uyuduğunu hissettim. Küçük odadaki yazı masasının üzerinden cep telefonumun ekran ışığının yandığını görüyordum \cevden aradıklarını biliyordum, saat sabahın iki buçuğu olmuştu. Bu arada birileri odaya girmiş, üzerime uzanmış ve beni becermişti. Sonra bir başkası onu izledi ve aletini ağzıma doğru uzattı. Biri bitirdiğinde diğeri üzerime beyazımsı sıvısını boşaltıyordu. Sırayla. İç çekmeler, inilti ve hırıltılar. Ve gizli gözyaşları.

Eve üstüm başım sperm lekeleriyle, akmış makyajımla döndüm ve annem divanın üzerinde uyuyakalmış, beni bekliyordu.

"Buradayım," dedim. "Döndüm".

Geç geldiğim için bana bağırılmayacak kadar uykuluydu, başını tamam anlamında salladı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Banyoya girdim, aynada yüzüme baktım ve birkaç yıl önce kendini hayran hayran seyreden o kızı bulamadım. Yanaklara doğru akmış siyah göz kaleminin daha da acınası kıldığı mutsuz gözleri gördüm. Bu gece defalarca şiddet uygulanan ve tazeliğini yitirmiş bir ağız gördüm. Kendimi ya-bancı yaratıklar tarafından saldırıya uğramış ve kirletilmiş hissediyordum.

Sonra yüz kere saçlarımı fırçaladım, annemin anlattığı masallardaki prensesler gibi. Gecenin bir saati, sana yazdığım şu anda bile vajinam buramburam cinsellik kokuyor.

4 Aralık 2001

12:45

Dün gece eğlendin mi?" diye sordu annem, çaydanlığın çıkarttığı ıslığı esneme sesiyle bastırırken.

Omuzlarımı silktilim ve "Her zamanki gibi bir geceydi iş-," diye yanıtladım.

"Giysilerin bir garip kokuyorlardı," dedi herkesin, özellikle de benim hakkımda her şeyi bilmek isteyen o her zamanki meraklı gözleriyle.

Sperm kokusunu aldığından korkarak hızla arkama döndüm ve dudaklarımı ısırardım.

"Nasıl yani?" dedim, kayıtsızca mutfak penceresinden gözükken güneşe bakarak ve sakın görünmeye çalışarak.

"Duman gibi... Ne bileyim... Esrar gibi..." dedi yüzünü buruşturarak.

Cesaretimi toplayarak yüzüne baktım, tatlı tatlı gülümseyerek yanıtladım: "Bilirsin... Dün geceki gibi mekânlarda tuttüren bir sürü insan vardır. Söndürmelerini söyleyemezdim ya!"

Yanyan bakarak, "Marifetmiş gibi hem eve tutturmuş geliyorsun, hem de okula gitmiyorsun," dedi.

"Hmm güzel," dedim şakacıktan, "Benim de tam böyle bir güven tazelenmesine ihtiyacım vardı.

Teşekkür ederim, artık o Allahın belası derslere girmemek için mükemmel birmazeretim var".

Sanki yapabileceğim tek kötü şey esrar içmekmiş gibi... İçimdeki bu garip boşluk, bu hiçlik duygusunu uzaklaştırma eğerimi bilsem gram gram içirdim. Sanki yukarılarda bir yerlere asılıp kalmışım da, uzaktan dün yaptıklarımı kuş bakışı izliyormuşum gibi geliyor. Hayır hayır , çünkü ben, ben değildim.

Ben, o gözü dönmüş ve tanımadığı ellerin kendisinedokunmalarından hoşlanmayanım, beş farklı erkeğin spermelerini kabul etmeyenim, acının henüz ulaşamadığı ruhunun kirletilmediği kişiyim.

Seven, âşık olan kişiyim; bu gece yarısı, saçlarını özenle yüz kere fırçalayarak eskisi gibi ışıltılı parlatan benim. Oçocuksu yumuşaklığı ve masumiyeti yeniden bulan dudaklarında... Dün kendisine sunulmayan aşkı kendisi ile paylaşan,öpülen dudaklar benim.

20 Aralık 2001

Armağanlar, yapmacık gülücükler, caddelerin kenarlarındakucaklarındaki bebekleri ile dilenen çingenelerin avuçlarınıabir anlık vicdan rahatlığı için para savurma zamanı. Benbaşkalarına hediye almayı sevmiyorum, her zaman yalnızcakendim için hediye alıyorum. Bugün öğleden sonra,chat yaparken tanıştığımErnesto ile çıktık. Daha ilkgünden cana yakın gelmişti. Birbirimize telefon numaralarımızı verdik vearkadaşça görüşmeye başladık. Gizemli arkadaşlıkları ve üniversitede okuması nedeniyle bana biraz mesafeli duruyor.

Berberce alışverişe çıkıyoruz ve onun yanında iç çamaşırı satan dükkânlara girmekten utanmıyorum, hatta kimi zaman o da alışveriş yapıyor.

"Yeni sevgilim için aldım," diyor her seferinde. Ama bugüne kadar bir tanesiyle bile tanıştırmadı beni.

Tezgâhtarlarla pek sıkı fıkı, ona "sen" diye hitap ediyorlar ve beraberce kıkırdıyorlar. Ben ise askıda duran çamaşırların altını üstüne getiriyorum. Beni bir gün sevebilecekbi -' sıiçin giyebileceğim iç çamaşırlarını arıyorum. O zamangelineye kadar, çekmecemin üst gözünde güzelce katlan-^m? olarak saklıyorum.

ikinci gözde,Roberto ve arkadaşları ile çıktığım zamanlarda giydiğim iç çamaşırlarımı bulunduruyorum. Burunlarıyıpranmış jartiyerli çoraplar, ateşli ellerin çekiştirip durmasından limelime olmuş dantel külotlar. Ben domuz olduğumsürece onlar bu türden incelikleri umursamıyorlar.

Başlangıçta beyaz dantel külotlar alıyordum ve çamaşırlarımın uyumuna dikkat ediyordum.

"Siyah sende daha iyi durur," demişti bir keresinde Er-nesto, "Yüzünün ve teninin rengi ile daha uyumlu olur".

Önerisine kulak verdim ve o günden beri hep siyah dantel iç çamaşırları satın alıyorum.

Ernesto nun, Brezilyalı bir dansçının giyeceği türdencanlı renklitangaları incelediğini fark ettim. Çingene pembeleri, yeşiller, cam göbeği maviler ve ciddi bir izlenim vermek istediğinde de kırmızıyı seçiyor.

"Senin kız arkadaşlarının garip tipler oldukları bir gerçek!" diyorum.

Kıkırdayarak, "Senin kadar olamazlar," diyor ve egom

bir kez daha kabarıyor.

Sutyenler genellikle içi desteklenmiş ve kalıplı oluyor,hiçbir zaman külotlarla uyumuna dikkat etmiyor, birbirleri-ne aykırı renkleri bir araya getirmeye özen gösteriyor.

Sonra o çoraplar! Benimkiler genellikle siyah jartiyerli çoraplar oluyor. Lastikli üst tarafları, kış ayları güneş görmemiş beyaz tenim ile çatışan siyah dantelden oluyor. Onunsatın aldıkları file oluyor ve benim beğenilerimle uyuşmuyorlar.

Ernestobir kızdan hoşlandığında, büyük mağazaların çılığın kalabalığına dalıyor ve rengârenk pullarla işlenmiş şıkırşıkır parıldayan, göğüsleri baş döndürücü derecede açık, cüretkâr yırtmaçlı elbiseler satın alıyor.

"Bu kızın saat ücreti ne kadar?" diye şakalaşıyorum.

Hemen ciddileşiyor ve kasaya ödemesini yapmaya gidiyor. O zaman kendimi suçlu hissediyorum ve aptalca davranmaktan vazgeçiyorum.

Bugün, ışıltılı aydınlatılmış dükkânlar ve genç, sivri dilki tezgâhtar kızların arasında dolaşırken aniden bastıran yağmur, ellerimizde hiç eksik olmayan alışveriş paketlerinin kâğıtlarını ıslattı.

"Saçaklardan birinin altına kaçalım!" dedi yüksek sesleErnesto, elimden tutmuş çekiştirirken.

"Ernesto!" dedim yolun ortasında, acımasızla eğlenerek,"EtneaCaddesi nde hiç ev yok ki kapı saçağı olsun".

Bana afallayarak baktı, omuzlarını silkti ve "O zaman benim eve gidelim," dedi. Ev arkadaşlarından birisinin, Ma -urizio nun, Roberto nun arkadaşı olduğunu öğrendiğim için gitmek istemiyordum. Ne onunla karşılaşmak istiyordum, ne de Ernesto nun benim gizli etkinliklerimi öğrenmesini.

Bulduğumuz nokta evine birkaç yüz metre uzaklıkta olduğundan, aceleci adımlarla ve el ele tutuşarak o taraf doğru yöneldik. Sonradan beni yatağa atmayacak ve benim de kendimikoyverip gitmeyeceğimi bildiğim birisiyle koşmak ne güzeldi. Hayatta bir kez, hiç değilse bir kez, ne zaman, nerede yapılacağına, ne kadar süreceğine ve ne kadar tutkulu olacağına ben karar vermek isterdim.

"Evde kimse var mı?" diye fısıldadım merdivenleri çıkarken, sesim yankılandı.

"Yo, hayır," diye yanıt verdi nefes nefese. "Noel tatilinden önce herkes evine döndü. Yalnızca Gianmaria var amabu s.1.meo da dışarıda". Verdiği yanıtta hoşnut kaldım. Onu izlerken bir taraftan da çaktırmadan duvardaki aynadaki kendime bakıyordum.

Evinde az eşya vardı ve sanki yarı yarıya boş gibiydi. Evde dört erkeğin yaşadığı anlaşılıyordu. Kötu bir koku vardı. Spermin baskın kokusu ve dağınıklık odalara egemen olmuştu.

Alışveriş paketlerini yere fırlattık ve sırlı sıklam olmuş paltolarımızı üzerimizden çıkarttık.

"Benim kazaklarımdan birini ister misin, seninkiler kuru-yuncayakadar hiç değilse?"

"Olur, teşekkür ederim," diye yanıtladım. Çalışma odası ve aynı zamanda yatak odası olan odaya girdiğimizde, dolabını hissedilir bir çekinceyle araladı ve tümüyle açmadan önce bana, gidip biraz önce yerde bıraktığımız alışveriş paketlerini almamı söyledi .

Geri döndüğümde alelacele dolabın kapağını kapattı. Sırlı sıklam ve şakalaşarak, "Ne saklıyorsun orada, öldürdüğün kadınları mı?" diye sordum. Güldü ve "Aşağı yukarı," dedi.

Söyleme biçimi dikkatimi çekti ve başka soru sormamam için paketleri elimden koparırcasına çekip aldı. "Hadi göster bakalım küçüğüm, neler aldın?"

İki eliyle ıslak paketleri açtı ve kafasını, Noel armağanı alan çocuk gibi paketlerin içine gömdü. Gözleri parladı ve parmağının ucuyla siyah bir külotu çekip çıkarttı.

"Ooo... Bununla ne yapıyorsun bakalım? Kimin için giyiyorsun bunları? Okula giderken giymek için almadın sanırım..."

"Sırlarımız var bizim," dedim alaylı, bir şeylerden kuşkulanancağın emin olarak.

Afallamış bir şekilde bana bakıyordu, başını hafiften sağa doğru eğdi ve yavaşça, "Öyle mi? Eee o zaman söyle bakalım ne gibi bir sırrın var?"

Hep kendime saklamaktan yoruldum, Günlük. Söyleyi -verdim. Yüzündeki ifade değişmedi, az önceki dalgın bakışlarıyla bakıyordu.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye sordum, canımsıkılmıştı.

"Senin tercihin küçüğüm. Sana yalnızca yavaşlamanı söyleyebilirim".

"Artık çok geç," dedim yapay bir boyun eğiş tonuyla.

Sıkıntılı havayı dağıtmak için yüksek sesle güldüm ve neşeli bir ses tonuyla: "Eeetatlım? Sıra sende!"

Beyaz yüzü kızarmaya başladı, gözleri kuşku ve kaygıyla odanın içinde geziniyordu.

Çiçek desenli, rengi atmış çekyattan kalktı, kocakoca adımlarla dolaba doğru gitti. Sert bir hareketle kanatlardan birini açtı, parmağıyla askılarda asılı duran iç çamaşırlarını gösterdi ve "Bunların hepsi benim!" dedi.

O giysileri görmüştüm, beraberce almıştık, etiketsiz olarak orada asılı duruyorlardı, gözle görülür biçimde kullanılmışlar ve düzenli bir şekilde katlanmışlardı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun Ernesto ?" dedim usulca.

Hareketleri yavaşlamıştı, kasları gevşemişti ve gözlerini yere indirmişti.

"Bu elbiseleri kendime alıyorum. Giyiyorum ve ... Çalışmaya gidiyorum".

Ben de aynen onun gibi, herhangi bir yorumda bulunmamıştım, gerçekte hiçbir şey düşünmüyordum. Kısa bir süre sonra, kafamda somlar oluştu: Çalışıyorum mu? Nasıl çalışıyorsun? Nerede çalışıyorsun? Niçin çalışıyorsun?

Benim bir şey sormamı beklemeden konuşmaya başladı.

"Kadın gibi giyinmekten hoşlanıyorum. Birkaç yıl önce başladım. Odama kapanıyorum, kamerayı

masanın üzerine yerleştirip kendime odaklıyorum ve kadın giysilerini giymeye başlıyorum. Hoşuma gidiyor, kendimi iyi hissediyorum. Sonra kamerada kendimi izliyorum ve... Ne yapayım, uyarı-hyorum. Zaman zaman isteyenlere de gösteriyorum". Kendiliğinden gelişen güçlü bir kızarma boynundan başlayıp yüzüne doğru yükseliyordu. Adeta onu boğuyordu.

Sessizlik egemen olmuştu. Yalnızca, gökten metal teller gibi inen ve ikimizi adeta kafesin içine hapseden yağmurun sesi duyuluyordu.

"Kendini satıyor musun?" diye sordum sözlerimi yumuşatmadan, dosdoğru.

Başımı sallayarak onayladı, yüzünü elleriyle alelacele örtmüştü.

"Meli, inan ki yalnızca ağızla hizmet veriyorum, başka hiçbir şey yapmıyorum. Zaman zaman istemiyor değıller... Ama biliyorsun işte... Bir sürü sağlık sorunu; yırtıklar, parçalanmalar... Yemin ederim ki, hiç yapmıyorum... Okul hareamalarını karşılamak için. Biliyorsun benim ailem üstesinden gelemiyor..." Devam etmek, başkabaşka gerekçeler uydurmak istiyordu. Ama ne önemi var ki, bunları yapmaktan hoşlandığını biliyorum.

"Seni kınamıyorum ki Ernesto ," dedim biraz sonra, bir

yandan da pencerede sinirsinir parıldayan yağmur damlalarına bakıyordum.

"Gördüğün gibi herkes kendi yolunu çiziyor, kendi hayatını yaşıyor. Az önce sen kendin söyledin. Bazen seçilen yanlış yollar doğru olabiliyor, bazen de tersi oluyor. Önemli olan kendi seçimimizi, kendi düşlerimizi izlemek, çünkü ancak o zaman kendimiz için iyi olanı seçtiğimizi söyleye-biliriz. Şimdi, gerçekten neden yaptığını öğrenmek istiyorum!". İkiyüzlülük yapıyordum. Biliyordum.

O zaman yumuşacık, duygulu, soran gözlerle baktı ve "Yasen? Sen neden yapıyorsun?" dedi. Yanıtlamadım, ancak sessiz kalışım her şeyi açıklamaya yetiyordu. Vicdanım sızmsız sızıyordu. Susturabilmek için birdenbire, "Niçin benim için giyinmiyorsun?" dedim. "Şimdi durup dururken benden bunu niye istiyorsun?" Nedenini ben de biliyordum.

Biraz tedirgin, usulca, "Belki de iki farklı kişiliği tek bedende görmek güzel olabilir. Bir kadın ve bir erkek aynı tenede. Bir başka sır: Düşünmek beni uyarıyor, hem de oldukça fazla. Sonra özür dilerim ama ikimizin de hoşuna giden birşey ve kimse bizi yapmaya zorlamıyor ki. Bir haz hiçbir zaman yanlış olamaz, öyle değil mi?" dedim.

Beceriksizce gizlemeye çalışsa da pantolonunun altında şeyinin hareketlendiğini görüyordum.

"Peki tamam," dedi kurukuru . Dolaptan bir elbise, bir de kazak alıp bana fırlattı.

"Kusura bakma, kalkabileceğini unutmuşum. Al giy şunları".

"İyi de soyunmam gerek," dedim.

"Utaniyor musun?" "Yok artık daha neler!"

Çıplaklığım karşısında uyarılması gittikçe artarken bende soyunmamı tamamlamıştım. Üzerinde, "Bye Bye Baby" yazan ve Marilyn'in, olağanüstü ve hayranlıkla kendine geçtiği bir ayını izler gibi, arkadaşımın giyinmesini, göz kırparak izlediği, koca pembe kazağı giymiştim. Arkasını dönerek giyiniyordu. Yalnızca devinimlerini vekülodunun kıçını karelere bölen iplerini görüyordum. Bana doğru döndü. Kısacık siyah etek, jartierli file çoraplar, çok yüksek topuklu çizmeler, destekli kalıplı bir sütyen, altın renkli kolsuz vegöğsü çok açık bir bluz. Her zaman Levi's ve Lacoste ile gördüğüm arkadaşım, şimdi karşıma böyle çıkıyordu. Benimki dışarıdan fark edilmese de ben de uyarılmıştım.

Giydiği dardar ip külot yüzünden her şey, öylece ortadaydı. Eline aldı ve okşamaya başladı.

Bir tiyatro oyunundaymışçasına çekyata uzandım ve dikkatlice ona baktım. Kendime dokunmak ve karşımdaki bedene egemen olmak istiyordum. Mastürbasyonundan gözlerimi ayıramıyordum . Bu anda soğukluğuma şaştım ve bunu erkeksi buldum. Onun yüzü altüst olmuş, küçük ter tanecikleriyle inci gibi parıldarken ben, hiçbir okşama veya giripçıkma olmadan; beynimde, kendi kendime gelmişim.

Onunkiyse güçlü ve gözle görülür biçimde gelmişti. Dışarıya fişkırdığını gördüm, gözlerini açtığı anda aniden biten inlemelerini duydum.

Çekyata, yanıma uzandı, birbirimize sarıldık ve Ernes -to nun bluzunun üzerindeki altın rengindeki boncuklara göz kırpan Marilyn ile birlikte uykuya daldık.

3 Ocak 20022.-30

Yeniden müze evde, aynı kişilerle birlikte... Bu kez benimtoprak, onların sürüngen kurtçuklar olup beni kazmalarıoyununu oynuyorduk. Beş kurtçuk bedenim üzerinde delikler açtılar ve toprak, eve dönüştü çökmüş ve ufalanmıştı. Dolabımda anneannemin sararmış kombinezonu asılıydı.Onu üstüme geçirdim, yumuşatıcının ve artık var olmayan,üstelik anlamsız şimdiki zamanla harmanlanmış geçmiş zaman kokusunu içime çektim. Saçlarımı açtım ve o koruyucugeçmişin kapladığı omuzlarıma bıraktım. Onları çözdüm,kokladım ve yüzümde, biraz sonra gözyaşlarına dönüşecek bir gülümsemeyle yatağıma girdim. Usulca.

9 Ocak 200

Ernesto nunevindeki sırların sayısı çok fazla değildi.Ernes -to ya, onun evinde yaşadıklarımın, bende iki erkeği, bir diğ erinin içinde görme arzusunu uyandırdığını itiraf ettim.Evet, iki erkeğin birbirlerini becermelerini görmek istiyorum. Beni, şimdiye kadar düzdükleri şiddette ve çirkinlikte,iki erkeğin düzüşmelerini görmek istiyorum.

Kendimi frenleyemiyorum, nehir sularına kapılmış hızlaakıp giden bir dal parçası gibi hissediyorum. İçimde, çok derinlerdeki benim, beni çevreleyen dünyaya çarpaçarpa ortaya çıkmasına izin veriyorum. Başkalarına hayır, kendimevet demeyi öğreniyorum. Öğreniyorum.

"Melissa, sen tam bir kâşifsin. Nasıl desem... Bir hayalgücü ve düşlem madenisin," dedi, yeni uyananlara özgü sesiyle.

"Yemin ederimErnesto , bedeli neyse öderim," dedim sağılmaya devam ederken.

"O zaman?" diye sordum kısa bir sessizlikten sonra.

"O zaman ne?"

"Yaaaişte, nasıl desem... Hani sen aynı sahadasına ...Kendini seyrettirecek kimseyi tanımıyor musun?"

"Hadi oradan! Neler karıştırıyorsun? Usluslu kendi işlerinle ilgilenemez misin sen?"

"Uslu sözcüğünün bana pek yakışmaması bir yana," dedim, "Kendi işlerin derken neyi kastediyorsun?"

"On altı yaşındakilerin işlerini kastediyorum,Meli . Senbir genç kız, o bir delikanlı. Aşk, yeterince düzenli cinsel yaşam".

"Bence asıl sapkınlık bu söylediklerin!" dedim öfkeyle."Düz bir hayat eninde sonunda... Cumartesi akşamları Büyük Tiyatro Meydanı nda, pazar sabahları deniz kıyısındakahvaltı, hafta sonlarında görkemli tekdüze sevişmeler, ebe-veynlerle içli dışlı ilişkiler falan filan...Yoo, teşekkür ederim. Ben yalnız kalmayı tercih ederim!".Yine sessizlik.

"Kaldı ki ben böyleyim işte ve hiç kimse için değişmek istemiyorum. Hem şu konuşana bir bak!" dedim yüksek tonda, şakalaşarak.

O da güldü ve başımı okşadı.

"Küçüğüm, ben seni seviyorum ve başına kötü bir şeygelmesini istemiyorum".

"Asıl istediğimi yapmazsan başıma kötü şeyler gelebilir.

Bu arada, ben de seni seviyorum".

Hukuk fakültesinin son sınıfında okuyan iki çocuktansöz etti. Yarın tanışacağım onlarla. Yarın, okuldan sonra, VillaBellini de , havuzunda kuğuların yüzdüğü çeşmenin olduğu yerden alacaklar beni. Anneme telefon edip, tüm öğleden sonra tiyatro kursuna kalacağımı söyleyeceğim.

10 Ocak 2002 15-45

"Siz kadınlar zaten kuş beyinlisiniz! İki erkeğin düzüşmesi-niseyretmek hangi akla hizmet..." dedi arabayı kullanmaktaolanGermano . İri, siyah gözleri vardı; yapılıydı ve hatlarıusta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi biçimliydi. Alnına çok güzel siyah perçemler dökülüyordu. Teni beyaz olmasağüçlü ve kendinden

emin bir Afrikalı gibiydi. Arabanın direksiyonunda ormanlar fatihi gibi oturuyordu, yüce ve gör-kemli... Uzun ve ince parmakları direksiyondaydı. Afrikakabilelerinin simgelerini taşıyan gümüş yüzük, ellerinin be-yazlığı ve yumuşaklığıyla garip bir çelişki yaratıyordu.

Arkada oturan ipince dudaklı çocuk, kibar ve ince sesiyle benim yerime konuşuyordu: "Üstüne varma, görmüyormusun daha çok genç o. O kadar küçücük ki... Baksana ne güzel yüzü var, ne tatlı. Küçüğüm, seyretmek istediğindenemin misin?"

Kafamı sallayarak istediğimi söyledim.

Anladığım kadarıyla, bu görüşme önerisini, kendilerini Ernesto yakarşı, nedenini anlayamadığım bir borcu ödemek zorunda hissettikleri için kabul etmişlerdi. Bu nedenle Germano çok gergindi ve elinde olsa, beni, gitmekte olduğumuz tenha yolun kenarında bırakıverecekti.

Bununla beraber gözlerinde anlamadığım bir heyecan pırıltısı vardı, ara aragelip gittiğini hissettiğim incecik bir duyguydu bu. Yol boyu sessizlik egemen oldu. Kırlara doğru Gianmaria'nın evine gidiyorduk, rahatsız edilmeyeceğimiz tek yer orasıydı. Zeytin ve çam ağaçlarıyla çevrili eski bir taş evdi. Uzaktan, bu mevsim artık cansız olan üzüm bağları görülüyordu. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki, Gianmaria demir bahçe kapısını açmak için indiğinde kurumuş yapraklar arabanın içine düştü, birkaç tanesi geldi saçıma yapıştı. Soğuk ısıyordu. Havada, uzun zamandır su altında kaldığından çürümeyeyüz tutmuş yaprakların ve ıslak toprağın kokusu vardı. Çantama sarılmıştım ve yüksek topuklu çizmelerimin üstündedek yürümeye çalışıyordum. Çizmelerimin derileri soğuktan daha da büzüşmüşlerdi ve dar geliyordu. Burnum donmuştu ve yanaklarım uyuşmuştu. Çocukların yazın, oyun olsun diye tahta üzerine isimlerini kazımaları gibi, üzerine isimlerin kazınmış olduğu ana kapıya geldik. Kazınmış isimler, zamanın kimlerle nasıl geçtiğini anlatır gibiydi. Germano ile Gianmaria'nında isimleri kazılmıştı. Günlük, şimdi kaçmalı-yım... Annem kapıyı sonuna kadar açtı ve düşüp kalça kemiğini kıran teyzemi ziyaret için hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledi.

II Ocak 2002

Bu gece bir rüya gördüm.

Uçaktan iniyorum. Milano'nun gökyüzünde acılı ve düşman

bir yüz silueti görüyorum. Dondurucu ve kemiklere işleyen soğuk, kuaförden yeni çıkmış uçuşan saçlarımı dağıtıyor, daha da ağırlaştırıyor. Gri renkteki ışık yüzümü solgun gösteriyor. Gözlerim, ince ve fosforlu daireler içine hapsedilmiş, boşboş bakarak görüntümü daha da garipleştiriyor.

Ellerim, bir ölününki gibi beyaz ve soğuk. Havaalanı binalarının içine giriyorum ve camlardan birindeki yansıma ma bakıyorum; renksiz ve zayıf yüzümü, dolaşmış ve ürkütücü saçlarımı, sınıksız kapalı dudaklarımı görüyorum.

Sonra kendimi başka bir yerde, evdeki aynadaki görüntümle görüyorum. Havaalanında değilim artık, her zamanki marka giysilerimin içinde, çok az ışığın ulaştığı, karanlık ve pis kokulu bir hücredeyim; öyle ki hangi koşullarda bulunduğumu, üzerimde ne olduğumu göremez durumdayım. Yalnızım, ağlıyorum. Gece olmalı. Koridorun sonundaki parlak ışığı fark ediyorum. Hiç ses yok. Işık bana doğru yaklaşıyor. Gittikçe yaklaşıyor, yaklaşıyor ve beni korkutuyor. Ürkütüyorum çünkü hiç adım sesi duymuyorum. Ama yaklaşan adam sakince yürüyor. Uzun boylu ve güçlü.

İki elini parmaklıklara dayıyor. Ben ise, gözyaşlanımı silerek ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. Meşalenin ışığı adamın yüzünü aydınlatıyor, şeytansı bir ifade veriyor. Bedeninin geri kalan yerleri görülüyor. İri, aç ve ne renk olduğu anlaşılmayan gözlerini görüyorum. Geniş ve yarı aralık dudaklarının arasında tek sıra dizilmiş dişleri gözüküyor. Dudaklarına götürdüğü parmağı ile konuşmamam gerektiğini anlatıyor. Yakından yüzünü incelemeye başlıyorum; çekici, gizemli ve çok yakışıklı olduğunu görüyorum. Düzgün parmaklarını dudaklarımda dolaştırmaya başladığında içimde feci bir ürperti duyuyorum.

Öyle tatlı tatlı yapıyor ki dudaklarım nemlenmeye başlıyor ve ister istemez parmaklıklara doğru

yaklaşıyorum, yüzümü onun yüzüne dayıyorum. O zaman gözleri parlamaya başlıyor. Dinginliği öylesine güzel öylesine zamandan öte ki... Parmaklan ağzı -nın derinliklerinde geziniyor, tükürüğüm kayganlaştırarak yol almasını kolaylaştırıyor.

Sonra parmaklarını ağızdan çıkartıyor ve diğer elinde yardımıyla üst tarafımdaki yıpranmış giysilerimi, yuvarlak göğüslerimi ortada bırakacak biçimde parçalıyor. Meme uçları sert ve küçük hücre penceresinden esen soğuk nedeniyle dik. Islak parmaklarıyla dokununca daha da uç veriyorlar. Dudaklarını göğüslerime değdiriyor ve önce kokusunu içine çekip sonra da öpmeye başlıyor. Zevkten başım arkaya düşüyor, ama bedenim devinimsiz; yalnızca onun isteklerine uyuyor. Duraksıyor, bana bakıyor ve gülümsüyor. Bir eliyle giysisinin orasını burasını yokluyor, yaklaştığımda din adamlarına özgü giyinmiş olduğunu fark ettiğim giysisinin...

Önce bir anahtar şıkırtısı, ardından demir kapının yavaşça kapanma sesi duyuluyor. Artık içeride. Benimle. Üstümde kalan giysilerimi yırtıp parçalamaya devam ediyor ve önce göbek çevremdekileri, daha sonra daha da aşağılara en sıcak bölgeye doğru... Usulca beni yere yatırıyor. Başını vedilini bacakları arasına gömüyor. Artık üşümüyorum ve onun sayesinde kendimi hissetmek ve algılamak istiyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve üzerine sinmiş kokularımı duyuyorum. Cüppesinin altında el yordamıyla organına, o çok güzel ve uyarılmış organına dokunuyorum, solukso - luğaelimle çekeştiriyorum. Aleti cüppesinin altından dışarı çıkmak istiyor ve ben de siyah örtüsünü kaldırarak yardımcı oluyorum.

İçime giriyor ve sıvılarımız buluşuyor, tereyağında kayan bıçak gibi olağanüstü güzellikte kayıyor ama beni yaramıyor. Geri çekilip çıkıyor içimden ve bir köşeye gidip oturuyor. Bir süreliğine öylece durmasını bekliyorum, sonra ona doğru yaklaşıyorum. Köpüklü sahillere bir kez daha vuruyor. Birkaç sert, kuru ve ani vurgun beni sonsuz doyumna götürüyor. Tek bir varlığa dönüştük. Toparlanmaya başlıyor ve beni başlangıçtakinden daha şiddetli ağlarken bırakıp gidiyor.

Sonra gözlerimi açıyorum ve kendimi yeniden Milano Havaalanının camında yüzümü incelerken buluyorum.

Rüya içinde rüya. Dün olup bitenlerin yankılandığı bir rüya. Gözleri Germano'nun kilerinin tıpkısıydı. Odada yanan şöminenin ateşi gözlerini aydınlatıyor ve parıltıyordu. Gianmaria'iki büyük kütük ve dal parçaları ile içeriye girdi. Şömineyi yakmaya ve ortamı daha hoş ve rahat kılmaya çalışıyordu. İçimi daha önce hiç tanımadığım rahatlatıcı bir sıcaklık kaplamıştı. İzlemekte olduğun hiçbir şey bende utanç ve ürküntü verici duygular uyandırmıyordu. Tam tersine... Sanki gözlerim bazı görüntülere alışmıştı, sanki şimdiye kadar bedenimde hissettiğim, tenime baskı yapan bu tutku "Çupgitmiş ve kendi isteklerinin dışında ellerime düşmüş bu" ki genç adamın yüzlerine vurmuştu. Birinin diğerinin içine girdiğini görüyordum. Ben şöminenin yanındaki koltukta, önlerindeki divanın üzerinde, birbirlerine âşık ikirü -nun bakışması ve dokunuşlarıyla. Her bir inilti birinin diğerine söylediği "seni seviyorum" sözüydü, kasıklarımın derinliklerinde hissettiğim her yakıp yıkan, acı veren vurgun, onlar için safça bir okşamaydı.

73

Ben de bu alışıl gelmedik içtenliğin, sevgi dolu yumuşacık sığınaklarının bir parçası olmak istiyordum. Ancak hiçbir şey söylemeden, daha önceden anlaştığımız gibi, yalnızca izledim. Bedenim çınlıplak ve arınmıştı, düşüncelerim de. Sonra Germano bana mutluluk ifadeyle baktı. Birleşmeden ayrıldı ve şaşkın bakışlarının altında önümde diz çöktü ve usulusul baldırlarını araladı. O evrene dalıp gitmek için benden bir işaret bekledi. O evrene kısa bir süreliğine daldı sonra kendine döndü ve o ilke zamanki acımasız ve amansız Afrikalı kabile reisi kimliğine büründü. Yerine oturdu ve saçlarımdan çekerek önüne doğru yönlendirdi. İşte o an gözlerini fark ettim. İşte tam o anda, onun tutkusunun benimkinden farklı olmadığını algıladım. İkisi el ele vermişlerdi, buluşmuşlar ve birbirlerinin içinde erimişlerdi.

Sonra o ikisi divanda birbirlerine sarılarak uyuyakaldılar, ben şöminenin kor ateşinden kızışmış tenim ile onları izlemeye devam ediyordum, tek başıma.

24 Ocak 2002

Kış tüm duygularıyla birlikte beni hantallaştırıyor. Günler öylesine birbirinin aynısı, öylesine tekdüze ki dayanmak gittikçe güçleşiyor. Erkenden uyanıyorum. Okul, öğretmenlerle tartışmalar, eve dönüş, marnlamayacak kadar geç saatlere kadar süren ödevler, televizyondaki birkaç saçmalığı izlemek, gözlerin dayanabildiği kadar kitap okumak, sonra da uyumak.

Günler böyle birbirini izliyor, Kendini Beğenmiş Melek Surat ile şeytanlarının ani telefonları dışında; o zaman çalışkan öğrenci giysilerimi çıkartıp, erkekleri çılgına çeviren kadın giysilerimi giyiyorum, hem de en âlâsından. İçinde bulunduğum grilikten beni kurtardıkları ve bambaşkabiri kıldıkları için minnettarım .

Evde olduğum zamanlarda internete bağlanıyorum. Arıyorum, keşfe çıkıyorum. Beni irkilten ve kötü hissetmemeyol açabilecek şeyleri arıyorum. Aşağılanmadan beslenen ir-kintiyi arıyorum. Hiçleşmeyi arıyorum. Banasodomazoist fotoğraflar gönderen, bana gerçek bir orospuymuşum gibidavranan tuhaf kişileri arıyorum. Boşalmak isteyenleri. Öfke, sperm, korkular, kaygılar, iç sıkıntıları. Ben onlardan çok da farklı değilim. Gözlerim kötü elektrikleri çekiyor, kalbim çılgınlık için çarpıyor. Belki de, internetin kablolarının kıvrımlarında, dolambaçlı yollarında, beni sevmeyi bekleyen birilerini arıyorumya da bulmayı umuyorum. Bu na-sıl biri olacaksa: Kadın, erkek, genç, yaşlı, delikanlı, evli, bekâr, eşcinsel, cinsiyet değiştirmiş... Her kimse.

Dün gece lezbiyenlerin chat odasına girdim. Bir kadınla bir deneyim yaşamak. Düşüncesi çok da itici gelmiyor. Daha çok tedirgin ediyor ve ürkütüyor. İçlerinden bazıları benimle bağlantı kurdu ama daha en başından kurulan bağı kopardım, fotoğraflarını bile görmek istemedim.

Bu sabah bir kızdan mesaj geldi. Yirmi yaşında bir kız. İminin Letizia olduğunu ve benim gibi, Katanyalı olduğunu söylüyor. Çok bir şey yazmamış, yalnızca adı, yaşı ve telefon numarası.

74

1 Şubat 2002

Okulda, tiyatro oyununda rol almamı istediler. En sonunda günlerimi eğlenceli bir şeyler yaparak geçireceğim. Oyun bir ay sonra, şehir merkezindeki tiyatrodasahnelenecek.

5 Şubat 2002 22=00

Onu telefonla aradım, biraz tiz bir sesi var. Neşeli ve rahat; hüzünlü ve acıklı olan benimkinin tam tersi. Biraz konuştuğundan sonra çözüldüm ve güldüm. O ve yaşamı hakkında öğrenmek istediğim hiçbir şey yoktu. Yalnızca dış görünüşünü merak ediyordum. Nitekim, "Özür dilerim ama Letizia, bana gönderebileceğin bir fotoğrafın var mı?" diye sordum.

Yüksek sesle güldü ve, "Elbette! Bilgisayarımı aç, bir saniyede gönderiyorum, böylece sen de beni nasıl bulduğunu söyleyebilirsin," dedi.

"Tamam!" dedim memnuniyetle. Güzel, inanılmaz derecede güzel. Ve çırılçıplak. Göz kırpan, duygulu, baştan çıkartıcı.

"Gerçekten bu sen misin?" diye kekeleydim. "Elbette benim. İnanmıyor musun?" "Tabii, tabii inanıyorum... Çok çok güzelsin," dedim, fotoğraf (gözlerim faltaşı gibi açılmıştı) ve bende yarattığı hisler yüzünden şaşkın bir halde. Kadınlardan hoşlanmıyordum, uzun sözün kısası... Yolda yürürken güzel bir kadını^a

karşılaştım dönüp bakmıyorum, kadınısı biçemlere bayılmıyorum, bir kadınla ilişkiye girmeyi ciddi olarak hiç düşünmedim. Bununla beraber Letizia'nın melek gibi bir yüzü ve etli kalın dudakları var. Göbeğinin hemen altında yanaşılabilecek ve üzerine çıkılabilecek hoş bir adacık görülüyor; görkemli, bereketli ve kenarları hafifçe budanmış; kokulu ve istek uyandıran. Ve göğüsler, sanki en uç noktalarında iki büyük çemberin olduğu iki tatlı tepelik gibiydi.

"Senin gönderebileceğin bir fotoğrafın yok mu?" diyesordu.

"Var," dedim. "Bekle bir saniye".

Bilgisayarına kayıtlı olan fotoğraflardan rasgele seçtiğim bir tanesini gönderdim.

"Meleğe benziyorsun," dedi Letizia, "Nefissin!".

"Doğru, aynen bir meleğe benziyorum... Gerçekte hiç dedeğilim," dedim alaycı alaycı.

"Melissa, ben seninle yüz yüze görüşmek istiyorum".

"Umarım, bir gün," dedim.

Görüşmeyi bitirdik, daha sonra cep telefonuma, "Ateşli öpücüklerle boynunda dolanmak, bir elimle de seni keşfetmek isterim" diye mesaj gönderdi.

Külodumu çıkarttım, yatak örtüsünün altına sokuldum ve Letizia'nın gönderdiği mesajın gereğini, tatlı tatlı kıvranın-caya kadar yerine getirdim, o bunu bilmesede ^{du}gün Ernesto'nun evinde Gianmaria ile karşılaştık. Çok butluydu ve bana sık sık sarıldı. Benim sayemde Germano ile arasındaki ilişkinin çok farklılaştığını söyledi. Nasıl ve nelerin farklılaştığını söylemedi, ben de sormadım. Bununla birlikte, o gün Germano da, onu öyle davranmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Hâlâ meçhul. Nedenin ben olduğumu biliyorum ama neydi? Neden? Ben yalnızca ken-dim gibi davrandım, kendim gibi oldum, Günlük.

7 Şubat 2002

77

8 Şubat 13=18

Arayış, arayış... Hâlâ yeni arayışlar. Ne istediğimi bulamadığım sürece arayışlarım devam edecek. Ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Ara, ara, aramayı sürdür Melissa, sürekli ara.

İnternette "Sapık ilişki" adlı chat odasına, "orospu" adıyla girdim. Aranılan özelliklere girip, ilgimi çekecek verileri sıraladım. Hemen biri düştü, "şehvet" takma adıyla biri. Lafı dolandırmadı, açık seçik konuşuyordu ve rahatsız edecek kadar meraklıydı, benim de istediğim tam tamına buydu.

Konuşmaya başlar başlamaz, "Nasıl düzüşmekten zevk alırsın?" diye yazdı.

"Hoyratça, bana nesneymişim gibi davranılmasını isterim," diye yanıtladım.

"Sana nesneymişsin gibi davranmamı ister misin?"

"Ben bir şey istemiyorum. Yapman gerekeni yap".

"Sen benim orospusun, bunu biliyor muydun?"

"Bana birisinin olmak zor gelir, kendime bile ait değilken".

Aletini nereme ve nasıl sokacağını, ne kadar süre için orada kalacağını ve benim bundan nasıl keyifleneceğimi anlatmaya başladı.

Gönderdiği ve gittikçe hızlanarak gelen sözcüklerin ekranda hızla akışını izliyordum. Midem burulmaya başlamıştı, içeride sıkıştırılan vida ve o feci uyarıcı bir arzu, bana, boyun eğip geri çekilmekten başka bir yol bırakmıyordu. O sözler deniz kızlarının mırıldandıkları melodiler gibi geldi bana. Bilinçli olarak, ama canımı da acıtırcaasına, kendim isergiledim.

Avucuma düştüğünü belirttikten sonra ancak kaç yaşında olduğumu sordu.

"On altı," diye yazdım.

Bütün bir sayfa boyunca hayret içinde ağzı açık kalmış gülücükler, smiley ler gönderdi, en sonuncusu gülensmileyidi. Sonra: "Canın çıksın! Tebrikler!"

"Ne için?"

"Daha şimdiden bu kadar deneyimlisin..."

"Evet".

"İnanmıyorum".

"Ne dememi bekliyorsun ki... Gerçi ne önemi var ki, nasıl olsa hiçbir zaman görüşmeyeceğiz. Katanyalı değilsinki".

"Nasıl değilim? Evet, Ben Katanya da yaşıyorum". Hassiktir!.. Şansa bak, düşedüşe Katanyalıya düşmüşüm.

"Eee? Şimdi benden ne istiyorsun?" diye sordum, yanıtını adım gibi biliyorken. "Seni tokmaklamak".

"Biraz önce tokmakladına "

"Yoo," yazdı. Bir başka gülemlenile ve "Gerçekten".

Birkaç saniye düşündüm, ekrana cep numaramı ,yazdım,birkaç saniye gönderip göndermeme konusunda kararsız kaldım. Ekranda "Teşekkür ederim" yazısını görüntü -e, yaptığım işin boktanlığının farkına varmıştımla aslında.

Hakkında hiçbir şey bilmiyorum; adının Fabrizio , yaşının otuz beş olduğundan başka hiçbir şey! Randevu yarım saat sonra Corso Italia Cadde;si nde .

21:00

Artık şeytanın, kimi zaman kılık değiştirerek imkanların karşısına çıktığını ve gerçek kimliğini ancak istedğini ele geçirdikten sonra gösterdiğini kesin olarak biliyorum . Önce,yemyeşil ve pırıltılı gözleriyle gözlerinin içine bakıyor,sonra gönlünü okşayıcı gülümsemesi ile yüzüne gülüyor,boynunu hafifçe öpüyor ve en sonunda seni yutup yok ediyor.

Önüme çıkan adam şıktı, yakışıklı sayılmazdı ı; uzun boylu, irice, seyrek ve kır saçlıydı (gerçekten otuz beş yaşında mıydı, onu da Allah bilir), gözleri yeşil, dişleri gırdıydı .

İlk görüşte etkilendim, ancak ardından chat te ki adam olduğu aklıma geldi, irkildim. Işıklı aydınlatılın, iş şık dükkânların vitrinlerinin önündeki pırıltılı temizlenmiş kaldırımında yürüdük. Bana kendinden, işinden,bebel "derinina^o~ğumundan sonra evlenmek zorunda kaldığımt x hiçbirz^a mansevmediği karısından söz ettik. Güzel bir ses ancak ben biraz rahatsız eden aptal bir gülmesi var.

Yürürken kol atarak beni kendisine doğru iyice çekti.Ben içinde bulunduğum durumdan, beni rahatsız eden saygısızca tutumundan ve daha sonra olabileceklerin verdiği huzursuzluktan sinirliydim ve zorunluluktan gülümsüyor-dum.

Pekâlâ bırakıp gidebilirdim,scooter ıma binip eve dönebilirdim. Elmalı turta yapan annemin hamur yoğurmasını seyredebilir, kardeşimin yüksek sesle kitap okumasını dinleyebilir, kediyle oynayabilirdim... Normal olmayı deneyebilir ve normallik içinde gayet iyi yaşayabilirdim. Okulda iyi bir not aldığım için, sırf bunun için gözlerim parlayabilirdi. Gönül okşayıcı bir söz söylendiğinde utangaçça gülümseyebilirdim. Ama hiçbir şey beni şaşırtmıyor, her şeyin içi eşelenmiş, kazınmış ve boşaltılmış. Her şey gereksiz, tatsız ve tutarsız.

Arabasına kadar yürüdük, sonra arabaya binip dosdoğrubir garaja girdik. Garajın tavanı nemliydi ve içindeki kutu ve aletler zaten küçük olan mekânı iyice küçültüp boğmuştu.

Fabrizio hafifçe üzerime atıldı, neyse ki ağırlığını fazla hissetmedim. Yavaş yavaş içimde gidip gelirken beni öpmek istedi ama ben başımı çevirdim.Daniele den beri ben kimse öpmüyor. Sıcak nefesli iç çekişlerimi aynaya yansıyan kendi görüntüm için saklıyorum. Dudaklarımı yumu -şaklığı. Kendini Beğenmiş Melek Surat ile şeytanlarının organları ile yeterince sık karşılaşmış olmasına karşın, eminim^onlartarafından bile tadılmadı. İşte bu nedenlerle başımı,^onundudakları ile karşılaşmamak için çevirdim, ama ona iç-"endiğim hissettirmedim. Sanki sadece pozisyonumu değış-"mekistiyormuş gibi yaptım. O, az önce beni şaşırtanyu -"Şaklığını, domuz gibi homurdanarak, avazavaz ismi tekrarlayarak, kalçalarını sıkarak kaba ve ilkel hayvan haline dönüştürdü.

"Buradayım!" diyordum ve içinde bulunduğumuz durum bana gülünç ve tuhaf geliyordu. İsmimi neden tekrarladığımı anlamıyordum ama çağrısını yanıtlamamanın daha da garip olacağını düşündüğümden "buradayım" diye yanıtlıyordum, o da sakinleşiyordu.

"Boşalmama izin ver, lütfen, bırak boşalayım," diyordu
hazdan alt üst olmuş biçimde."Yo, hayır, olmaz!".

Adımı daha da yüksek sesle tekrarlayarak aniden dışarı çıktı. Bu, sesin gittikçe hafifleyen yankısı değil, iç çekişlerin sonuncusu gibiydi. Sonra, halinden hoşnutsuz bir şekilde yeniden üstüme geldi, aşağıya doğru eğildi; yine içimdeydi, bu kez dili telaşlıtelaşlı dokunuyordu bana, hem de kabaca. Ben

doyumuna ulaşmamıştım ama onunki yeniden geliyordu, gereksiz bir çabayla uğraşıyordu ve maalesef ilgimi çekmiyordu.

"Kalın ve sulu dudakların var, tam ısırılmalı. Niye tüylelerini almıyorsun? Daha güzel olursun". Herhangi bir yanıt vermedim, orası benim bileceğim işti. Dışarıdan gelen araba sesinden korkup hızla giyinmeye başladık (zaten zamanı gelmişti) ve garajdan dışarıya çıktık. Yüzümü okşadı ve "Bir sonraki sefere daha rahat koşullarda olacağız küçüğüm," dedi.

Camları buğulanmış arabadan aşağıya indim. Caddede yürüten herkes, kır saçlı, kravatı gevşemiş bir adamın kullandığı arabadan saç başı dağılmış olarak çıktığımı görmüştü.

II Şubat

Okulda işler iyi gitmiyor. Eğer ben tembel ve bir işi sonunakadar götüremeyen biriysen, öğretmenler de gereğinden fazla kuralcı ve kesin hükümlüler. Belki genel anlamda okul ve eğitim sistemi hakkında idealist düşüncelerim varsayılır ama somut gerçeklik beni düş kırıklığına uğrattıyor. Matematikten nefret ediyorum! Söze, duyguya dayanmaması, bir düşünce ürünü olmaması canımı sıkıyor. Ya o beniaptal yerine koymakta ısrarlı olan öğretmen! "Küçük Pazar" dergisinde özel ders vermek isteyen öğretmenlerin ilanlarına baktım ve ilginç birkaç tane buldum. Yalnızca bir tanesi uygundu. Sesinden genç olduğu anlaşılan bir erkek. Yarın buluşup koşullarda anlaşmaya çalışacağız.

Letiziasabahtan akşama kadar başımın etini yiyor. Bananeler olduğunu anlamıyorum. Zaman zaman her şeyi yapmaya hazırımışım gibi geliyor.

22=40

Fabrizio aradı, uzun uzun konuştuk. Sonunda o işi yapmanın uygun bir yerimin olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim.

"O zaman sana güzel bir armağan vermenin zamanı gel-""Ş," dedi. ve ince^{va}P yibeyaz gömleği, siyah boxer, ıslak saçları telli gözlükleri ile açtı.

Dudaklarımı ısırıp ve selam verdim. Bir gülümsemeyle karşılık verip, "Gir lütfen Melissa, rahatına bak," dediğinde, o an, daha çok küçükken, gün boyu sütü, portakalı, çikolatayı, kahveyi ve çileği bol miktarda tükettiğimde, damağım da kalan tada benzer bir tat duyumsadım. Başka odalardan birine, yüksek sesle, benimle kendisine gitmekte olduğunu söyledi. Odasının kapısını açtı ve hayatımda ilk kez normal bir erkeğin yatak odasıyla karşılaştım. Bir tane bile pornografik fotoğraf yoktu, herhangi bir zekâ bir kupa veya ödül yoktu ve dağınık değildi. Duvarlarda eski fotoğraflar, bir zamanların heavy metal gruplarının fotoğrafları ve empresyonist ressamların tipkibasımına asılıydı. İlginç ve çekici bir parfüm başımı döndürdü.

Duruma pek uygun olmayan giyimi için özür dilemedi ve bunu yapmamış olması benim çok hoşuma gitti. Yatağın üzerine oturmamı söyledi, kendisi çalışma masasının sandalyesini alıp bana doğru yaklaştı. Allah kahretsin! Tutulup kalmıştım. Kanarya sarısı V yakalı kazağı ve kazağı ile uyumlu, aynı renkte saçları olan, tatsız tuzsuz genç bir matematik öğretmeni bulmayı umarken, karşıma güneş yağı tenli, mis gibi parfüm kokan ve inanılmaz çekici bir genç adam çıkmıştı. Daha paltomu bile çıkartmamıştım müzerimden. Bir kahkaha attı ve "Paltonu çıkarırsan seni yemem, söz!" dedi.

Yemeyecek olmasından üzüntü duyarak ben de güldüm. O ana kadar ayak bacakları dikkatimi çekmemişti. Neyse ki beyaz spor çorap giymemişti. "Narin ayak bilekleri vardı. Güneş yanığı, bakımlı; ders saatleri, program ve ücret hakkında konuşurken, konuştuklarımıza dikkatini yoğunlaştır-

diğ gösterir hareketlerde devinen ayakları vardı. "Çok çok baştan almalıyız," dedim. "Kaygılanma," dedi göz kırparak "Çarpım tablosunda ikilerden başlayacağım".

Yatağın kenarına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bir elimle diğer elimi sıkıyordum.

"Ne güzel oturuyorsun," diye araya girdi, ben okuldaki matematik öğretmenimden söz ederken.

Yeniden dudaklarımı ısırđım ve sanki söylenenlerden utanmış gibi içimi çekerek, "Ne diyorsunuz öyle," dedim.

Konuyu değiştirerek, "Ah! Söylemeyi unuttum, benim ismin Valerio ve bana asla öğretmenim deme, kendimi yaşlı hissedirim," dedi, parmağını azarlıyormuş gibi sallayarak. Duraksadım biraz, bana indirdiği bunca darbeden sonraben de, en azından bir tane indirmeliydim.

Sesimi düzeltdim ve yavaşça, "Yaben sana kendi isteğimle öğretmenim demek istersem?" dedim.

Dudaklarımı ısırma sırası ona gelmişti, başını oynattı ve "Niye öyle demek isteyesin ki?" dedi.

Omuzlarımı kaldırdım, biraz öyle tuttum ve "Böyle dahaiyi değil mi öğretmenim?" dedim.

"Nasıl istersen öyle söyle, yeter ki bu bakışınla, böyle bakma," dedi, huzursuzluğu gözle görölüyordu.

İşte başlıyorum, her zamanki hikâye. Elimde değil, karşımda hoşuma giden birisi olduğunda onu kışkırtmadan duşamıyorum. Söylediğim ve söylemediğim her şeyle vuruyorum onları ve bu da kendimi iyi hissetmeme yol açıyor. Bubir oyun.

18 Şubat

Bizimkiler mutfakta akşam yemeğine başlamışlar bile. Biriki satır yazmak için aralarından ayrıldım, çünkü başıma geleni anlatmak istiyorum.

Bugün Valerio dan ilk dersimi aldım. O anlattığında birşeyler anlamaya başlıyorum çünkü seyredilecek güzel omuzlan ve bir şeyler yazdığında izlenecek kibar ve ince el-leri var. Zar zor da olsa birkaç alıştırmayı çözebildim. Çok ciddi ve profesyonelce davranıyor ki bu onu daha da çekicikılıyor. Beni ele geçirdi. Bakışlarından beni beğendiği belli. Şeytanlığımın yaptığı işe engel olmaması için benimle arasına belirli bir mesafe koyuyor.

Onu arsızca baştan çıkartmak istiyordum ve bu amacıma uygun dar bir etek giymiştim. Bunun doğal sonucu olarak, ders bittiğinde kapıya gitmek için kalktığımda, arkamdan adeta üzerime çıkarcasına yürümeye başladı. Onunla oynamak için adımlarımı bir hızlandırıp bir yavaşlatıyordum. Böylece bana yaklaştığında ondan uzaklaşabiliyordum.

Asansörün çağırma düğmesine basarken nefesini boynumda hissettim. Fısıltıyla, "Yarın akşam telefonunu on ile on çeyrek arasında meşgul etme," dedi.

19 Şubat 200222.30

İki haberim var (her zamanki gibi biri iyi, biri kötü).

Fabrizio, şehir merkezine, ailelerimiz tarafından yaka-

lanmadangörüşebilmemiz için, küçük bir apartman dairesi satın almış.

Sevinçle, "Yatağın karşısına koca bir ekran koydurdum, beraberimiki filmleri izleriz diye düşündüm. Ne dersin küçüğüm? Elbette senin de anahtarın olacak. Güzel yüzünden öperim. Hoşça kal!" diye haykırdı. Kuşkusuz bu kötü haber.

Ona cevap vermeme, kararsızlığımı ve kaygılarımı dile getirmeme beklemedi. Görünen o ki kendini kaptırıp düşünesizce işler yapmış. Bir kez yatmak, sonra byebye, teşekkür ederim deyip gitme niyetindeydim; evli ve hamile kızı olan bir adamın metresi olmak istemiyordum. Ne onu, ne daireisini neporno film izlenecek dev ekranını istiyorum, nede her zaman satın aldığı teknoloji harikalarından biriymiş-çesine benim itaatkârlığımı alabilmesini. Daniele ve Kendi-ni Beğenmiş Melek Surat ile yeterince acı çektim. Şimdi, kendimce yaşamaya başladığım bir sırada, şişman ve kravatlı, küçük çocukları yiyen bir dev çıkıp gelecek ve beni cinsel yükümlülük altına sokmak isteyecek. Allah ın sopası yokya ! Ceza kesmek için başımızın üzerinde hep sallanıyor ve hiç beklemediğin bir anda, beyninin ortasına indiriyor. Bir gün, bir ucundan da ben tutuyor olacağımdan, o sopa onun da başına inecek.

Şimdi sıra iyi haberde.

Telefon söylenen zamanda geldi ve konuşma söylenen sürede bitti.

Odamda, yerde, çıplak oturuyordum ve tenimde mermerle kaplı zeminin soğukluğunu hissediyordum. Elimde telefon, telefonda bana duygulu ve akıcı gelen arzulu sesli... Bana bir fantezisini anlattı. Ben sınıfta

verdiği dersi dinliyorum. Sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum ve ayağakalktığım sırada eline "peşimden gel" yazan bir pusula tutuşturuyorum.

Onu tuvalette bekliyorum, o geliyor, gömleğimi yırtıyor ve yalama olmuş musluktan akan suyla parmaklarını ıslatıyor. Elini göğsüme dayıyor ve sular parmaklarından aşağıya doğru süzülüyor. Sonra pili etiğimi kaldırıyor ve içime giriyor. Bu sırada ben, duvara yaslanmış olarak içimde bir yerlerde ondan elde ettiğim doyumun tadını çıkarıyorum. Damlacıklar, tenimde çizgili izler bırakarak bedenimde aşağıya doğru kaymaya devam ediyorlar. Ayrılıyor ve sınıfa geri dönüyoruz. İlk sırada oturan ben, tahtada tebeşirin kayışını izliyorum, aynen onun benim içimde kaydığı gibi.

Telefonda birbirimize dokunduk. Gömüm hiç olmadığı kadar kabarmıştı ve "Gizem" unutuş ırmağı Lethe'nin dümen suyuna kapılmış gidiyordu. Parmaklarım kendimle sı-rılıklıamdı. Onun da benimle aynı durumda olduğunu biliyordum. Ateşini, kokusunu duyuyordum ve tadını merakediyordum. Saat 22:15 te "İyi geceler Loly," diye mesaj attı.

İyi geceler öğretmenim.

20 Şubat 2002

Öyle günler oluyor ki, acaba nefes almaktan tümüyle vaz mı geçsem, yoksa kalan zamanımda apneye⁸ mi girsem diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Örtülerin altından nefes alıp gözyaşlarımın tadına baktığım zamanlarda örneğin. Alt

8. Solunumun belirli bir süre için durması halini tanımlayan tıp terimi.

üst olmuş bir yataktan darmadağın saçlar ve yıpranmış bir ciltle kalkıyorum. Aynanın önünde çıplak bedenimi seyrediyorum. Gözümden bir damla yaşın yanağıma doğru aktığını görüyorum, parmağımla kuruluyorum ve tırnağımla şakağımlı kaşıyorum. Ellerimle saçlarımı düzelterip geriye doğru çekiştiriyorum, kendi kendime gülmek ve kendime sevimli gelmek için yüzümü gözümü oynatıyorum. Ama sonuç başarısız. Ağlamak ve kendimi cezalandırmak istiyorum. Çekmecemin ilk rafına yöneliyorum. Önce içindekileri seyrediyorum. Sonra birini, giymek üzere özenle alıyorum. Yavaşça yatağımın üzerine koyuyorum. Aynayı, bulunduğum noktadan kendimi görebilecek şekilde ayarlıyorum. Bedenimi bir kez daha inceliyorum. Kaslarım hâlâ gergin, tenim birçokcuğunki gibi yumuşak ve pürüzsüz, beyaz ve duru. Benzaten daha bir çocuğum. Yatağın kenarına oturuyorum, jar-tiyerli çoraplarımı, parmak ucumdan başlayıp baldırlarıma kadar, dantel ucu baldırlarımı bastırınca kadar, yumuşacıklı tenimde kaydırarak çekiyorum. Sıra, kurdeleli, bağcıklı ve siyah ipekten yapılmış gepyere geliyor.⁹ Bedenimi çepeçevre sarmalıyor, zaten çok ince olan belimi daha da inceltiyor ve erkeklerin hayvanca dürtülerini daha da güçlü boşaltnlar diye görkemli, yuvarlak ve etli olan kalçalarımı daha bir belirginleştiriyor. Göğüslerim hâlâ küçücük. Beyaz, yuvarlak ve diriler, sıcaklığı iletme isteyen bir insanın avucunun içine sığabilirler. Gepyer dar ve göğüsler birbirlerine iyice yapışmış, baskı altındalar. Daha kendimi incelemeye zamanı gelmedi. İnce burunlu ayakkabılarımı alıyorum, ayağımın burnunu bileğime kadar ayakkabının içine sokuyorum ve bir metre altmış santimken aniden on santim daha üzüyorum.

! Fransızca *güpiere* sözcüğünden gelen, beli ince göstermek için kadınların giydiği, kopça ve ağcıklarla sıkıştırılan iç giysisi, bir çeşit büstiyer . (ç.n.)

Banyoya gidiyorum, kırmızı rujumu alıyorum, yumuşak ve etli dudaklarımı onunla ıslatıyorum. Kirpiklerimi rimel ile sıkıştırıyorum, düz ve uzun saçlarımı tarıyorum, aynanın kenarında duran parfümümü üç kere üzerime püskürtüyorum. Odama dönüyorum. Orada bedenimi ve ruhumu titretecek kişiyi göreceğim. Hayran hayran kendimi izliyorum, gözlerim parlıyor, yaşaracak gibiler. Bedenimin etrafını saran bir ışık huzmesi var gibi ve omuzlarıma dökülen saçlarım okşanmaya davet ediyorlar. Saçlarımı okşayan el, benim denetimim dışında boynuma doğru uzanıyor. Yumuşak teni okşuyor ve iki parmak yavaşça bastırarak boynun çevresinde dolaşiyor. Fark edilemeyecek kadar yavaştan yaklaşmakta olan doyumun sesini duymaya başlıyorum. El biraz daha aşağıya iniyor ve pürüzsüz göğsü okşamaya başlıyor. Önümde duran, kadın giysisine bürünmüş çocuğun gözleri uyanmış ve arzulu. Neye? Cinselliğe? Aşka? Gerçek yaşama?.. Çocuk, kendisinin mutlak sahibi. Parmakları, kadifesinin üzerindeki tüylerin arasında

dolaşıyor ve ateş beyinde bir şimşek çaktırıyor, binlerce duygu saldırıya geçiyor .

"Benimsin," diye fısıldıyorum. Aniden içimdeki dürtü

arzuma egemen oluyor.

Düzgün ve beyaz dişlerimle dudaklarımı ısırıyorum. Dağılmış saçlarım sırtımı terletiyor, ter taneleri bedenimde inei taneleri gibi parlıyorlar.

Nefesler hızlanıyor, iç çekmeler derinleşerek artıyor— Gözlerimi kapatıyorum. Bedenimin her yanında kasılmalar

var, zihnim özgür ve uçup gidiyor. Dizler titriyor, soluklar kesik kesik ve dil dudaklarda dolanmaktan yorgun. Gözlerimi açıyorum. Çocuk gülüyor. Aynaya yaklaşıyorum ve çöeüğü uzunuzum öpüyorum, nefesim aynayı buğulandırıyor. Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissediyorum. Kendimi şu anda üç uydusu olan bir gezegen gibi duyumsuyorum: Letizia, Fabrizio ve öğretmenim. Düşüncelerimde bana eşlik eden üç yıldız, gerçeklikte değil.

21 Şubat

Annemle, hafif bir nefes darlığı çeken kediciğimi muayene etmesi için veterinerine gittik. Doktorun eldivensiz ellerinden ürküp usulca miyavlıyordu, ben de güç vermek için tatlı sözler söyleyerek başını okşuyordum.

Arabada annem derslerimin nasıl gittiğini ve erkeklerle aramın nasıl olduğunu sordu. Her iki soruya da belirsiz yanıtlar verdim. Yalan söylemek artık bir kural, aksini yapmak garip geliyor artık...

Ondan beni, matematik öğretmenimin evine bırakmasını istedim, dersimin olduğunu söyledim. "Aaa iyi, böylece sonunda tanımış olurum!" dedi heyecanla.

Bir şeyden şüphelenmemesi için herhangi bir şey söylemedim. Öte taraftan Valerio'nun erya da geç annemle tanışmayı beklediğini biliyordum.

Neyse ki bugün giyimi biraz daha ciddiydi. Annem garip bir biçimde, onu asansöre kadar götürmemi istedi veba -^a Hoşuma gitmedi. Kötü huylu birine benziyor," dedi.

Umursamazca omuz silktim ve görevinin bana matematik dersi vermek olduğunu söyledim, evlenmeyecektim ya onunla. Annem, insanları yüzünden okuduğunu düşünür ve bu beni gıcık ediyor.

Kapıyı kapattıktan sonra Valerio defterimi alıp derse başlamamız için beni sıkıştırdı. Telefon konuşmasından hiç söz etmedik, yalnızca kare kökler, küpler ve iki bilinmeyenli denklemlerden konuştuk. Gözlerini öyle iyi saklıyordu ki iklimden, "acaba mı" geçmedi değil. Ya o telefon konuşması, beni komik duruma düşürmek için yapıldıysa? Ufacık da olsa bir gönderme, çağrışım, bir söz bekledim ama hiç eser yok!

Defterimi kapattı. Düşündüklerimi hissetmiş gibi, "Cumartesi gecesi kimseye söz verme ve ben telefon etmeden de sakın giyinme," dedi.

Aptal aptal baktım ama hiçbir şey söylemedim. Sözlerini umursamadığımı gösterir bir ilgisizlikle, kapattığı defterimi açtım ve x vey lerin arasına küçük harflerle yazdığı notu okudum:

Bir cennet gibiydi Lolitam , alevlere gömülmüş bir cennet.

Prof. Hubert

Yine de hiçbir şey söylemedim, birbirimizle vedalaşırken yeniden randevuyu hatırlattı. Nasıl unutabilirim ki...

22 Şubat

Saat birde Letizia aradı ve birlikte yemek yiyebilir miyiz diye sordu. Olur dedim çünkü zaten saat 15.30 da sahneleyeceğimiz tiyatro oyununun genel provaları başlayacağı için biraz yalan mahydim . Onu görmek istiyordum çünkü dün gece uykuya geçmeden önce onu sıklıkla düşünmüştüm.

Kendisi fotoğraftan çok daha güzel ve tabii canlıydı. Bardağıma şarap koyarken yumuşak ellerine gözüm takıldı.Sonra hemen kendi ellerime baktım. Sabah ayazındascootersürmekten kızarmış, kurumuş ve şebek ellerine dönmüştü.

Akla gelebilecek her konuya girdi ve her şeyden söz etti.Bir saat içerisinde yaşamının tüm yirmi yılını anlatabilirdi. Ailesinden, zamansız ölen annesinden, Almanya ya giden babasından, evlendiği için ara sıra görüşebildiği ablasından, öğretmenlerinden, okuldan, üniversiteden, ilgi alanlarından, işinden söz etti.

Kaşlarına baktım ve güçlü bir öpme isteği duydum. Kaşlar ne garip şeyler!Letizia nınkiler gözleriyle birlikte deviniyorlar ve öylesine güzeller ki insanda bu eşsiz güzelliğiöpme isteği uyandırıyor, sonra da yüzünü, yanaklarını, ağzını... Evet, şimdi biliyorum, onu arzuluyorum. Sıcaklığını, tenini, ellerini, salyasını, fisildayan sesini arzuluyorum. Başını okşamak, nefesimle o adacığını ziyaret etmek, tüm bedeni yayılacak bir şenlik düzenlemek istiyorum. Bununlabirlikte tutukluğumun doğal olduğunu biliyorum, benim için yeni bir şey. Onun da benimle aynı duygular içerisinde olduğunu ileri süremem, belki de öyledir ama, ben bunu aslabilemeyeceğim. Bana bakıyor ve dudaklarını ıslatıyordu,bakışları alaycıydı ve tutsak olduğumun farkındaydım. "nündeğil, kaprislerimin.Sevişmek ister misin,Melissa ?" diye sordu şarap koyarken.

Bardağıma masanın üzerine koydum, huzursuzca baktımve olur anlamında başımı salladım.

"Evet ama bana öğretmelisin... .

Bir kadınla sevişmeyi mi öğretecek, yoksa sevmeyi miöğretecek? Belki de ikisi birbiriyle örtüşüyordur.

23 Şubat5-45

Şimdi cumartesi gecesi, daha doğrusu pazar sabahı, gece bittiğine ve ortalık aydınlandığına göre. Kendimi mutlu hissediyorum Günlük. Bedenimde mutluluktan gelen bir coşku,esenlik duygusu var. İçimi tatlı ve güçlü bir huzur kaplamışdurumda. Bu gece beğendiğin ve duygularına egemen olanbirisinin kollarına kendini bırakmanın kutsal bir şey olduğunu anladım. O anda, kokusunu içine çektiğin, güçlü ve yumuşak omuzlarınıokşadığım , saçlarında ellerini kaydırdığımanda, cinsellik artık yalnızca cinsellik olmaktan çıkıyor veaşka dönüşmeye başlıyor.

Hiç gergin değildim, yapmakta olduğum şeyin ne olduğunu biliyordum. Anne ve babamı düşün kınıklığına uğrattığımı biliyordum. İyi tanımadığım birinin arabasına biniyordum. Pek tanımadığım, yirmi yedi yaşında, çekici bir matematik öğretmenin. Birileri duygularımı ateşe vermişti-Evin dışında, o ulu çam ağacının altında bekliyordum. Yeşilarabasının yaklaşmakta olduğunu gördüm. Boğazını çevreleyen atkısını fark ettim ve arabasının farları gözümü alıyordu. Geçen günkü, onun telefon etmesini beklemedengiy " memem gerektiği emrinin aksine, telefon etmesini bekleme den giyindim. Çekmecemin birinci gözünden iç çamaşırımalıydım, giydim ve üzerime kısa, siyah elbisemi geçirdim. Aynaya baktım ve yüzümü buruşturdum, bir şeyler eksikti. Eli mi eteğimin altına soktum vekulodumu çıkardım. İşte o zaman gülümsedim ve usulca, "Şimdi muhteşemsin," diye fisıldadım, kendime bir öpücük gönderdim.

Evden çıktığımda eteğimin altından soğuğu hissettim,rüzgâr hırçınca çıplak organıma üfürüyordu. Arabaya bindiğimde öğretmenin parıltılı ve büyülenmiş gözlerle baktı ve "Giymeni istediğim şeyi giymemişsin," dedi.

O zaman önüme, yola baktım ve "Öğretmenlerin söylediklerine kulak asmamak en iyi yaptığım şeydir," dedim.

Yanağıma sesli bir öpücük kondurdu ve bilinmeyenedoğru yol almaya başladık.

Parmaklarımı durmadan saçlarımda dolaştırıyordum.Belki benim gergin olduğumu düşünüyordu, ama aslındasadece heyecanlıydım. Hemen orada, yanı başımda olmasından ve herhangi bir önyargı taşımamasından... Yol boyu nelerden söz ettik hiç anımsamıyorum, çünkü aklım fikrim onasahip olmaktaydı. Araba kullanırken gözlerine baktım, gözlerini beğeniyorum; siyah uzun kirpikleri, karmaşık ve çekim gücü yüksek bakışları var. Göz ucuyla kaçamak bakıyordu, ben hiçbir şey anlamamış gibi yapıyordum.Eee , buda oyunun bir parçası. Sonra Cenneteye da Cehenneme gelelik, bu artık nereden bakıldığına göre değişebilir. Minik arabasıylageçilmesi olanaksız gibi gözükten yollardan, تنها ve?°k çok

dar yollardan geçtik. Sarmaşıkla kaplı ve yosunmuş, yıkık ve terk edilmiş bir kiliseyi geçtik. Valerioba -a> Sağma dikkatlice bak, orada bir çeşme olmalı, geçit ondan sonra," dedi.

95

Dikkatimi, olabildiğince kısa zamanda o zifiri karanlık labirent içindeki çeşmeyi bulmaya yoğunlaştırdım.

"İşte şurada!" dedim, biraz yüksek kaçan bir ses tonuyla.

Paslı, yeşil bir giriş kapısının önünde durdu. Arabanın farları üzerindeki yazıyı aydınlatıyordu.

Gözlerim, yaralı birkalbin izinde yazan isimlere, Valerio ve Melissa ya takılı kaldı.

Aptallaşmışım, ona okuduğum şeyi gösterdim. Güldü ve "İnanmıyorum..." dedi, sonra bana döndü ve fi sıldayarak "Gördün mü, yıldızlara adımız yazılmış?" dedi.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamamışım, özellikle de o "biz" bölümünü. Tarafların eşit olduğu bir birlikteliği anlatıyor ve hatta bu konuda güvence veriyor gibiydi, o "biz" iki kişiydi ve bu, ayna ile ben gibi değildi.

Bu cennetten ürktüm biraz; karanlık, sarptı, özellikle de yüksek topuklu çizmelerin üzerindeysen aşılması zordu. Olabildiğince ona dayanmışım, sıcaklığını hissediyordum. Kayaların, o daracık ve karanlık yolların arasından geçerken sıksık ayaklarımız takıldı. O zifiri karanlıkta tek görünengöktü, milyonlarca yıldız vardı bu gece ve ay bir görünüp birkayboluyor, bizim oynadığımız gibi o da bizimle oyun oynuyordu. Nedenini bilmiyordum ama bu yer bende tüyler ürpertici ve karmaşık duygular uyandırıyor. Belki aptalca, belki de haklı olarak, oralarda bir yerlerde, yakınlarda, benim önceden kurban olarak seçtiğim, karanlık bir ayındü -zenleniyordu. Pelerin giymiş erkekler beni bir masaya yatıracaktı, mum ve şamdanlarla çevreleyecekler, sırayla ırz *magececekleren sonunda da keskin uçlu ve kıvrımlı I" ,

hançerle beni öldüreceklerdi. Ama ona güveniyordum, bunlar belki o büyülü anın bilinç altımda yarattığı düşüncelerdi. Bende o ürktüntüleri yaratan dar yollar bizi, deniz kenarındaki bir uçurumun üstünde kalan, ağaçsız düz bir alana getirmişti, sahile köpürerek vuran dalgaların sesi duyuluyordu. Kocaman, beyaz ve kaygan kayalar vardı. Hemen bunların nasıl kullanılabileceğini düşünmeye başladım. Birbirimiz yaklaşmadan önce yüzüncü kez ayaklarımız takıldı; yüzümü yüzüne yaklaştıracak biçimde beni kendisine doğru çekti, dudaklarımızı birbirlerine değdirdik öpüşmeden, kokularımızı içimize çekerek, soluklarımızı duyarak. Birbirimize daha da yaklaştık ve dudaklarımızı, öperek, ısırarak tükettik. Dillerimiz birbiriyle buluştu. Onunki sıcak ve yumuşaktı, birtüy gibi hafifçe ağzımın içini okşuyordu ve çok sarsıcıydı. Öpüşme öylesine kızıışmıştı ki bana dokunup dokunamayacağını, uygun zamanın o an olup olmadığını sordu. Evet dedim, bu an o andı. Külodumun olmadığını farkına vardığında donup kaldı, çırılçırak etim karşısında birkaç saniyede -raladı. Sonra onda yarattığı derin etkiyi sezinledim; banasürtünen, patlamakta olan bir volkan vardı. Tadına bakmak istediğini söyledi.

O zaman o koca kayalardan birine oturdum ve dili beni, yeni doğan bebeğini okşayan annenin elindeki şefkatle ok-Şadı. Usulca ve uysal, sürekli ve amansız bir doyum başlamıştı. Yoğun ve narindi, erimeye başlamışım.

Ayağa kalktı, öptüğünde ağzında, damağımda kalan kokuları tattım, lezzetliydi. Bana defalarca sürtünmüştü, kot Pantolonunun altından sert ve kabarmış olduğunu hissediyordum. Düğmelerini çözdü ve bana sundu. Bugüne kadar hiç ^ünüK-ılı hu adamla birlikte olmamışım, uç tarafının böyle, neredeyse dışarıda olduğunu bilmiyordum. Ucu yumuşak ve kaygandı ve onu denemeliydim.

Ayağa kalktım ve kulağına fısıldadım: "Hakla beni!". O da istiyordu. Diz çöktüğüm yerden yukarıya doğru kalkarken, öyle yalamayı kimden öğrendiğimi sordu. Yılan gi-bi kıvrılan dilim onu çılgına çevirmişti.

Sırt üstü yatmamı ve bacaklarımı aralamamı istedi; iyice inceledi. Önce bu bakışını garipsedim ama sonra yuvarlaklarını incelemesi beni feci uyardı. İlk vuruşunu ellerimi soğuk ve kaygan taşa dayayarak bekledim. Yaklaştı ve resmen hedef aldı. Ona kendimi sunuşumu nasıl algıladığımı söylemesini istedim. Yoksa ben dipsiz bir ambar mıyım geleneğinin "girdiği"? İlk vuruşun hedefi bulduğunu gösterir

birinleme çıktı ağzımdan, kupkuru. O hoş oyundan koptum,içimde hissetmeye devam ederken ona yalvaran gözlerle baktım ve bedenlerimizi ele geçirmeden önce, birkaç dakikabeklemenin doyumlarımızı daha da yoğunlaştıracağını söyledim.

"Arabaya gidelim," dedim "Orada daha rahat ederiz". Yeniden o karanlık labirentten geçtik ama bu kez korkmadım. Bedenim, halinden hoşnut birbirinin peşi sıra koştuarak eğlenen, içimi daraltan o korkunç izleri hatırlatan, biryandan da kendimi iyi hissettiren, sözle anlatılamayacak birçoşku veren binlerce cin tarafından ele geçirilmişti. Arabayabinmeden önce, kapıdaki yazıyı bir kez daha inceledim ve gülümsedim, onun benden önce binmesini bekledim. Çabueak soyundum. Bedenlerimizin ve tenimizin her hücresinindiğerininkine değmesini, birbirlerine, şimdiye kadar bilinmeyen, yücelterek kendinden geçirecek duygulan yaşatsınlar istedim. At biner gibi coşkuyla üzerine çıktım ve önce yumuşak ve birbirini belirli aralıklarla tekrarlayan, daha sonra da sert ve keskin vuruşlarla devinmeye başladım.Öperken ve yalarken titremelerini duyumsadım. Onun egemenliğini ele geçirmek kolaydı.

"İkimiz de özgürüz, ikimiz de egemeniz," dedi bir noktadan sonra " Nasıl birbirimize boyun eğeceğiz? "

"İki egemen güç birleşecekler ve doyumuna ulaşacaklar," diye yanıtladım.

Keskin vuruşlarla hızlandım ve mucizevi olarak, hiçbirerkeğin bana vermeyi beceremediği o zevki, yalnızca benimkendi kendime verebildiğimin farkına vardım. Her yerimde kasılmalar vardı. Organımda, bacaklarımda, kollarımda, hattahatta yüzümde... Bedenim bayram yerine dönmüştü,eğleniyordu. Kazağını çıkardı ve ateşli, çıplak ve kıllı göğ-sünün benim beyaz ve duru göğsümle buluşmasını hissettim. Saçlarımı o muhteşem yeni buluşun üzerinde gezdirdim, tümüyle benim olması için iki elimle birden okşamayabışladım.

Sonra üzerinden indim, bana, "Yalnızca tek bir parmağınla dokun!" dedi.

Afallayarak dediğini yaptım ve çeşmesinden yaşlar dökmekte olduğunu gördüm. Hiçbir zorlama olmadan, kendiliğinden ağzımı yaklaştırdım ve bugüne dek hiç tatmadığım kadar lezzetli ve tatlı gelen sperminin tadına baktım.

Birkaç saniye için beni kucakladı ve o an bana sonsuzluk gibi geldi ve her şeyin orada benimle birlikte olduğunu sandım. Sonra başımı nazikçe koltuğa yasladı, ben hâlâçırılçırıl, büzülmüş ve ay ışığınınmaydınlığımdayken .

99

Gözlerim kapalıydı ama gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissediyordum. O kadar uzun bir süre bedenimebakmasının doğru olmayacağını; erkeklerin, senin bedeninle hiçbir zaman, bütünüyle yetinemeyeceklerini, onu okşamak ve öpmenin ötesinde, zihinlerine kazımak ve bir dahahiç silinmemek istediklerini düşündüm. Uykulayan ve hareketsiz bedenimi seyrederken neler hissediyor olabileceğindüşündüm. Benim için yalnızca bakmak yeterli değildi, algılamak da önemliydi ve ben bu gece onu algılamıştım. Pantolonunu düğmelerken, çakmağını bulamadığı için homurdanmasını duyduğumda gülmemi zor tuttum ve gözlerim hâlâ kapalı ve çatallaşmış sesimle, gömleğini arka koltuğa fırlatırken çakmağının havada uçuşunu gördüğümü söyledim. Bana bir anlığına bakmakla yetindi ve pencereyi açarak daha önce hissetmediğim soğğun içeriye dolmasına sebep oldu.

Sonra, uzun süren bir sessizlikten sonra, sigarasının dumanını üflerken, "Tüm yaşamım boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştım," dedi.

Söylediklerinin ne anlama geldiğini biliyordum ve o konuşmanın, bu tehlikeli, geçici ve heyecanlı ilişkiyi tehlikeyeatacakya da tam tersine güçlendirecek önemli sözlerin söyleneceği anın başlangıcı olduğunu anladım.

Ona yaklaştım, omzuna elimi, elimin üstüne de dudaklarımı yasladım. Konuşmaya başlamadan önce biraz bekledim, aslında daha ilk andan itibaren ne söyleyeceğimden okadar emindim ki.

"Senin bugüne kadar böyle bir şeyi yaşamamış olmanyanlı olduğunu göstermez," dedim.

Bir kez daha sigarasının dumanını üfledikten sonra, "Ama doğru da değil," dedi.

"Doğruya da yanlış olmasından bize ne? Önemli olanhoşumuza gitmesi ve en sonuna, en dibine kadar gitmiş olmamız". Erişkin bir adamın, çok bilmiş bir kızın sözlerine kulak asmayacağını bilebile dudaklarını ısırırım.

Oysa o bana döndü, sigarasını fırlattı ve "İşte tam da bunedenden ötürü başımı döndürdün. Olgunsun, akıllısın ve içinde sınır tanımayan bir tutku var," dedi.

Evet bu oydu. Onu tanıdım. Tutkumu tanıdım. Eve dönüş yolunda, bundan böyle öğrenci öğretmen ilişkisini sürdürmemizin doğru olmayacağını, beni artık öğrencisi gözüyle göremeyeceğini ve işi ile zevklerini hiç karıştırmadığını söyledi. Benim için deböylesinin daha uygun olacağını söyledim, yanağından öptüm ve içeriye girmemi beklerken önkapıyı açtım.

24 Şubat

Bu sabah okula gitmedim, kendimi çok yorgun hissediyordum. Dahası bu akşam tiyatro oyunumuzun ilk gecesi ve bu, okuldan kaytarmak için iyi bir bahane.

Öğle yemeği saatinde Letizia telefonda, akşam saat tam dokuzda orada olacağını bildirdiği bir mesaj gönderdi. Doğruya Letizia ... Dün onu unuttum. Bir kusursuzluk başka bir kusursuzlukla nasıl bağdaştırılabilir ki? Dün Valerio vardı bana yetiyordu; bugün yalnızım ve bu bana yetmiyor (Çünkü artık kendi kendime yeteniyorum), Letizia'yı istiyorum.

P.S. Ya o serser Fabrizio! Aklımı karısıyla oyuna gelip beni seyretmeye takmış! Allah tan dediğim dedik bir tip değil, sonunda evde kalması gerektiğine ikna edebildim.

1:50

Bu akşama özel bir gerginliğim yok, tam tersine üzerimde bir durgunluk, umursamazlık var ve ne zamane geçeceği hakkında da en ufak bir fikrim yok. Herkes zıpzıp zıplıyor, kimi korkudan kimiyse mutluluktan. Bense perdenin arkasına saklanmış salona girenleri gözlüyordum. Dikkatimi Letizia'nın gelip gelmediği üzerine yoğunlaştırmıştım. Göreme dim. Sahne düzenleyici Aldo, başlamak üzere olduğumuz söyleyerek beni sahne arkasına çağırdı. Salonun ışıkları söndü, sahenin kiler yandı. Yayından fırlatılmış ok gibi sahneye girdim. Ortaya, tam tamına, provalar sırasında yönetmenin binlerce kez rica etmesine karşın benim hiç beceremediğim bir biçimde fırladım. Eliza Doolittle, ben de dahil olmak üzere herkesi kendine hayran bıraktı. Son derece doğal ve kendiliğinden hareket ve anlatımlarla, benim bile etkilendiğim yepyeni birisi çıkmıştı ortaya. Sahneden Letizia'yı görmeye çabaladım ama başarılı olmadım. Bu nedenle oyunun bitmesini bekledim. Selamlamalar, alkışlar... Kapanmış olan perdenin arkasından, onu bulabilmek için, misafirleri inceden inceye izlemeye devam ediyordum. Mutluluktan uçmuş annem ve babam kuvvetle alkışlıyorlardı, aylar var ki görmediğim Alessandra oradaydı ve çok şükür Fabrizio daneser yoktu.

Sonra gördüm onu, yüzü neşe içinde aydınlanmıştı, deliler gibi alkışlıyordu. O, biraz da bunun için hoşuma gidiyor, çünkü çok doğal, çok kendi gibi, neşeli. Uçlarda yaşayan biri olması insanı coşturuyor. Yüzüne baktığımda, onun kendiyle böylesine barışık olmasından ötürü insan çileden çıkar. Aldokolumdan çekti ve yüksek sesle: "Bravo, bravo sana tatlım! Hadi acele et, üstünü değiştir, kutlamaya gidiyoruz," dedi. Çok garipti ve deli gibi bir ifadesi vardı, yüksesle gülmeye başladım.

Gelemeyeceğimi, birisini görmem gerektiğini söyledim. Aynı anda, gülen yüzüyle Letizia geldi. Aldo'yu gördüğünde yüzünün ifadesi değişiverdi; gülümsemesi kayboldu, gözleri karardı. Aldo'ya baktım, onun da bembeyaz olan yüzüne aynı ciddi ifade yerleşmişti. İki üç kere önce birine, sonra diğerine baktım, neden sonra: "Ne oluyor? Neyiniz var sizin?" diye sorabildim.

Birbirlerine sessizce, kötükötü ve adeta düşmanca, aşağılanmışçasına bakıyorlardı.

İlk önce Aldo konuşmaya başladı: "Hiç, hiç, hiçbir şey. Hadi siz gidin. Diğerlerine gelemeyeceğini söylerim. Güle güle git güzelim," dedi ve alnımdan öptü.

Kaçıp gitmesinin ardından bakakaldım, sonra Letizia yadoğru döndüm ve sordum: "Burada neler oluyor Allah aşkına, sorabilir miyim? Siz tanışıyor musunuz?"

Şimdi sakinleşmiş, yatışmıştı. Azıcık duraksadı, gözlerini gözlerimden kaçırıyordu ve yüzünü aşıya eğdi ve ince, ^{uz} un parmakları ile yüzünü kapattı.

Sonra dikdik gözlerimin içine baktı ve "Aldo nuneşcin-^{se}l olduğunu bildiğini sanıyordum," dedi.

103

Aldobunu saklamıyor, okulda herkes biliyor artık. Bildiğimi söyledim.

"Eeene olmuş?" dedim gerisini beklediğimi anlatır biçimde.

"Olan şu ki, bir zamanlar bir çocukla birlikteydi, sonra...Sonrasında ben ve o çocuk tanıştık, yani şey anlamında...Aldoondan bir şeyler bekliyordu," sözleri ağzından tektekçiyordu ve kesik kesikti.

"Ne bekliyordu?" meraklı ve çılgın bir tonda sordum hemen.

O parlak kocaman gözleri ile baktı ve "Yo, yo... Sana bunu söyleyemem... Kusura bakma... Yapamam...".

Başını öbür tarafa çevirdi ve "Yalnızcalezbiyen değilim...".

Yaben neyim? Bir kadın bile değil, nüfus kayıtlarına göre hâlâ çok küçüğüm, dolayısı ile bir genç kızım, başka bir kadının kollarında korunmak isteyen ve aşk arayan bir kız.Ama yalan söylüyorum Günlük, diğer yarım, bana bu denli benzeme fırsatı vermeyeceğim, ben aynı bütünü içindeyaşayan dışı yan olacağım.Letizia da gördüğüm ve yapma- ya giriştiğim şey yalnızca onun bedeninin çekiciliği, tenselçekimi ile ilgili değil, evet, aynı zamanda da duygusal, ruhsal nedenlerim var. Onu bir bütün olarak beğeniyorum. Kafamı karıştırıyor ve kendine çekiyor, uzun bir süredir fante-zilerimin baş oyuncusu olmaya başladı. Aşk, ousanmaksı -zınaradığım şey, kimi zaman bana o kadar uzak, o kadarya -bancrymış gibi geliyor ki...

1 Mart 2002

23:20

Bugün evden çıktığımda babam kanepeye oturmuş, boş gözlerle televizyon ekranına bakıyordu. Kayıtsız bir halde nereye gittiğimi sordu. O anda ona ne yanıt verirsem vereyim,yüzündeki ifadeyi, o kayıtsız duruşunu değiştirmeyeceğini, dolayısıyla ona herhangi bir yanıt vermemin gereksizliğindüşündüm.

"Düzüştüğüm evli adamın yeni aldığı eve gidiyorum"demeyi çok isterdim ama nasıl olsa

"Alessandra yaders çalışmaya gidiyorum" dememle aynı etkiyi yarattı.

Kapıyı yavaşça örttüm, benimle ilgili soyut düşüncelerini bölmek istemedim.

Fabriziodairenin anahtarlarını bana daha önceden ulaştırmıştı ve orada onu beklememi, iş çıkışı geleceğini söylemişti.

Daha daireyi görmedim, anla ne kadar ilgimi çektiğini.Scooter ımı apartmanın önüne park edip loş ve boş avluyageçtim.

Kapıcı kadının kimi aradığımı soran sesiyle yerimdensıçradım ve yüzüme al bastı.

"Yeni kiracıym," dedim yüksek sesle ve sözcükleri heeeleyerek, ne akla hizmetse, kapıcı kadının sağır olduğunu düşünerek. Nitekim duruma açıklık getirdi, "Sağır değilim.Hangi kata çıkacaksınız?".

Biraz düşündükten sonra yanıtladım: "İkinci kata, BayLaudanrminyeni aldığı daireye çıkacağım".

Gülümsemi ve "Aaaevet! Babanız kapıyı içeriden bir kez döndürüp kilitlemenizin doğru olacağını söylememi istemişti" dedi.

Babam mı!.. Babam olmadığını söylememin yersiz kaçaeğimi ve onu güç duruma düşüreceğini düşünerek vazgeçtim.

Kapıyı açtım. Anahtarın kilidin içinde döndüğü an, yapmaya giriştiğim şeyin aslında ne denli aptalca ve anlamsızolduğunu düşündüm. Kesinlikle başlamasını istemediğimbir şeyi yapmakta olan kişi olarak ben, tam bir aptaldım. Öğleden sonra beni arayıp, çok özel bir şeylerle "aşk yuvamızın" açılışını kutlayacağımız için, bugünün unutulmaz biranı olarak kalacağını mankafa bir sesle söyleyenFabri -zio nunyaptığı anlamsızdı. En son biri bana unutulmaz biran yaşayacağımı söylediğinde, haşhaşlı sigara kokan karanlık bir odada beş kişinin aletini emmiştim. Bugünün ana fikrinin farklı olmasını umuyorum. Giriş oldukça

küçük ve biro kadar da sönüktü, ortama yalnızca yerdeki kırmızı halı biraz renk katıyordu. Oradan bütün odalar görülüyordu, en azından odaların bir bölümü. Yatak odası, oturma odası diyebileceğim küçük bir salon, mutfakçık ve bir sandık odası. Yatağın karşısına taktığı o işkence aletini görmemek için yatak odasına girmeden salona geçtim. Önünde geçtiğim sandık odasının yerine koyulmuş, renkli kâğıtlarla sarılmış üç paket görmemezlikten gelemedim ve oraya doğru yöneldim. Paketlerin ön tarafına büyük harflerle yazılmış bir notleştirilmişti: PAKETLERİ AÇ VE YALNIZCA BİR TANESİNİN İÇİNDEKİLERİ GİY! Etkilendim ve merakım uyandı

Paketleri eşeledim, itiraf etmeliyim ki düş gücü var. ilkkutunun içinde yumuşacık dantelli beyaz iç çamaşırları, tül-

den bir kombinezon, seksi ama aynı zamanda da namuslubir külot ve alttanbalenli bir sutyen var.

Kutunun içinden birde not çıktı: OKŞANMAK İSTEYEN BİR BEBEK İÇİN.

İkinci kutuda bir adet kırmızı Gstring vardı. Arkasında tavşan kuyruğunu anımsatan tüyler vardı. Bir çift fileli çorap, baş döndürücü topukları olan kırmızı ayakkabılar ve birnot daha: AVCI TARAFINDAN AVLANMAK İSTEYEN BİR TAVŞAN İÇİN. Bu paketi gözden çıkarmadan önce üçüncü paketin içinde ne sakladığını merak etmişim. Bu oyun, isteklerini keşfetmek oyunu, hoşuma gitmişti. Seçimim üçüncü kutu oldu. Lastikli bir kumaştan yapılmış, siyah, parlak, bedene yapışan body gibi, mayo benzer bir giysi, yüksek topuklu deri uzun çizmeler, bir kırbaç, siyah bir vibratör ve bir kutu vazelin. Makyaj ürünlerinin yanı sıra bir de not vardı: KÖLESİNİ CEZALANDIRMAK İSTEYEN BİR PATRON İÇİN. Onu cezalandırmam için bundan daha iyi bir yol olamazdı ve cezalandırma araçlarını elime kendisi vermişti. Not kâğıdının sonunda bir ek not vardı: BUNU GIYMEYE KARAR VERİRSEN, HAZIROLDUKTAN SONRA BENİ ARA. Bu isteğinin nedenin tam anlamasam da bana uyardı, oyun gittikçe ilginç olmayabazlamıştı. İstedğim zaman çağıracak, istediğim zaman gönderecektim... Hoşuma gitti!

Pişmanlık ve suçluluk duymadan siktir edip gönderebilir dim onu. Bu karmaşık oyunu onunla oynamak canımı sınyordu; ona layık bulmuyordum, hak etmiyordu. Sahi, öğ -^{re}menimle ve eldeki bu olanaklarla oynamak ne muhteşem⁰ urdu, onu düşündüm. Ne yazık ki oynamak zorundaydım,^{er} >im tarafımdan becerilmek için çok şey yapmış, çok çabaharcamıştı. Önce ev, sonra bu hediyeler...

Cep telefonumun ekranının yanıp söndüğünü gördüm, beni arıyordu. Açmadım, yalnızca üçüncü paketi seçtiğimi ve daha sonra onu arayacağımı belirten bir mesaj gönderdim.

Salona geçtim, balkona bakan pencereyi açtım. Kapalı kalmış odanın kötü kokusunu kovup temiz havanın içeri dolmasını istedim. Sıcak ve insanı saran renkleri olan halının üzerine uzandım. Temiz hava, sessizlik, batmakta olan güneşin soluk renkleri uykumu getirdi. Usulca gözlerimi kapadım, nefesim bana, gidip gelen, sahilde patlayan ve sonrayeniden denizin enginliğine geri dönen dalga sesine benze-yinceye kadar, derin derin nefes aldım. Uyku beni koynuna, tutkumu kollarına aldı. Rüyamda kim olduğunu bilemediğim, çıkartmadığım bir adam vardı. Kim olduğunu bilmiyordum, yüz hatları tam görünmüyordu. Birbirimizin içindeydik; anahtarla kilit gibi, verimli ve bereketli toprak ve ona saplanmış bahçıvan beli gibi kenetlenmiştik. Dikilmiş organı bir süre yatıştıktan sonra, beni, yeniden titretmeye başlamıştı. Kesik kesik çıkan sesimle ona bu oyundan ne kadar hoşlandığımı anlatıyordum. Sanki ben, duygularının göğün en yükseklerine ulaşması için onun başını döndüren, yeni açılmış köpüklü bir şampanyaydım; duyduğum arzu onu öylesine bulandırp uyuşturuyordu.

Sonra yavaşça içimden çıktı. Ona zaman kavramım yitirden, önce hızlı hızlı, sonra yavaş yavaş süren devinimlerimden uzaklaştığımı fark ettim. Okun, kanayan yeni yaradan aniden çıkmaması için kalçamı yavaşça erkeklik organının üstünden çektim velolita bakışlarım ile onu incelemeye koyuldum.

Az önce bileklerimi saran ipek bağcıkları, buke

onun bileklerini bağlamak için elime aldım. Kapalı duran göz kapakları bana hızla ve şiddetle sahip olma arzusunda olduğunu sezdi, ama beklemek istiyordum... Biraz daha beklemek...

Sonra üst kısmı dantelli olan siyah jartiyerli çoraplarımı aldım, ayak bileklerinden yatağın kenarına yaklaştırdığım iki sandalyenin bacaklarına ayrı ayrı bağladım. Şimdi hem benim, hem de onun doyumunu için hazır bekliyordu. O cırlı çiplak bedeninin ortasında kendinden emin, dimdik, sertleşmiş aşk sapı pespembe

gizemimin egemenliği altına bir kez daha girmekte gecikmeyecekti. Üstüne çıktım, hazzın yavaşyavaş yaklaşan dalgalanmalarına eşlik eden titremelerim izihissederk, tenimi tenine sürttüm. Uyarılmış tüylerim, pürüzsüz cildime batan tüyleriyle kaplı göğsünü tatlıtatlı okşuyor, sıcak nefesi benim nefesimle buluşuyordu.

Parmak uçlarımı, yavaşça ovuşturarak dudaklarının üzerinde dolaştırdım. Sonra parmaklarım dudaklarının arasından yavaşça, tatlıtatlı içeriye girdi. İniltilerinden, parmaklarının inceleme gezisinin onu ne kadar uyardığını anladım. Sonra parmaklarımı ıslak, pembe gülüme götürdüm ve çiğinin nemi ile ıslatıp pembe, uyarılmış organının en tepe noktasına götürdüm. Dokunduğum an, savaş alanından zaferledönen kumandanın ordusundaki bayrak gibi boşlukta hafifçe dalgalandı. Kalçalarımı tam karşısında duran ve onun bakış açısında olan aynaya dönerek, at biner gibi üstüne çık-"n, göğsümü alçalttım ve kulağına "Seni istiyorum," diye ııldadım.

Orada öylece, uyarılmış ve gerilmiş bedeninin etrafını Çerçeveleyen bembeyaz çarşafın üzerinde yatması, kaderini ellerime teslim etmiş beklemesi çok güzeldi.

Eve girerken boynumda olan parfümlü eşarbımla gözlerini kapattım, beklemeye bıraktığı bedeni görmemesini istedim.

Onu orada öylece, uzun süre beklettim. Çok uzun bir süre. Uzun zamandır dik duran, ayakta durmaktan yorulmayan organını içme almak için çıldırıyordum. Öte yandan da bekletmek, hep bekletmek istiyordum. En sonunda, beni bağı beklemekte olduğu yatak odasına gitmek için mutfakta oturmakta olduğum sandalyeden kalktım. Yumuşacık ve sessiz olmasına çalıştığım adımlarımı duydu, sevincini gösterir de rin bir nefes aldıktan sonra, bedenim onu sinsisinsi yutmadan önce, şöyle bir kıpırdandı.

Uyandığında hava kararmıştı. Ay, kesilmiş tınak gibi, dünyanın damında asılı kalmış gibi gözü küyordu. Hâlâ gör-düğüm düşün etkisi altındaydım. Cep telefonumu aldım ve onu aradım.

"Aramayacaksın sandım," dedi kaygılı bir sesle.

"Biraz keyif yaptım," dedim kötükötü . On beş dakikaya kadar geleceğini ve onu yatakta beklememi söyledi.

Soyundum, çıkarttığım giysilerimi sandık odasında yere bıraktım. Kutunun içindekileri aldım ve çok dar olan giysi yi giydim, bedenime yapışıyor ve çimdiklermiş gibi etlerimi çekiyordu. Çizmeler tam tamına baldırlarının ortasına kadar çıkıyordu. Ateş gibi kıpkırmızı ruju, bir çift takma kirpiğı ve çok parlak farı kutuya niye koyduğunu pek anlamadım. Yatak odasına saçlarımı taramaya gittiğimde aynadaki görüntüme baktım ve yüreğim hopladı. İşte benim yüzüncü kez başkalaşışım, işte yüzüncü kez, benim değil, beni de sevme-

yen birilerinin gizli ve yasak arzularıyla alçalışım. Ancak bu kez farklı olacak, hakkettiğim karşılığı alacağım. Ötekinin aşağılanması... Gerçekte alçalma karşılıklı olsa bile. Söylediğı saatten biraz geç geldi, karısına bir yalan uydurması gerektiğı için geciktiğini söyledi, özür diledi. "Zavallı eş," diye düşündüm, "ama bu gece senin için de cezalandırılacak".

Beni yatağı uzanmış, uçarken rahatsız edici bir sesle yan lambaya çarpan sineğı incelerken buldu. İnsanların da aynen bu aptal hayvan gibi, sürekli korku ve kaygı ile dünyada bir şeye çarptığını, sarsıldığını ve çırpındığını düşünüyordum; gürültü yapıyor, kargaşa yaratıyor, düzeni bozuyor, tam kavrayamadığı şeylerin etrafında dönüp vızıldıyor; zaman zaman isteklerini birbirine karıştırarak tuzağı düşüyor ve mavi yansıtıcı ışığın altındaki kafesin içinde cansız yere yıkılıyordu.

Fabrizio iş çantasını yere koydu ve sessizce kapının eşiğinde durarak beni inceledi. Bakışları anlam yüklüydü ve nedüşündüğünü anlatıyordu. Pantolonunun altındaki kıpırdanma da düşüncelerimi doğruluyordu. Onu yavaşyavaş ama acımasızca hırpalamalıydım.

Sonra konuşmaya başladı: "Kafamın ırzına geçtin, aklımdan çıkartamıyorum seni. Şimdi bedenimi ele geçirmelisin, etimden içeriye senden bir şeyler girmeli ve orada kalmalı".

"Bu noktada kimin esir, kimin egemen güç olduğu birbirine karıştı galiba. Ne yapılacağına ben karar vereceğim ve sen boyun eğeceksin. Buraya gel!" dedim acımasız bir kölesahibi gibi.

Acele ve hızlı adımlarla yatağı doğru yöneldi. Çekmecenin üzerinde duran kırbaç ve vibratöre baktığımda kanımın kaynadığını ve çılgın bir tutkunun beni uyarmaya başladığı nın farkına vardım.

Ne tür bir orgazm olacağını merak ediyordum, daha da ötesi, kanının aktığını görmek istiyordum.Çıplakken solucana benziyordu. Tüyüzdü, derisi parlak ve pörsümüştü, göğsü geniş ve şişikti , ufaklığı hemen uyarılmıştı. Düşümde gördüğüm türden tatlı bir hırpalamanınona verilecek çok hoş bir ödül olacağını ve buna değmediği-nidüşündüm. Onunki ağır, kaba, kötü ve acımasız bir cezaolmalıydı. Yüzükoyun yere yatmasını istedim. Bakışlarımsoğuk, kibirli ve umursamazdı. Beni öyle görseydi, eminim, damarlarındaki kan donabilirdi. Terli ve bembeyaz yüzünüarkaya çevirmeye çalıştı, deri çizmemin sivri ucunu sırtına sertçe batırdım. Öcüm etini kırbaçlamıştı. Bağırıyordu yavaş sesle, belki de ağlıyordu. Aklım öylesine karışmıştı ki çevremdeki ses ve renkleri ayırt edemez olmuşum. "Kime aitsin?" dedim buz gibi bir ses tonuyla.Can çekişiyormuş gibi uzun bir hırıltı çıkardı ve çatlak bir sesle, "Sana aidim. Senin kölenim," dedi.

O bunları söylerken topuğum omuriliğinden kalçalarına kadar, baskı yaparak iniyordu. "HayırMelissa ... Hayır..." dedi, sesi güçlkle çıkıyordu.Devam etmeye gücüm yetmedi. Elimi uzatıp çekmecenin üzerindeki aleti aldım ve yatağın üzerine koydum. Bir tekme ile döndürüp sırtüstü yatırdım ve omuriliğine uyguladığım işlemleri göğsüne uyguladım.

"Dön!" diye büyürdüm bir kez daha. Boyun eğdi. Kalçalarından birinin üzerine at biner gibi oturdum ve yapışkan giysimin sıkıştırdığı organımla sürtünmeye başladım.

"Sırılsıklamsın! Yalamama izin ver..." dedi bir nefeste.

"Hayır!" dedim sertçe.

Sesi kesikkesik çıkıyordu, devam etmemi, canımı yakmaya devam etmemi istediğini anlıyordum.

Uyarılmam artıyordu, tüm ruhuma doluyor ve gizemli birçoşku yaratarak dişilik organımdan yeniden dışarı çıkıyordu. Boyunduruğum altına almışım ve bundan mutluluk duyuyordum. Kendim için de, onun adına da mutluydum. Onun adına mutluydum çünkü bu istediği şeydi, en büyük arzularından biriydi. Kendim için mutluydum çünkü başkabir kişilik üzerinden, onu tümüyle tüketerek, kişiliğimi, bedenimi ve ruhumu ortaya çıkarmış oluyordum. Elime kırbaeı aldım ve sapının çevresinden dolandırdım, ipekten yapılmış sicimlerini kalçasına dokundurdu, vurmada. Sonrabir kez yavaşça vurdu ve bedeninin gerilip sıçradığını gördüm. Üzerimizde, o koca sinek lambaya çarpmaya devamediyordu. Önümde ise aralık kalan pencerenin önündeki perde rüzgârdan neredeyse yırtılacakmış gibi havalanmıştı.Sertçe vurduğum son darbe sırtını kızartmıştı ve kıvranıyordu, bunun üzerine vibratörü aldım. Şimdiye dek hiç böylebir şeyi elimde tutmamışım, hiç hoşuma gitmemişti. Vazelinin aletin yüzeyine yayarken yapaylığını hissediyordum;Gianmariaile Germano nunbirbirlerinin bedenine girişlerindeki o yumuşaklık, sevgi, incelik yoktu. Bambaşka amahuzur veren, gerçek bir dünyayla karşılaşma durumu gibideğildi bu. Bu karşılaştığım dünya iğrenç gelmişti; her şeyyalan, her şey açınılacak kadar ikiyüzlüydü. Küçük bir kızınayaklarına kapanmış bir solucan gibi alçalmış; yatarken, fahişelik yaparken, yaşamı ve ailesi ile ilişkileridüşünüldüğündeikiyüzlüydü. Alet zorlukla girdi ve parmaklarımnarasında, bir şeylerini, bağırsaklarını parçalayacakmış gibititremesini hissettim. Bir ayindeymişçesine aklıma gelencümleri tekrarlıyor, bir yandan da aleti sokmaya devamediyordum

Bu, bilmediğin bir şeye giriştiğin için, ilk vuruş. Bu, göfündüğünden daha alçak olduğun için, ikinci vuruş. Bu, seanın gibi bir babası olduğunu hiç bilemeyecek olan kızınınöcü için... Senin yanında yatan karının öcü için... Beni anlamaya çalışmadığın için... Anlamadığın için, bende var olangerçekliği, güzelliği kavrayamadığın için! Güzellik, gerçek ve saf olan güzellik, herkeste olan, sende olmayan güzellik için!

Bir sürü vuruş, hepsi sert, katı, kuru ve parçalayıcı. Altımda inleyerek kıvranıyordu, haykırıyordu, zamanzamanağlıyordu. Deliği genişliyordu, sürtünmeden ve kandan kıpkırmızı olduğunu görüyordum.

"Nefesin kesildi değil mi iğrenç aşağılık!" dedim vahşi

bir sırtımayla.

Yüksek sesle haykırdı, belki de orgazm olmuştu, "Yeter, yalvarırım yeter!" dedi.

Gözlerim yaşlarla dolarken durdum. Onu yatağın üzerinde öylece bıraktım. Alt üst olmuş, tükenmiş, paramparça...Giyindim, çıktım ve avluda kapıcı kadını selamladım.Onunla vedalaşmadım, dönüp bakmadım; çıktım ve gittim,o kadar.

Eve geldiğimde aynaya bakmadım, yatağa yatmadan önce saçlarımı yüz kere fırçalamadım. Yıkılmış yüzümü vedarmadağın saçlarımı görmek bana iyi gelmeyecekti. Canımı yakardı, hem de çok.
4 Mart 2002

Gece karabasanlarla geçti, özellikle bir tanesi beni feci sarstı.

Karanlık ve seyrek bir ormanda koşuyorum. Arkamdakaranlık düşünceli kötü insanlar var. Önümde güneşin aydınlattığı bir kule görüyorum. Ancak, aynenDante nin varmak istediği, ama kurulmuş üç ayrı panayırla nedeniyle ulaşamadığı tepeler gibi, oraya ulaşamıyorum. O kuleye ulaşmamı engelleyen üç panayırla değil, Kendini Beğenmiş MelekSurat ve şeytanları, onların ardında, karnı yuttuğu çocuklarla doymuş bir dev ve biraz arkalarındaki hermafrodit¹⁰bir canavar ve ardındakisadomazoşist " gençlerdi. Ağzları köpürmüş ve bazıları yerde, bedenlerini çorak toprağa sürtüne-rekgüçlülle sürünüyorlardı. Ben, arada bir arkama bakıp bana yaklaşp yaklaşmadıklarını kontrol ediyordum. Bağırıyorlar ve anlamsız, anlaşılmaz şeyler söylüyorlardı. Önümdeki engeli görmedim ve bir çılglık attım. Gözlerimifaltaşı gibi açtığımda, iyi, yumuşak yüzlü bir adamın elimden tuttuğunu, gizli ve karanlık geçitlerden geçirerek beni kulenin eteklerine götürdüğünü gördüm. Parmağımı öne doğru uzattı ve "Merdivenlerden çık ve asla ardına bakma. En tepeyevardığında duracak ve ormanda boş yere aradığın şeyin oraada olduğunu göreceksin," dedi.

10- Hem kadın hem de erkek organı olanya da görüntüsü hem kadına hem de insana benzeyen, (ç.n.)

İSadizm : Karşısındakine acıvennek yoluyla cinsel arzusunu doyurma anomalisi, başkalarına acı vermekten cinsel haz duyma.

Mazoşizm: Cinsel doyum için bireyin ıstırap duyması,uğn Çekmesi gereken durum, (ç.n.)

115

"Size nasıl teşekkür edebilirim?" diye sordum.

"Koş, diğerleri gelmeden koş!" diye bağırdı başını sallayarak.

"Ama sen benim kurtarıcısın! Kuleye çıkmama gerek yok, seni buldum ben!" diye bu kez ben, neşe içinde haykıryordum

.

"Koş!" diye yineledi. Gözlerindeki ifade o an değişmeyebaşladı. Gözleri şimdi kırmızıydı ve açıklıkla bakıyorlardı.Ağzından köpükler saçasaça kaçıp gitti. Ben, orada, kulenindibinde, yüreği paramparça kalakaldım.

22 Mart 2002

Bizimkiler bir haftalığına gitmişlerdi, yarın dönüyorlar.Günlerdir özgürdüm ve giriş çıkış saatlerimi ben belirliyorum. Önceleri eve, bana arkadaşlık edecek birilerini çağırılmayı düşündüm; birkaç gün önce telefonla konuştuğum Da-nieleyadaRoberto , bir cesaret gösteripGermanoya daLe -tizia. Sonra vazgeçip yalnızlığımın tadını çıkardım, kendikendimle baş başa kaldım, şu son zamanlarda başımdan geçen iyi ve kötü şeyleri düşündüm.

Kendi kendime kötülük yaptığımı biliyorum Günlük. Oçok sevdiğimi söylediğim kendime ve kişiliğime saygı göstermemekle kötülük yaptığımı biliyorum. Bir zamanlar sevdiğim gibi sevdiğimden bile kuşkuluyum. Seven biri bedenini, belirli bir nedeni yokken, hattahatta yapmaya istek bile duymadan, ayırım gözetmeksizin önüne gelen erkeğe hırpalatmaz. Bunları sana, unutabileceğimi salakça umaragizlemeye çalıştığım bir sırrımı açıklamak için söylüyorum-

Bir akşam yalnızdım. Biraz hava almak, biraz da zaman öldürmek için çıkmamın iyi olacağını düşündüm ve her zaman gittiğim bara gittim. Biranın iki yudumu arasında geçensüre kadar kısa bir zamanda herifin biriyle tanıştım. Daha dadoğrusu biraz sevimsiz ve pek kibar sayılmayacak biçimde bana

yanıştı. Sarhoştum, başım dönüyordu ve biraz ipinucunu kaçırıp pas verdim. Beni evine götürdü, arkasındankapıyı kapattığı zaman korkmaya başlamıştım. Öylesinekorkmuştum ki sarhoşluğumgeçiverdi . Gitmem için bırakmasını söyledim, küçük deli gözleri ile bakarak soyunmayazorladı beni. Korkudan dediğini ve ondan sonra benden istediği her şeyi yaptım. Elime tutuşturduğu vibratör ile içimegirmeye zorladı beni. Rahmimin iç duvarlarının feci şekilde yandığını ve derimin parçalandığını hissettim. Ağlıyordum, başımı tutarak ufak ve yumuşak aletini ağzıma götürdüğünde çaresizce istediğini yapıyordum. Amacına ulaşır boşala-madıama bu arada benim çenem ve dişlerim dayanılmaz biçimde acıdı.

Kendini yatağa attı ve anında uykuya daldı. İçgüdüselolarak çekmecenin üzerine baktım. Benim gibi iyi bir fahişenin hakkeedeceği para çekmecenin üzerine koyulmamıştı. Banyoya girdim ve bir an bile aynaya yansıyan görüntüme bakmaya cesaret edemeden yüzümü yıkadım. Herkesin olmamı istediği canavarı göreçeğimden emindim. Bunu bana yapmalarına izin vermemeliyim, bana yapılmasına izin vermemeliyim. Kirlendim, ve yalnızca aşk, o da varsa., beni Andırabilir.

116

28 Mart

DünValerio ya telefonda bir önceki gece başımdan geçenleri anlattım. "Hemen geliyorum" demesini, beni kollarınaalıp avutmasını, hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini,onun benim yanımda olduğunu söylemesini bekledim. Bunların hiçbirisi olmadı. Azarlayan, acı, hakaret dolu tonda benim bir aptal, bir ahmak olduğumu söyledi ki evet öyleyim,Allah kahretsin öyleyim! Kendimi suçlamak için ben zaten kendime yetiyorum, başkalarının öğütlerine ihtiyacım yok. Ben, beni kucaklayacak ve rahatlatacak birilerini istiyorum.Bugün okulun çıkışına geldi, böyle bir davranış beklemini-yordum, şaşırdım. Motosikletle geldi, gözünde o muhteşemgözlerini kapatan güneş gözlükleri vardı, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Arkadaşlarımla bir banka oturmuş laflıyorduk.Saçlarım darmadağınkıktı, sırtımda ağır okul çantam vardı veyüzüm soğuktan kızarmıştı. Yüzünde sinsi, içten pazarlıklive suçlayan gülümsemesiyle gördüğümde, bir an için ağzım açık kaldı. Arkadaşlarımla yanından, yarım ağız bir "kusurabakmaynflayrıldım ve caddeye, onun yanına doğru koştum. Çocukça, kendiliğinden, bir o kadar da etkileyici bi-çimde kucağına atladım. Beni görmek istediğini, gülüşümüve kokumu özlediğini, kendinilolita tarafından zorunlu per-hize sokulmuş gibi hissettiğini söyledi.

"Oradakitteiptleştirilmişler ne diye bakıyorlar?" diyesordu, başıyla meydanda bize bakan arkadaşlarımla göstererek.

"Niye böyle söylüyorsun?" diye sordum.Bana birbirinin aynı, koskocaman bir sürünün üyesi olanbu türden gençleri, erişkinlerin dünyasından ayırtedebüm ^ için böyle tanımladığını söyledi.

"Bizi tanımlama biçimin ilginç... Neyse. Motosikletine,cazibene bakıyorlar ve seninle konuştuğum için beni kıskanıyorlar. Yarın bana, dün konuştuğun o çocuk kimdi diyesoralar".

"Sen de dersin ki?.."

Yanıtını bildiği şeyi sordu.

O kendinden emin tavrına sinir olup, "Gerçeği belki söylerim, belki de söylemem. Kimin ve nasıl sorduğuna bağlı,"dedim.

Dudaklarını ıslatan diline, uzun siyah çocuksu kirpikleri, benimkinin tıpkısı olan burnuna bakıyordum. Kulağınayaklaşıp, "Bana sahip olmanı istiyorum, şimdi, herkesin önünde," diye fısıldadığımda, kabarmaya başlayan aletinigördüm.

Bana baktı, içinde yoğunlaşmaya başlayan uyarılmayıkontrol altında tutmaya çalışırken dudaklarını sinirlisinirliğerdi ve "Loly,Loly ... Beni çıldırtmak mı istiyorsun?" dedi.

Hafifçe başımı sallayarak onayladım, bir gülücükle iyicevurgulayarak.

"Kokunu duymak istiyorumLo ".

Duru, pürüzsüz boynumu sundum. Vanilya vemuskatkarışımı kokumu içine, ciğerlerine derinlerin çekti. Sonra, "Artık gitmeliyimLo ," dedi.

Gidemezdi, artık sonuna kadar oynanacaktı oyun.

"Bugün nasıl bir külot giydiğimi bilmek ister misin?"

Motorunu çalıştırmak üzereyken afalladı, bana döndü vedumanlanmış başı ile evet diye yanıtladı. Önümü, pantolonumun düğmelerini çözmek için hafifçe açtım ve külot giymediğimden emin oluncaya kadar düğmelerini çözmeye devam ettim. Yanıt ararcasına yüzüme bakakalmıştı.

118

"Genellikle külotsuz çıkıyorum sokağa, böyle dolaşmakhoşuma gidiyor," dedim. "Seninle ilk defa yaptığımız akşamda yoktu, hatırlıyor musun?"

"Sen böyleböyle beni çıldırtacaksın," dedi. Yüzüne yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi tehlike sınırına kadar azalttım. "Evet," dedim dikkik gözlerinin içine bakarak, "Yapmak istediğim şey de tam tamına bu".

Uzunuzun birbirimize öylece baktık, tek sözcük etmeden. Arada başıma başı ile hafifçe vuruyor ve gülüyordu. Kulağına yaklaştım ve "Bu gece ırzıma geç," dedim.

"Yoo, yoLo . Tehlikeli bu iş".

"İrzıma geç!" dedim muzırca ve korku verecek tonda.

"Nerede Mel?"

"İlk defa gittiğimiz yerde".

29 Mart 1:30

Arabadan indim ve onu arabada bırakarak kapıyı kapattım. O karanlık ve çok dar yollardan ilerlemeye başladım. O arabada, beni izlemeden önce biraz bekleyecekti. Kötü döşenmiş yolu tek başıma geçtim. Uzaktan denizin sesi geliyordu, onun dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Yıldızlara bakıyordum, o bir yanıp bir sönen varlıklara. Sanki olmayan seslerini duyabilecekmişim gibi geliyordu. Sonra arabanın motor sesi ve farların ışığı... Sakinliğimi korudum, her şeyin önce-

konuştuğumuz gibi gelişmesini istiyordum; o cellat, ben kurban olacaktık. Bedeni kurban edilmiş, aşığılanmış ve boğunduruk altına alınmış ben. Akıllarımız söz konusu olduğunda, benimki ile onunki arasında, buyrukları yalnızca ben veririm. Bütün bunlar benim aklımın ürünü, ben istiyorum ve egemen güç benim. O gerçekte egemen olmayan bir güç; benim kölem olan bir güç, benim isteklerimin ve kaptisleri-min kölesi olan bir egemen güç.

Arabayı yaklaştırdı, farları söndürdü, motoru kapattı ve indi. Hiçbir şey hissetmediğimi düşündüğüm anda, birkaç saniyelik bile olsa kendimi yeniden yalnız duyumsamayabışladım. İşte, duyuyorum, yavaş ve sakin adımlarla yaklaşıyor ama hızlı ve soluk soluğa kalmış gibi nefes alıp veriyor. Tam arkamda olduğunu hissediyorum, nefesi ensemdesanki. Beklenmedik bir biçimde ürkiyorum. Daha istekli izlemeye başladı, bana doğru yaklaştı ve kolumdan yakalayaarak duvara çarptı.

Sesini değiştirerek, "Güzelpopulu küçük hanımlar sokaklarda tek başlarına dolaşmamalıdır," dedi.

Bir eliyle kolumu bükerek acıtıyor, diğer eliyle yüzümü duvara doğru itiyordu, yüzümü çamurlu ve pürtüklü yüzeydoğru bastırdı.

"Rahat dur!" diye buyurdu.

Bir sonraki hamleyi bekliyordum. Heyecanlanmıştım, aynı zamanda da korkmuştu ve bana saldıran sevgili tatlıöğretmenim değil de tanımadığım biri olsaydı ne yapardım "iye düşündüm. Sonra, birkaç gece önce ruhuma durmama-^{ca}sınayapılan onca saldırıyı hatırlayınca, bu düşüncüyü ak-^{mdan}çıkarımdım. Ve ben bir kez daha şiddet istiyordum, dayanamayacağım noktaya gelinceye kadar şiddet.

Alıştımçünkü, belki de o olmaksızın yapamıyorum artık. Bir günşefkat ve incelik kapımı çalsa ve içeri

girmek istese herhalde artık garip gelir. Şiddet beni öldürüyor, çökertiyor, kirle-tiyor ve benimle besleniyor; ama ben onunla ve onun içiniyaşıyorum, ben de ondan besleniyorum.

Boşta kalan elini pantolonunun ceplerini karıştırmak için kullandı. Beyaz bileklerimi kuvvetle sıkıyordu. Beni bir anlığına bıraktı ve eliyle cebinden çıkarttığı şeyi tuttu. Mendilgibi bir bez parçasıydı ve gözlerimi örtecek biçimde yüzümün üst tarafını kapattı.

"Böyle çok güzel oldun," dedi "Şimdi eteğini kaldıracağım şıllık, sakın ha konuşma ve bağırma!".

Ellerini külodumun içine daldırdı ve parmaklarıyla okşamaya başladı. Sonra bana şiddetli bir tokat attı, acıdan inledim.

"Yoo, olmaz... Sesini çıkartmamamı söylemiştim". "Bana bağırمامamı ve konuşمامamı söylemiştin. Bensadece inledim," diye fısıldadım, bunun için de cezalandırılacağıma bilebile .

Nitekim, öncekinden daha şiddetli bir tokat attı. Bu defa gıcımı çıkartmadım.

"Aferin Loly , aferin sana".

Eğildi, elleriyle beni duvara doğru itmeye devam ederken, şimdiye kadar şiddet uyguladığı kalçalarımı ve kuyruksokumumu öpmeye başladı. Yalamaya başladığında sahip olunma arzumu artmaya başlamıştı, kendime engel olamıyor-dum. İsteğimi anlamasına çalışarak sırtıma öne doğru kıvrıldım.

Yanıt olarak bir tokat daha geldi.

"Ben söylediğim zaman!" diye buyurdu.

Yalnızca sesleri ve bedenimde dolaşan ellerini hissediyordum, görmemi engellemişti, şimdi de doyumun doruklarına ulaşmamı engelliyordu.

Bileklerimi bıraktı, artık tümüyle bana dayanmıştı. İki eliyle iki göğsümü tuttu, tutmasını engelleyebilecek herhangi bir şey de yoktu. Sıktı, canımı acıttı, kızgın maşaya benzeyen parmaklarıyla sıkıştırmaya devam etti.

"Yavaş," diye fısıldadım incecik bir sesle.

"Hayır, ben nasıl istiyorsam öyle olacak!" dedi çok şiddetli bir tokadın eşliğinde. Eteklerimi kalçalarım kadar sıyırırken "Biraz daha direnmek isterdim ama yapamıyorum. Beni çok fazla kışkırtıyorsun ve senin arzularını yerine getirmekten başka elimden bir şey gelmiyor," dedi.

Tek hamlede dibime kadar girdi, içimi tamamı ile uyarılmış ve denetlenemez tutkusuyla doldurdu.

Güçlü, hem de çok güçlü bir orgazm tüm bedenimi sardı, sırtımın yırtılacağına bilebile kendimi tüm ağırlığımla duvara yasladım. Beni tuttu. Boynunda sıcak nefesini duydum, soluk soluğa kalmıştı, nefesi beni rahatlatıyordu.

Uzun süre orada öylece kaldık, öyle uzun bir süre ki hiç bitmesin istedim. Arabaya giden yol gerçeğe, soğuk ve acımasız gerçeğe dönüş yoluydu. O an bunun kaçınılmaz gerçeklik olduğunun ayırıcısına vardım; ruhlarımızın vardığı anlaşma orada bitmeliydi. Koşullar ikimize, ruh ve bedensel olarak, bir bütün olarak birbirimizin olmamıza izin vermeyecekti.

Dönüş yolunda, Katanya'yı geç saatlerde sarmalayan trafikte, gözlerime baktı, güldü, "Loly, seni seviyorum," dedi. Elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü. Loly , Melissa değil. O Loly'yi seviyor, Melissa'nın sözünü ettiğini hiç duymadım.

4. Nisan 2002

Günlük,

Bir otel odasında yazıyorum, İspanya da, Barselona dayım. Okul gezisindeyiz, her ne kadar zaman kaybı olarak gördüğüm müzeleri gezmek istemediğimi söylediğimde yüzümester bakan dar kafalı ve ekşimik suratlı öğretmen hanım olsa da, çok eğleniyorum. Bir yeri tarihini tanımak için gezmeyi hiç anlamıyorum. Tamam o da önemli de, sonradan ne işime yarayacak?

Barselona, derinliklerinde hüznün de olsa öyle canlı ve neşeli ki. Güzel ve çekici bir kadın gibi, derin ve hüzünlü gözleri insanın ruhuna işliyor. Bana benziyor. Gece, tıklım tıklım dolu mekânların olduğu ve

her türden insanın dolaştığı caddelerde dolaşmak isterdim, ama, insanı geceyi diskotek-te geçirmeye zorluyorlar. Gırtlığına kadar alkole batmamış birisini bulabilirsen iyi hoş da... Dans etmeyi sevmiyorum, sıkılıyorum. Kaldığım odada kıyamet kopuyor; kimi yatakların üstünde hipliyor, kimi sangria¹² içiyor, kimi tuvalete kusuyor, ben çıkıyorum, Giorgio kolumdan çekiliyor...

12. Su, kırmızı şarap, şeker, limon, portakallene bildiği, buzlu içilen içki. (ç.n.)

7 Nisan

Yarın eve döneceğiz. Dönmek istemiyorum. Benim evim burası. Halimden memnunum, güvenli, mutlu, aynı dili konuşmadığımız halde beni anlayan insanlar arasında. Fabri -zio nunyada Roberto nun telefon etmediği ve isteklerine bir gerekçe uydurmak zorunda kalmadığım bir ortam nekonforlu bir ortammış meğer. Geç saatlere kadar, daha sonra yatağına girmek ve bedenimi vermek zorunda olmadığımı bildiğim Giorgio ile konuşmak ne rahatlatıcıymış.

Nereye saklandın Narkissos ?¹³ Hani kendini çok seviyordun, kendine gülümsüyordun? Vermek ve almaktan hoşlanıyordun? Düşlerinle, ümitlerinle, deliliklerinle, çılgın yaşantınla nereye gittin? Aynaya yansıyan görüntü nerelerdesin, seni nerelerde arayayım, nerede bulayım, nasıl elimde tutayım?

4 Mayıs 2002

Okul çıkışında Letizia'yı gördüm. Yuvarlak yüzünde, annemin altmışlı yıllara ait fotoğraflarında gördüğüm gibi gözlüklerle karşıma çıkıverdi. Yanında iki kız vardı, ikisinin de yüzlerinden lezbiyen oldukları akıyordu.

Bir tanesinin ismi Wendy . Benim yaşımda ama gözlerindeki ifade çok daha büyük birine aitmiş gibi. Diğerinin ismi Floriana, Letizia dan biraz küçük.

"Seni göresim gelmişti," dedi Letizia gözlerimin içine bakarak.

¹³: ^erek Yunan gerekse Latin mitolojisinde sıklıkla öykülere konu olur. Bir öyküde TaunZe -keh" -van f Çiçektir nergis. Bir diğer öyküde ise, Tanrıların verdiği "başkalarını sevmeyen" sevsin" cezasına çarptırılan yakışıklı delikanlıdır, (ç.n.)

"Gelmen çok iyi oldu. Ben de seni gördüğüme sevindim," diye yanıtladım.

Bu arada öğrenciler okuldan çıkıyor ve okulun önündeki küçük meydana yerlerini alıyorlardı. Çıkan çocuklar merakla bize bakıp gülüyorlar ve aralarında konuşuyorlardı. Her zamanki gibi salak, kaba ve geri kafalı yorumları ile dedikodu yapıp, gözlerini kırıp burun kıvrıyorlardı. Annelerinin sabah okula gitmeden önce ördüğü saçlarıyla oynarlarken, benim hakkımda söyleyebileceklerini de tahmin edebiliyordum: "Şuna bak, kimlerle dolaşıyor. Onunbi garip olduğunu hep söylemiştim zaten..." .

Letizia benim zor durumda kaldığımı anlayarak, "Derneğe yemeğe gidiyoruz, bizimle gelmek ister misin?" dedi. "Hangi derneğe?" diye sordum. "Eşcinseller Derneğine. Anahtarları bende, bizden başka kimse olmayacak," dedi.

Kabul ettim. Scooterımı aldım. Letizia arkama bindi, göğüslerini sırtıma yasladı, nefesini de boynuma. Yol boyu çok güldük. Ben motosikletimin arkasında bir ağırlığın olmasına alışık olmadığım için yalpalıyor, denetimimi kaybediyordum. O, önümüzden geçen yaşlı kadınlara küfürler savuruyor, bir yandan da göğsümü kollan ile sarıyordu.

Letizia kapıyı açtığında bambaşka bir dünyayla karşılaşmış gibi oldum. Herhangi bir ev gibiydi, sahibinin tek kişideğil bir grup eşcinselin olduğu. Her şey düşünülmüştü. Öyle ki kitaplıkta, kitapların arasında, içinde prezervatifler¹⁴ olduğu bir kutu bile koyulmuştu. Masanın üzerinde eşcinsellerin dergileri, moda dergileri, birkaç motor dergisi ve hatta tıpdergileri bile vardı. Bir kedi odaları arasında dolaşırken her bacağına sürtünüyordu.

Şu an bile, çalışma masamın altında büzülmüş uyuyan, nefes alış verişini duyulan güzeller güzeli kedim Morino'yu okşar gibi okşadım onu.

Acıkmıştık.Letizia veFloriana , sokağın köşesindekidükkândan pizza almayı önerdiler. Onlar çıkarkenWendysersemsersem bakan gözleri ve şapşal, mutlu yüzü ile bana bakıyordu. Sıçraya hoplaya yürüyordu, deliye benziyordu.Onunla yalnız kalmaktan korktum. Kapıyı açıp yüksek sesleLetizia ya bağırdım ve benim de onlarla gelmek istediğimi, yalnız kalmayı canımın istemediğini söyledim. Arkadaşım durumu kavradı hemen ve gülümseyerekFloriana yaonun dernekte kalmasını rica etti. Pizzaların pişmesini bek-lerken hemenhemen hiç konuşmadık. Sonra ben, "Uff.Amaaan, parmaklarım dondu!" dedim.

Letiziamuzırmuzır ama aynı zamanda da alaycı baktive "Mmm... Bu bilgiyi verdiğin iyi oldu, dikkate alacağım," dedi.

Dönüş yolundaLetizia nın bir arkadaşıyla karşılaştık.Her şeyi yumuşacıktı; yüzü, teni, ses tonu. Öylesine tatlıydı ki içim neşeyle doldu. O da bizimle geldi ve kızlar sofrayı hazırlarken, biz divanın üzerinde oturup biraz konuşma fırsatı bulduk. Her ne kadar açık saçık kravat deseni, finansÇevrelerinin buz gibi soğuk evreni ile çelişkili gözükse de,"ir bankada memur olarak çalıştığımı söyledi. Sesi üzgün çıkıyordu ama ne olduğunu sormak gereksiz bir düşüncesizlikolurmuş gibi geldi. Kendimi onun gibi hissettim. SonraGi -^{an} francogitti ve biz dört kız kaldık. Masanın etrafında laf-^aypgünlüşüyorduk. Daha da doğrusu sürekli ben konuşudum.Letizia bana dikkatlice bakıyordu, yattığım erkeklerdenbirkaçını anlattığımda iyice bozulmuştu.

Sonra kalkıp bahçeye çıktım. Bakımlıydı ama pek iyi düzenlenmemişti. Yüksek palmiye ağaçları, gövdesi dikenli,dallarında pembe büyük çiçekleri olan garip ağaçlar vardı. Daha sonraLetizia da geldi, arkamdan kolları ile sarıldı vedudaklarını boynumda dolaştırarak öptü.

İçgüdüsel olarak döndüm ve sıcak, son derece yumuşakdudakları ile karşılaştım. Şimdi erkeklerin kadınları öpmeyi neden bu kadar çok sevdiklerini anladım. Bir kadının ağzı odenli masum ve saf ki. Benim bugüne kadar karşılaştığım erkekler, dillerini kabaca ağızımın içine doldurup geriye hep yivşik bir salya tadı bıraktılar.Letizia nın öpücüğü ise farklıydı, kadife gibi yumuşacıktı, taptaze ama aynı zamanda da

tutku yüklüdü.

Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Bugüne kadar sahip olduğum en güzel kadınsın," dedi.

"Sen de öylesin," dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum,Letizia benim ilk kadınımd olduğuna göre, söylediğim anlamsız kaçıyordu.

Rolleri değiştirdik,Letizia benim yerime geçti. Bu kez.bedenimi bedenine sürterek oyunun denetimini eline alanbendim. Onu sıkıca kucakladım ve kokusunu içime çektim.Sonra beni diğer odaya götürdü, pantolonumu indirdi ve bir-!kaç hafta önce başlattığı o tatlı işkenceyi sonlandırdı. Dü¹ içimi eritiyordu ve bir kadının ağzından gelecek orgazm düşüncesiyle ürperiyordum. Altımda diz çökmüş dururken, tenini yalarken, hazdan öne doğru kıvrılmışken gözlerimi kap^a!tp korkmuş bir tavşan gibi ellerimi önümde kavuşturmakken , aklıma, küçükken düşlemimde benimle sevişen^y™

belirsiz küçük adam geldi. Tanınmayan küçük adamın yüzüyoktu, renksizdi; doyuma ulaşmam için kullandığım erkeklik organı ve dilden oluşmuştu yalnızca. İşte o an güçlü venefes kesen bir orgazma ulaştım. Ağzı salgılarımla doluydu.Gözlerimi açtığımda onu gördüm: Kesinlikle beklemediğim bir biçimde, bir elikülodunun içinde, belki de benim ulaştığımdan çok daha bilinçli, içten ve onun için de gelmiş olanhazdan iki büklüm kıvrılmış olarak.

Sonra divana uzandık ve sanırım biraz uyuduk. Güneşbatmış, hava kararmıştı. Beni kapıya kadar geçirdiğinde ona, "Lety, bir daha görüşmesek iyi olur," dedim.

Başıyla onayladı, yumuşacık gülümsedi ve "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Son kez birbirimizi öptük. Motosikletimle eve dönerken bininci kez kullanıldığımı düşündüm, hem kendi kötü içgüdülerim hem de başkaları tarafından.

18 Mayıs 2002

Dün, soğuk algınlığından yatarken, bana bir öykü anlatanannemin huzurlu ve güven veren sesini duyduğumu anımsıyorum.

"Çok güç ve hiç istenmeyen bir şey, bazen büyük bir armağanı müjdeleyen bir şey olabilir. Biliyor

musunMelissa ,haberimiz olmadan siksık hediyeler alıyoruz. Bu masal gen-^{ce}cikbir hükümdarın, bir krallığın yönetimini üstlenmesinin^oyküsü. O daha kral olmadan önce de sevilen birisiymiş ve^u yruğualtıdaki yurttaşları, taç giyme töreni şerefine bir^{su}r"ühediye getirmiş. Törenden sonra çiçeği burnunda yenikral sarayında akşam yemeğini yiyormuş ki kapı çalınmış. Uşaklar kapıyı açmışlar. Dışarıda dilenci kılıklı, giysileri lime lime, yaşlı bir adam duruyormuş. Yeni hükümdarı görmek istediğini söylemiş. Uşaklar, yaşlı adamı oradan uzaklaştırmak için ellerinden ne geldiyse yapmışlar, ama boşuna.O zaman kral dışarı çıkıp yaşlı adamı görmek istemiş. Yaşlı adam kralı övgülere boğmuş, onun ne kadar iyi bir insanolduğunu, tebaasındaki herkesin onun hükümdar olmasınadan nasıl memnun olduğunu söylemiş. Ona armağan olarakbir kavun getirdiğini söylemiş.Kral kavunu hiç sevmezmiş. Ama yaşlı adamı kırmamak için kavunu teşekkürederk kabul etmiş. Yaşlı adam bunun üzerine oradan uzaklaşmış.Kral sarayına girmiş ve meyveyi arka bahçeye atmaları içinuşaklarına vermiş.

Bir hafta sonra sarayın kapısı bir kez daha çalınmış. Kralbir kez daha kapıya çağrılmış, yaşlı dilenci yine onu övmüşve bir kavun daha getirdiğini söyleyerek krala sunmuş. Kral bir kez daha kavunu kabul etmiş, teşekkür etmiş ve kavunuyeniden bahçeye attırmış. Aynı şey haftalar boyunca devam etmiş; kral yaşlı adamı geri çevirmeyecek ve hediye vermedeki gönül yüceliğini takdir edecek kadar kibar birisiymiş.Sonra bir akşam, yaşlı adam tam da krala kavunu vereceği sırada, sarayınrevaklarından birinden bir maymun fırla-mış ve kralın elindeki kavunu yere düşürmüş. Kavun, sarayın tam önünde paramparça olmuş. Kral düşen kavuna bakmış ve gözlerine inanamamış, kavunun içinden yağmur gibipırlantalar dökülüymüş. Hemen arka bahçeye koşmuş kine görsün? Yaşlı adamın getirdiği kavunlar dağılmış ve bahçeyi mücevher tarlasına dönüştürmüştü".

Annemi susturdum ve bu güzel masaldan etkilenmiş olarak "Masaldan dersi ben çıkartabilir miyim?" dedim.

Güldü ve "Tabii ki çıkartabilirsin," dedi.

Ders tekrarlarırken yaptığım gibi derin bir nefes aldım ve, "Bazen olumsuzluklar, sorunlara da zorluklar olgunlaşmabelirtilerini gizlerler. Çoğu zaman zorlukların göbeğinde değerli bir mücevher parıldar. Bu nedenle olumsuzluklara ve zorluklara göğüs germek bilgeliktir".

Bir kez daha güldü, saçlarını okşadı ve, "Artık büyümüşsün küçüğüm. Sen bir prensessin," dedi.

İçinden ağlamak geliyordu ama kendimi tuttum. Annembilmiyordu ama kralın pırlantaları benim için, sevmeyi bilmeyen kaba adamların vahşi hayvanlıklarıydı.

20 Mayıs

Bugün öğretmenim okul çıkışında beni görmeye kapıya geldi. Onu bekliyordum, çok farklı bir külotla birlikte yazdığımmektubu verdim.

Bu külot aslında benim. Beni en iyi betimleyen şey bu. Sallantılı iki bağcığı olan bu garip şey küçükLolita danbaşka kimin için tasarlanmış olabilir ki?

Bana ait olmasının ötesinde beni ve bedenimi sembolize ediyor.

Belki seninle değil ama bu külot üstümdyken çok seviştım. Gerçi ne önemi var ki... O bağcıklar duygularımı ve içgüdülerimi engelleme görevi üstleniyor. O iki bağcık, tenimde iz bırakmanın ötesinde duygularımı dizginliyor. Bedenim; İwkülotu giymiş, çıplak olarak düşünle: İlk düğüm çözüldüğünde ruhumun yalnızca bir bölümü, Duygusallığım, özgürlüğüne kavuşacak. Ruhumun Aşk tarafı, karşı taraftaki düğüm çözülmediğinden hâlâ engellenmiş olarak kalacak.Böylelikle, duygusallık tarafındaki bağcığı çözen biri, bendeyalnızca bir kadın, bir çocuk yani bir dişiyi görecek ve yalnızca cinselliğimi ele geçirebilecek. Yalnızca bir yarımı. Büyük bir olasılıkla çoğu zaman benim de istediğim şeyi ele geçirmiş olacak. Aşk tarafını çözen birine ise derinliği olmayan ufak bir bölümü düşecek. Günün birinde belki duyguları özgür bırakmak isteyen birisi çıkıp gelecek. Bu, her iki tarafın da anahtarını elinde bulunduran bir gardiyan olacak.İşte o zaman Aşk ve Duygusallık özgür kalacak ve uçup göklere yükselecek. Kendini iyi, özgür ve mutlu

hissedeceksin, bedenini ve aklın artık senden hiçbir şey beklemiyor olacak: istekleri için sana eziyet çektirmeyecek. O hassas, içini titreten sırrı okşayaokşaya ortaya çıkartacak olan el, yalnızca o elin var olduğunun düşüncesi bile, bedenini ve ruhunu ısıtmaya yetecek.

Tam tamına o Aşk ve Duygusallık tarafımın orta yerindeduran yanımı içime çekiyorum: Salgılarımın arasından süzülerek çıkan o şey Ruhum.

Düzüşmek için doğduğumu söylediğinde haklıydın. Gördüğün gibi Ruhum da arzulanmak istiyor ve bunun için kokusunu, dişilik kokusunu yayıyor. Belki de özümü ortaya çıkartan el senin elin, sevgili öğretmenim.

Yalnızca senin koku alma duygun salgılarımı, Ruhumu jalgilamaya cesaret edebildi.

Dengesizsem bunun içinbanükızma öğretmenim. Çünkü yarın, bir kez ele geçirdiği

şeyi yitirdiğim için pişmanlık duymak istemiyorum. Bu şeyiçimde, iyi yağlanmamış bir kapı gibi gıcırıyor, sesi kulaklarımı sağır ediyor. Senin yanındayken, seninkollarınday -ken, ben vekülodum herhangi bir engelle karşılaşmıyor vezincire vurulmuyor. Ancak o iki ruh yükselmeleri sırasında bir duvara çarptılar. Zamanın korkunç ve adaletsiz duvarına. Zaman biri için yavaş geçerken diğeri için çok hızlıgeçiyor. Bir dizi sayı bizi birbirimizden uzak tutuyor; matematiğe yatkın zekânın, bu güç denklemden çıkış yolunu bulma-sını umuyorum. Tek bu da değil, her ne kadar ikisini de öz-gürleştirdiyse de yalnızca bir tarafımı tanıyorsun. Yaşamasını istediğim yalnızca o tarafım değil. Burası bir dönemeç.İlişkimize bir yön verme, ilişkimizin daha "özlü", biraz daha derinlikli olması kararını sen yereceksin. Sana güveniyorum.

Senin olanMelissa

23 Mayıs 15=14

Valerionerede? Beni niçin bir öpücük bile vermeden terk etti?

39 Mayıs 2002=30

Gözlerim yaşlı Günlük, uçsuz bucaksız bir neşeyle ağlıyor.Mutluluğun ve neşenin var olduğuna hep inanmışımdır

132

33

Bir sürü yatakta, birçok erkekte hatta bir kadında, asılkendimde arayıp sonra da yitirdiğim şey. Onu çok bilinen vesiradan bir yerde buldum. Ve de bir insanda değil, bir insanın bakışlarında yakaladım. Ben,Giorgio ve diğer arkadaşlar, bizim evin hemen altında, yani denizden 50 metre uzaklıkta, yeni açılan bir mekâna gitmiştik. Yeni bir Arap lokantası. Masaların etrafında göbek atan ve servis yapan dansözler var. Yerlere yastıklar ve halılar atılmış. Mum ışığı ve tütsü kokusu var. Ağzına kadar doluydu ve oturabilmek için masaların boşalmasını beklemeye karar vermiştik. Ayaklıbir lambaya dayanmış,Fabrizio ile kötü biten telefon konuşmamızı düşünüyordum. Onu ve hiçbir şeyini bir daha görmek istemediğimi söylemişim. Ağlamaya başlamış ve bana her şeyi verebileceğini söylemişti. Tabii ki kastettiği şey para, para, para!

"Eğer insanlara böyle davranıyorsan,sağol ama ben almayayım. Yine de önerin için teşekkür ederim," demiştimalaycı tonda. Telefonu suratına kapatmış, ondan sonraki hiçbir aramasına yanıt vermemiştim. Yemin ederim ki, bundan sonra da hiçbir telefonunu açmayacağım. O adamdan nefret ediyorum. O bir solucan, iğrenç bir yaratık, ona kendimi birödül gibi sunmayacağım.

Bütün bunları veValerio yu düşünüyordum. Kaşlarımı çatmışım ve gözlerim bir noktaya dalıp gitmişti. O huzursuz düşüncelerden sıyrıldığım anda onun gözleriyle karşılaştım. Kim bilir ne zamandan

beri bana bakıyordu. Bakışları tatlı ve yumuşacıktı. Kısa aralıklarla bir o bana, bir ben ona baktık.

Bakışlarımızı kaçırıyor, sonra yeniden, elimiz^olmaksızın, birbirimizin içine düşüyorduk. Bakışları den ve yalansızdı. Bu kez, sonradan canımı acıtacak ve cezalandıracak anlamsız düşlere dalıp kendimi kandırmak istemiyordum. Bakışlara gerçekten inandım. Gözlerine bakıyordum. Bana odaklanmışlardı ve sanki beni sevdiğini, gerçekten tanımak istediğini söyler gibiydiler. İnceden inceye gözlemlemeye başladım. Bağdaş kurmuş oturuyordu, elinde sigara vardı, dolgun dudakları, belirgin ama dikkat çekici birburnu, Arap prenslerinininkine benzeyen gözleri vardı. Başka hiç kimseye bakmıyordu, yalnızca bana bakıyordu. Hem deyolda yürürken yanımdan geçen adamların baktığı gibi değil, önyargısız ve yalın bakıyordu. Hangi saçma nedenle bilmiyorum amağülmesim gelmişti, yüksek sesli bir kahkaha patlattım ve işin kötüsü kendime engel olamıyordum. İçimden taşan neşe, bir gülücükle sınırlandırılmayacak kadarbüyüktü.Giorgio da bana bakarak gülüyor ve ne olduğunusoruyordu. Bir elimle merak etmemesini işaret ettim ve beklenmedik patlamamı aklamak istercesine ona sarıldım. Başımı bir kez daha ona doğru çevirdim ki bana bakarak gülüyor ve beni o beyaz muhteşem dişlerini görme mutluluğuna eriştiyordu. O dakika kendimi sakinleştirdim ve içimden, "Hadi bakalımMelissa , elinden kaçır. Salak, beyinsiz ve aptal biri olduğunu göster... Hemen de ver, bekletme sakın!" diyordum.

Ben bunları düşünürken bir kız yanına gelip oturdu ve saçlarını okşamaya başladı; kıza bir anlığına baktı ve benidaha iyi görebilmek için yana doğru kayd.

Giorgiodikkatimi, "Meli, başka bir yere gidiyoruz. Mim kazmıyor, daha fazla bekleyemeyeceğim," diyerek dağtı.

135

"Hadi beGiorgio cum , on dakika daha bekleyelim, hadi, boşalır şimdi..." dedim çünkü o bakışlardan uzaklaşmak istemiyordum.

"Niye burada kalmayı istiyorsun ki? Ayağının altına bileri mi dolanıyor yine?". Güldüm ve başımı salladım.

İçini çekti ve "HadiMelissa , bu konuda uzunuzun konuşmadık mı seninle? Sakinsakin bekle, güzel şeyler kendiğinden gelir," dedi

"Ama bu sefer farklı. Hadi, ne olursun..." dedim şımarıkbir çocuk gibi.

Bir kez daha iç geçirdi ve etraftaki yerlere bakmaya gittiklerini, eğer boş yer varsa, tartışmaksızın benim de onlarlagitmek zorunda olduğumu söyledi.

"Tamam," dedim, o saatte boş yeri "biraz zor" bulacaklarını düşünerek. Her masasının üzerinde Japon şemsiyeleriolan dondurmacıya girdiklerini gördüm, lambaya daha dadayanarak elimden geldiğince ona bakmamaya çalıştım.Göz ucuyla yerinden kalktığını gördüm, yüzümün kızardığına eminim, ne yapacağımı bilmez haldeydim, telaş içindeydim. Yüzümü caddeye dönerek gelen geçen arabalara, sankibirini beклиyormuşum gibi bakmaya başladım, Hint ipeğinden yapılmış pantolonum denizden hafifçe esen rüzgarda uçuşuyordu.

Arkamdan sımsıcak ve derinden gelen sesini duydum:

"Ne beклиyorsun?"

Birden aklıma, babamın ben küçükken çıktığı bir seyahat dönüşünde getirdiği masal kitabında okuduğum o eski teker-lemegeldi. Doğaçlama ve beklenmedik biçimde ona dönerek tekerlemeyi söylemeye başladım:

"Bekliyorum, beклиyorum, gecenin karanlığında,Biri çalmış olsun diye umuyorum kapıyı açtığında,İyi yazgı gelsin diye kötüsü gittiğinde,Şartşurt bilmeyen biri gitsin öteki geldiğinde".

Yüzlerimiz ciddiciddi birbirine dönük, bir süre konuşmadan durduk. Sonra ikimiz de patladık ve katıllakatlula güldük. Yumuşacık elini uzattı, yavaşça ama kararlılıkla sıktım."Claudio," dedi gözlerimin içine bakmayı sürdürerek."Melissa," diyebildim nasıl olduysa. "Az önce söylediğin şey neydi?". "Ne?Haa , az önceki mi? Masalda geçen bir tekerleme,yedi yaşımdan beri ezber bilirim".

Anladığımı ifade ederek başımı salladı. Yine bir sessizlik,panikleme korkusu sessizliği. Benim sevimli ve saf

arkadaşımın koşarak gelmesi ile bozulan bir sessizlik. "Akıllım, gel yer bulduk, seni bekliyoruz!". "Gitmem gerek," dedim fısıldayarak. "Kapımı çalabilir miyim?" dedi usulca. Kendini beğenmişlikten değil, orada bitmesini istememekten kaynaklanan bu atılganlık karşısında afalladım.

Hafif nemli gözlerimle kabul ettim ve sonra, "Bu taraflarda beni sıkça görebilirsin, şurada oturuyorum," dedim bizim evin balkonunu göstererek.

Vedalaştık, bir kez daha bakmak için arkamı dönmedim, »ir şeyleri yıpratmaktan korktum. Sonra Giorgio sordu: "Kimdi o Allah aşkına?".

137

Güldüm ve "Şartşurt bilmeyeni kovan öteki," dedim. "Ne?" dedi anlamamış suratıyla. Gülmeye devam ederek yanaklarımı sıktım ve "Yakında anlarsın, sakın ol," dedim.

4 Haziran 2002 18:20

Şaka yapmıyorum Günlük! Gerçekten bana serenat yap-tı. Yoldan geçenler merakla bakıyorlardı, ben balkonda deligibi gülüyordum. Şişman ve kırmızı suratlı bir adam eski bir gitar çalıyordu ve o, detone sesi ile şarkı söylüyordu. İnanılır ve dayanılır gibi değildi! Dayanılmaz, çünkü şarkının sözleri gözlerimi doldurdu, kalbim pıtpıt atıyordu. Sevdiğinin aşkından gözüne uyku girmeyen bir adamın öyküsüydü. Tatlı ve insanın içini eriten bir ezgisi vardı. Aşağı yukarı şunu diyor:

Mivotu e mirivotu suspirannu
passulinotti nterisenzasonnu
elibiddizzitövajucuntimplannu
tipenzu di lanotti fino ajornu
Pitianonpozzun uraripusari
pacinonhavichiüst afflittucori
Luvösapiri quannut ajualassari
Quannulavitamiafinisci emori .¹⁴

Seni ne zaman terk edeceğim biliyor musun? Yaşamını tükenip öldüğümde...

14. Şarkı, Sicilya aksanı ile söylenmektedir.

Bir sağa bir sola dönüyorum iç çekerek / uykusuzum geceler Doyu / u r j m j u . u . n . , *

güzel günlerimi / sabahlara kadar seni düşünüyorum. / Bana dinlenmek haram / v

..... / Bilmek ister misin senden ne zaman vazgeçeceğim? / ^
muşa huzur vermiyorsuntip öldüğümde, (ç.n.)

lerboyu / düşünüyorum seninle geçe iireğitutuş-?/Yaşam" u*>

Çokçok güzel bir flört etme biçimi, çok zarif bir kur yapmayı. Gelenekseldi, hatta belki pek beylikti ama insanıniçine işleyen hoşluktu.

Bitirdiğinde balkondan bağırdım gülererek, "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Yanlış bilmiyorsam, eğer duygularını paylaşıyorsam odamın ışığını açmalıyım, ama eğer reddediyorsam içeri girip ışığı sönmük tutmam gerekiyor .

Herhangi bir yanıt vermedi ama ben ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Hızla içeri girdim. Koridorda koşarken neredeyse babamı düşürüyordum. Bana meraklı gözlerle aşağıda şarkı söyleyenin kim olduğunu sordu. Gülererek benim de bilmediğimi söyledim.

Merdivenlerden koşarak indim. Olduğum gibi, şortumve fanilamla giriş kapısını açtım ve ondan sonrasında ne yapacağımı bilmez halde kalakaldım. Ona doğru koşmalı vekollarına mı atlamalıydım, yoksa mutlulukla gülmeli ve elini mi sıkmalıydım? Kapının önünde öylece durdum. O zaman, karşımdakindenilk hareket gelmediği sürece yaklaşmayacağımı anladı ve benim yerime oilkadımı attı.

"Ürkmüş bir civcive benziyorsun... Saygısızlık yapttıysam özür dilerim ama kendime engel olamadım".

Yavaşça beni kucakladı. Kollarım kıpırdamadığı içinkarşılık veremedim.

"Melissa... İzin verirsen, bu akşam seni yemeğe davetedebilir miyim?".

Başım laevetledim ve gülümsedim, sonra yanağındanusulca öptüm ve yukarı çıktım.

Meraklı annem, "Kimdi o Allah aşkına?" diye sordu.

Omuzlarımı silktilim, "Hiç kimse anne, kimse değildi..." dedim.

139

00.45

Kendimizden konuştuk. Birbirimize düşündüğümüzden çokdaha fazlasını söyledik ve birbirimiz hakkımızda çok fazla şey öğrendik. Yirmi yaşında, üniversitede çağdaş edebiyatokuyor. Yüzünde, onu inanılmaz çekici kılan, zeki ve canlıbir ifade var. Can kulağı ile dinledim, konuşurken onu seyretmek çok hoşuma gitti. Boğazımda ve midemde bir düğümvar sanki. Boynu bükük bir çiçek gibi kaldım ama kopmadım.Claudio uysal, sakın, güven verici. Daha önce âşık ol-duğunu, ama aşkın elinin arasından kayıp gittiğini söyledi.

Parmağını bardağın ağzında dolaştırarak sordu, "Yasen?Kendi hakkında ne anlatacaksın?".

Açıldım, ruhumu sarmalayan o yoğun sisi delen küçücükışık kaynağını araladım. Mutsuzluk öykülerimden bazıları nı, kendim hakkında bazı şeyleri anlattım. Gerçek bir duyguile karşılaşma ve onu bulmaya çalışma isteğimden tek söz bile etmedim.

Dikkatli, hüzünlü ve ciddi bir ifadeyle baktı ve "Geçmişini anlatmana sevindim. Senin hakkında düşündüklerimde yanılmamışım," dedi.

"Ne düşünmüştün?" diye sordum, kolay elde edilebilirbir kız olduğum düşüncesiyle beni kırmasından korktum.

"İnsanın içine işleyen o bakışa sahip olabilmek için başından çok şey geçmiş bir kız, özür dilerim bir kadın, olduğunu düşünmüştüm.Melissa , hayatımda hiç senin gibi birkadınla karşılaşmamıştım. Yumuşacık bir sevgi duyduğumudüşündüğüm an, gizemli ve dayanılmaz çekiciliğınle büyüleniyor benliğim". Sözcükler ağzından tanetane çıkıyor, bircümleden ötekinegeçmeden verdiği uzun arada bana gözleğini sunuyor sonra konuşmaya yeniden başlıyordu.

Güldüm ve "Aslında beni daha pek tanıımıyorsun. Sözü nü ettiğın bu duygularla belki karşılaşır belki de hiç karşılaşmazsın".

"Evet, haklısın," dedi beni dikkatlice dinledikten sonra devam etti: "Ama yine de denemek istiyorum, seni tanımaına izin verir misin?"

"Elbette, elbette izin veririm," dedim, masanın üzerinde duran elini tuttum.

Sanki düş görüyorum Günlük, çok güzel ve sonu olmayan bir düş sanki.

1:20

Valerio dan bir mesaj aldım, beni görmek istediğini yazmış. Ama şu anda o bile bana o kadar uzak ki. Öğretmenimle son bir kez sevişmemin, istediğimin tam olarak ne olduğunu, Melissa ningerçekte ne olduğunu; bir canavar mı yoksa armağan almayı ve vermeyi hak edecek bir insan mı olduğunu öğrenmem için, son bir kez sevişmemin yeterli olacağını sanıyorum.

10 Haziran 2002

Gözüm aydın, okullar kapandı! Bu sene notlarım oldukça düşük, ben az çalıştım, öğretmenlerim beni anlamaya pek çalışmadılar. Neyse ki, beni tümüyle yok edemeden kurtardım paçayı, sınıfımı geçtim.

Bugün Valerio'yu gördüm. Bar Epoca da olacağını ve onu bulmamı söylemişti. Koşarak çıktım. Bunun, ne istediğimi anlayabileceğim fırsat olduğunu düşünüyordum. Bara geldiğimde, asfaltta iz bırakacak kadar sert bir fren yaparak durdum, herkes dönüp baktı. Valerio masada tek başına oturuyordu, gülümseyerek ve başını sallayarak hareketlerimi izliyordu. Ağırbaşlı görünmek ve ciddi bir tavır sergilemek için yavaş yavaş yürümeye başladım.

Kırtakırta masasına yöneldim, yaklaştığımda bana, "Loly, yürürken sana nasıl baktıklarını görmüyor musun?" dedi.

Başımı "yoohayır" anlamında salladım.

"Her bakana dönüp bakmam," dedim.

Valerio nun yanına bir adam geldi, omzuna doğru eğildi. Karanlık yüzlüydü. Genel havası biraz da kabaydı. İsmi nin Flavio olduğunu söyleyerek kendini bana tanıttı. Dikkatlice, süzerek baktım. Tam onu inceliyordum ki, "Kız arkadaşımın, yaşlıtlarına göre çok kurnaz ama güzel gözleri var," diyerek araya girdi.

Valerio nun yanıtlamasını beklemeden araya girdim: "Haklısın Flavio . Üçümüz mü olacağız, yoksa başkaları da gelecek mi?" dedim. Amaç tek bir şey olunca lafi dolaştırmayı, yapay gülcükler dağıtmayı sevmem, sadede gelmeyi tercih ederim, Günlük.

Afallayan Flavio , Valerio ya baktı. Valerio , "Kaprıslıdır biraz ama en iyisi söylediğini yapmaktır," dedi.

"Bak Melissa , ben ve Valerio seni bir gece eğlencesine götürmeyi düşünüyorduk, özel bir geceye. Bana senden sözetmişti, yaşından ötürü ikilemede kaldım ama nasıl olduğunu ayrıntılarıyla öğrenince... Neyse işte, kabul ettim ve şimdi işüstünde nasıl olduğunu merak etmeye başladım".

Yalnızca "Kaç yaşındasın Flavio ?" diye sordum.

Otuz beş yaşında olduğunu söyledi. Başımı salladım, daha fazla olduğunu düşünmüştüm ama söylediğine inanmış göründüm.

"Bu eğlence ne zaman düzenlenecek?" diye sordum.

"Haftaya cumartesi saat onda, deniz kıyısındaki bir villada. Seni almaya ben geleceğim, elbette Valerio ile birlikte..."

"Eğer kabul edersem elbette," diye sözünü kestim.

"Elbette, olur dersin".

Kısa bir süre sessiz durduktan sonra, "Özel bir şey giyinmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"Ne giyersen giy, yeter ki yaşın anlaşılmasın. Herkes on sekiz yaşında olduğunu biliyor gerçi," diye

yanıtladı Flavio .

"Kim herkes? Kaç kişi olacak ki?" diye sordum Vale-rio yadönerek.

"Kaç kişi olacağını biz de tam olarak bilmiyoruz. Beşçiftin geleceği kesin. Belki başkaları da gelir, ama şimdiden bilmiyoruz".

Katılmaya karar verdim; üzgünüm Claudio , benim gibi"irinin onu sevmeyi başarabileceğinden, onu mutlu edecek kişinin ben olduğumdan çok emin değilim.

15 Haziran 2002

Yo, hayır, onu mutlu edecek kız ben değilim. Ben onu hakketmiyorum. Telefonum, ettiği telefonlar ve gönderdiği mesajlarla çınçın çınıyor. Onu terk ediyorum, işte hepsi bu. Onu yanıtlamıyorum, hiç yokmuş gibi davranıyorum. Eninde sonunda bıacak ve mutluluğu başka yerlerde arayacak tır. Öyleyse, içimdeki bu korku niye?

17 Haziran 2002

Sessizlik içinde, kısa ve havadan sudan konuşmalarla, kararlaştırılan deniz kenarındaki yere geldik. Şehir dışında, va -macinöte yanında, dalgaların kayaları kum gibi ufaladığı tarafta bir küçük villaydı. Issız bir bölgeydi ve ev biraz içerlek, gözden uzakdı . Yüksek bir giriş kapısından içeriye girdik, park etmiş arabaları saydım, altı taneydiler.

"Geldik, tatlım," dedi Flavio . Bana böyle seslenilmesine sinir olurum. Beni ne kadar tanıyor ki bok herif. Bana nasıttatım, şekerim, küçüğüm diye seslenebilir ki? Boğazını sıkasım geliyor!

Kapıyı kırk yaşlarında, çekici, hoş kokulu birkadm açtı. Beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve Flavio ya beğendiğini gösterir biçimde baktı, o da onu kibarca gülümseyerek yanıtladı. Duvarlarında büyük soyut tabloların asılı olduğ^u uzun bir koridoru geçtik. Salona geldiğimde huzursuzladuym, çünkü aynı anda on tane inceleyen göz bana yöne >misti. Büyük bir bölümü erkekti. Kravat takmış ve seçkin g

yimliydiler, bazısının gözünde küçük bir maske vardı amagenellikle yüzleri açıktı. Kadınlardan bir ikisi yaklaştı ve bana soru sordular, ben de Valerio ile daha önce belirlediğimiz türden bir sürü yalan dolan sıraladım. Öğretmenim yanımageldi ve fısıldayarak, "Bir an önce başlamak istiyorum. Seni yalayıp yutmayı, gece boyu içinde kalmayı, sonra da başkaları ile yaparken seni seyretmeyi o kadar çok istiyorum ki," dedi.

Aklıma hemen Claudio nun bakışları geldi; onun beniasla başkası ile yataktayken görmek istemeyeceğini düşündüm.

Flaviobana içinde, birkaç ay öncesini bana anımsatan, viski dolu bir bardak getirdi. Piyanoya yaklaştım ve birkaç gün önce Roberto yükünden nasıl kurtulduğumu düşündüm. Beni aramaktan vazgeçmesini, arkadaşlarının da benim hakkımda ağızlarını sıkı tutmaları gerektiğini söyledim, aksihalde olup biteni nişanlısına tek tek anlatacaktım. Tehdidimişe yaradı, beni bir daha aramadı.

Bir ara yanıma, uçacakmış gibi yumuşak adımlarla salınarak yürüten bir adam yaklaştı. Yuvarlak gözlükleri ve irimavi-yeşil gözleri vardı. Yüzü hafif lekeli olmasına karşınıyakışıklıydı.

Dikkatlice, inceleyerek baktı ve sonra, "Selam, o çok sözü edilen kız sensin anlaşılın?" dedi.

Soru soruyormuşum gibi baktım ve, "Kimin söylediğine^{ba}ğlı... Hangi özelliğimden söz edildi ki?" dedim.

Eee... Her ne kadar ben senin on sekiz yaşında olduğ^u-^aianmasamda çok genç olduğ^unu biliyoruz. O kadargös -^{me}diğiniçin değil, bana daha büyükmüşsün gibi geliyor.

Senin bu türden gecelere çok katıldığın söylendi, yalnız erkeklerin olmadığı gecelere..."

Kızardım ve söylediğinin üstüne gitmek istedim, "Kimsöyledi?" dedim.

"Ne önemi var ki... Bilirsin ortalıkta laflar dolandır dufur... Anlaşılın sen iyi malmışsın, ha?"

Sakin olmaya, oyuna devam etmeye ve her şeyi bozma^maya çalıştım.

"Ahmaklar hiçbir zaman hoşuma gitmemiştir. Kabul ettim, çünkü yapmak hoşuma gidiyor..."

Yalan söylediğimi bilerek yüzüme baktı ve ekledi, "Ahmaklar her zaman olacak. Bazı insanların

çizgileri düzgün ve derli topludur, bazılarının ise kaba, gülünç ve rüküş bir karpis gibidir."

"O halde benimkinin her ikisinin karması olduğunu söyleyebilirim," dedim, söylediklerinden etkilenmiştim.

Valerio yanıma geldi ve divana doğru onunla gitmemi söyledi.

Adama başımla bir işaret yaptım, selam anlamına gelmemesine çalıştım, nasıl olsa gecenin bir saatinde birbirimizi niçine düşecektik.

Divana, iyi gelişmiş ve biçimli vücutlu bir erkek ve parlak, canlı renkli ve abartılı makyajları olan, saçları platin sarısı, atkuyruklu, oldukça avam iki kadın oturmuştu.

Ben ve öğretmenim divanın ortasına geçtik. Kazağımın altından elini soktu ve göğsümü okşamaya başlamıştı ki birden feci bir utanç ve rahatsızlık duydum.

"Valerio... Önce bizim mi başlamamız gerekiyor?"

"Neden olmasın, utanıyor musun?" dedi kulak mememisiırken.

"Yooohiç de değil... Yüzünden arzu akıyor," dedi vücut geliştirmiş olan.

"Nereden anladın?" diye meydan okudum.

Yanıt vermedi, bir elini eteğimin altından kuyruk sokuğumun arasına daldırırken taşkınlıkla beni öpmeye başladı. Kendimi koyuverip gidecektim, o anlamsız şiddet beni yine kim bilirmeye sürükleyecekti. Onu öpmek için kalçamı hafifçe kaldırmıştım ki, öğretmenim bundan yararlanıp kıcımlı, önce yavaş ve yumuşak, sonra tavrını değiştirip daha kararlı ve ateşli okşamaya başladı. Çevremdeki insanlar oradadurmuş bana bakıyor, yanımdaki iki erkekten birinin içime girmesini bekliyorlardı sanırım, ama artık benim için yoktu. Vücut çalışmış olan beni öperken kadınlardan birisinin göğsüne sarıldı ve ensesinden öpmeye başladı. Sonra Valerio eteğimi kaldırdı. Herkes hayranlıkla, tanımadığım bir divanın üzerinde, tanımadığım insanların arasında meydana çıkmış olan kıcıma ve kukuma bakıyordu. Sırtım yay gibi öne kıvrılmıştı ve kendimi onun ellerine bırakıyordum ki, herifin biri önüme geldi, mememi tuttu ve sertçe sıkmaya başladı.

"Mmmm, taze şeftali gibi kokuyorsun," dedi beni koklamak için yanıma yaklaşan bir diğer adam, "Yeni yıkanmış taze şeftali gibi yumuşak ve pürüzsüzsün".

Taze şeftali olgunlaşacak; önce rengini sonra tadını yitirecek, ardından kabuğuyunu muşayacak, buruşacak, en sonunda çürüyecek ve nektarını da solucanlar emecek.

Birden gözlerim faltaşı gibi açıldı, yüzüme ateş bastı. Ani bir hareketle öğretmenime doğru döndüm ve "Kalk gidelim, istemiyorum," dedim.

Ne olduysa tam da bedenimin tümüyle kendini koyu vereceği anda olmuştu... Zavallı Flavio, zavallı bay vücut, zavallı diğerleri, zavallı ben... Bir anda herkesi, her şeyi ve de kendimi bir kenara bıraktım, hızla üstümü giyindim ve gözlerimde yaşlarla uzun koridoru geçtim, kapıyı açtım ve yolda park etmiş olan arabanın yanına koştum. Evi ve beni sarmalayan yoğun sis nedeniyle arabanın camlanmış olduğunu düşünüyordum. Dönüş yolunda tek bir kelime edilmedi. Yalnızca, evin giriş kapısına geldiğimizde, "Sana yazdığım mektup konusunda hiçbir şey söylemedin?" dedim.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Elveda Lolita!" dedi.

2,0 Haziran. 6:50

Dudaklarımı telefon ahizesine dayadım ve uykudan yeni kalkmış sesini duydum. "Seni yaşamak istiyorum," dedim incecik sesimle fısıldayarak.

24 Haziran

Gece oldu sevgili Günlük ve evin dışında, terastayım, denizi seyrediyorum.

Öyle dingin, öyle sessiz, sakın ve yumuşacık ki; ılıma "hava dalgalan yatıştırıyor ve çok uzaktan gelen sesler"¹¹ huzurlu ve kırılgan seslerini duyuyorum... Ay bir görünüp bir kayboluyor; gizlenmiş, bağışlayan ve hoşgörülü bakışıyla beni izliyor.

Ne yapabileceğimi soruyorum ona.

"Yürekteki pasları kazımak zordur," diyor.

Yüreğim... Olduğunu unutmuştum bile. Belki de varlığından hiç haberim olmadı.

Filmlerdeki duygusal sahneler beni hiç etkilemedi, içeriği yoğun bir şarkı beni hiç duygulandırmadı ve ben aşka hepyarı yarıya inandım, onu gerçekten tanımanın olanaksız olduğunu düşündüm. Belki de sadece herkesten gizlediğim, derinlerde bir yerlerde sakladığım aşkı kimse çekip ortaya çıkartmayı öğretmediği içindir. Bir yerlere gömülü kalmıştı, birilerinin kazıp oradan çıkartması gerekiyordu... Ve ben deaşkın sürgün olduğu bir evrene, arzularıyla dalarak onu bulmaya çalıştım. Hiç kimse, hem de hiç kimse beni durdurup, "Bak küçük, buradan geçilmez," demedi.

Yüreğim buz tutmuş bir hücrede kapalı kaldı ve kararlitek bir vuruşta hücreyi yok etmek tehlikeliydi; yürek sonsuza dek yaralanmış olabilirdi.

Ancak sonradan güneş açtı. Bu yakıp kavuran, alev püskürten, yangın çıkartan Sicilya güneşi değil; ılıman, ölçülü, "üa açık, buzları yavaşyavaş eriterek kurak ruhumu bir andasular altında bırakmayacak bir güneş. Hkbaşta ne zaman sevişeceğimizi sormam gerekiyormuş8 bi düşündüm ama tam soracaktım ki dudaklarımı ısırarak duraksadım. Bir şey olduğunu anladı ve sordu: "Neyin varMelissa?". Beni adımla çağırıyor, onun için ben Melisayım, bir bireyim, bir varlığım; bir nesne ve beden değil.

Başımı salladım. "Bir şey yok, gerçekten bir şey yokClaudio," dedim.

Melis

yatmadan önce IOO fırça darbesi

149

O zaman elimi tuttu ve göğsünün üstüne koydu.

Derin bir nefes aldım ve homurdanarak, "Kendi kendime, ne zaman benimle sevişmek isteyeceğini soruyordum...".

Bu kez o sessiz kaldı, ben utançtan öldüm, yanaklarımaates bastı.

"YokMelissa , yok canım... Buna ben değil biz, beraber karar vermeliyiz, sevişecek miyiz, ve sevişeceksek ne zaman diye. Sen ve ben, ikimiz," dedi gülümseyerek.

Şaşkınlıkla bakıyordum ona, afallamış yüzümün konuşmaya devam etmesini istediğim anlamına geldiğini anlamıştı.

"Neden biliyor musun? İki kişinin birleşmesi ruhlarının doruklara ulaşması demektir ve o doruklara ancak birbirlerini severlerse ulaşılabilir. Girdabın iki bedeni anafora alması gibidir; artık kimse tek başına değildir, biri diğerinin içindedir, en samimi, en derin ve en güzel biçimde".

Şaşkınlığım devam ederken ne demek istediğini sordum."Seni seviyorumMelissa ," diye yanıtladı.Birkaç gün öncesine kadar bulunmasının olanaksız olduğunu sandığım şeyi bu adam nasıl bu kadar iyi biliyordu?Neden bugüne dek yaşam bana yalnızca kirlî, acımasız, ilkel, kaba yüzünü göstermişti? Bu olağanüstü varlık elimden tutup, beni korkuyla büzüştüğüm bu sığ ve kokuşmuş delikten çıkartabilir mi? Söyle Ay, sence yapabilir mi?

Yürekten pasları söküp atmak güç. Ama belki de kalp İöyle güçlü atmaya başlar ki, onu çevreleyen kabuğu binparçayaböler, fırlatıp atar.

30 Haziran

Sanki el ve ayak bileklerimden görünmeyen bir ip ile bağlanmış gibi hissediyorum. Havada asılı kalmışım. Cehenhem zebanisi gibi bağırarak beni aşağıya çekerken, bir diğeri yukarıya doğru çekiyor. Ben bir o tarafa, bir bu tarafa savruluyorum. Ağlıyorum. Bir bulutlara, bir solucanlara de-ğiyorum. Kendi kendime ismimi sayıklıyorum.Melissa ,Melissa,Melissa ... Beni kurtaracak büyüü bir sözcük gibi. Kendime sıkıca tutunuyor, kendime sarılıyorum.

7 Temmuz

Odamın duvarlarım boyadım. Şimdi uçuk mavi oldular. Çalışma masamın üzerinde artık göz kırpanMarleneDietrichdeğil, kendi fotoğrafım var. Saçlarım rüzgârda uçuşurken limana giren çıkan takalara huzur içinde bakıyorum. Arkamda, beni kucaklayanClaudio var, elleriyle zarifçe beyaz bluzuma dokunurken yüzüyle omuzlarıma eğilmiş öpüyor. O takalarla ilgilenmiyor bile, bizimle ilgili derin düşüncelerinde kaybolmuş gibi.

Fotoğraf çekildikten sonra kulağıma, "Melissa, seni seviyorum," diye fısıldamıştı.O zaman yanağımı yanağına dayayıp o anın tadına varabilmek için derinlerin nefes aldım ve ona doğru döndüm.*üzünü ellerimin arasına aldım, o zamana dek tanımadığım,•İnlediğim bir sevecenlikle öptüm ve usulca, "Ben de seni^{Sev}iyorumClaudio ," dedim.

Kendimi onun kollarına bıraktığımda bedenimin her yanında, hasta olduğumda hissettiğim gibi bir titreme ve ateşdolaştı ve o beni kucaklayarak tutkuyla öptü. Cinsellik yüklü bir tutkuyla değil, bambaşka, aşk yüklü bir tutkuyla.

O güne dek kimsenin önünde ağlamadığım kadar çok ağladım.

"Sevgilim, bana yardım et. Yalvarırım bana yardım et," diye yakardım.

"Buradayım, senin için buradayım, yanındayım, seni için..." diyordu, şimdiye kadar hiçbir erkeğin sarılmadığı gibi beni sarıp sarmalarken.

13 Temmuz

Kumsalda birbirimize sarılarak uyuduk. Birbirimizin kollarında ısındık. Ruhunun soyluluğu ve bana olan saygısı içimi titretiyor. Bana verdiği bütün bu güzelliklerin karşılığını verebiliyor muyum acaba ona?

24 Temmuz

Korkuyorum, hem de çok korkuyorum.**30 Temmuz**

Ben kaçıyorum, o beni yakalıyor. Sıkmadan yakalayan elle-,riniduyumsamak ne güzel... Sık sık ağlıyorum ve ne zaman»!ağlasam beni kendine doğru çekip sık sık sarılıyor, saçlarımıkokluyor. Ben de başımı onun göğsüne yaslıyorum. Kaçmaya, uçurumdan aşağıya yuvarlanmaya, o dar geçitengeç-meyeve bir daha gerisin geri çıkmamaya eğilimliyim.

Amaonun kollan buna engel oluyor, beni tutuyor ve ben onlara güveniyorum ve belki hâlâ kendimi kurtarabilirim.

12 Ağustos 2002

Ona duyduğum arzu çok güçlü ve ateşli, o olmaksızın yapmamam. Beni kucaklıyor ve kimin olduğumu soruyor.

"Seninim," diyorum. "Tamamıyla senin".

Gözlerimin içine bakıyor ve "Küçük, kendine kötülük yapma, yalvarırım. Bu benim için de çok kötü olur," diyor.

"Asla sana kötülük yapmam," diyorum.

"Benim için yapmamalısın, ama her şeyden önce kendini için yapmamalısın. Çiçek gibisin, seni ayaklarının altındaemelerine izin verme".

Dudaklarıma usulca değerek beni öpüyor, içim sevgiyledoluyor.

Gülümstüyorum, mutluyum. Bana, "İşte şimdi seni öpme-li, yüzündeki bu gülümsemeyi çalmalı ve dudaklarıma mü-hürlemeliyim. Beni delirtiyorsun, sen bir meleksin, bir prensessin, bu geceyi seni severek geçirmek isterim," diyor.

Tertemiz bir yatakta bedenlerimiz mükemmel bir uyum Çmde. Benim ve onun teni birleşiyor ve birlikte güç ve sevgi oluyoruz. O yavaşyavaş içime akarken gözlerimizbirbi -"nekenetli. Bedenimin hırpalanmaması, yalnızca sevilmesigerektiğini söylüyor. Canımın yanmaması için sessizceka -- yor. Kollarım ve bacaklarımla ona sarılıyorum. İnemeleri"mkilerekarışıyor, parmaklan parmaklarıma

kenetleniyor.onun hazzı benimkiyle ayırt edilemez biçimde bütünleşiyor.

153

Göğsünde uyuyakahyorum . Saçlarım yüzünü örtüyörama o bundan çok memnun, yüzlerce kez başımı öpüyor."Bana söz ver. Bana bir konuda söz ver. Asla ayrılmayacağız, bu sözü ver bana," diye fısıldıyorum ona.

Sessizlik... Bir kez daha sırtımı okşuyor ve dayanılmaz ürpertiler duyumsuyorum. Bir kez daha içime giriyor. Kalçalarımı ona dayıyorum, uyumla hareket ediyoruz.

O sırada, "Birbirimizi terk etmememiz için iki koşul var. Kendini ne benim, ne aşkımın, ne sevgimin, ne de herhangi bir şeyin esiri gibi hissetmemelisin. Özgür gezinmesi gereken bir meleksin sen. Yaşamının tek amacı olmama hiçbir zaman izin vermemelisin. Sen önemli bir kadın olacaksın,zaten şimdiden öylesin de..." diyor.

Çatallaşmış sesimle ikinci koşulun ne olduğunu soruyorum.

"Kendini asla aldatmamahsın . Çünkü kendini aldattığınla aslında hem bana, hem de kendine kötülük yapıyorsundur demektir. Ben seni seviyorum ve yollarımız ayrılrsa bile se-ni sevmeye devam edeceğim."

Hazlarımız birleşiyor ve elimden aşkıma sıkı sıkı sarılmaktan ve onu asla ama asla bırakmamaktan başka bir şey gelmiyor.

Yorgun, yatağında uyuyakahyorum . Gece geçip gidiyor

ve sabah beni sınırsız ve aydınlık bir güneşle uyandırdın.Yastığın üzerinde bana bıraktığın not var:

Görkemli varlık, yaşamında mutlulukların en büyüğünü, en mükemmelini bulmanı ve ben de sen istediğin sürece bunun taraflarından biri olmayı isterim. Çünkü ben, şimdiden bil ki, arkana dönüp bakmadan gitsen bile seni istiyorum olacağım.

Kahvaltılık bir şeyler almak için çıktım, çabucak döneceğim.

Açılmış tek gözümle güneşi seyrediyorum. Kulağıma tatlı tatlı sesler geliyor. Denizde geçen bir geceden sonra takalar yavaş yavaş limana girip halat bağlamaya başladılar. Bilinmezde yapılan bir yolculuk... Tek bir gözyaşı damlası gözümde yüzüme iniyor. Çıplak sırtımda dolaşan eline ve ensemden öpmesine gülümsüyorum. Ona bakıyorum. Bakıyorum ve anlıyorum, artık biliyorum.

Ormanda geçen yolculuğumu tamamladım. Küçük çocukları yiyen devin kulesinden, aldatan melek ve şeytanlarının zulüm veren pençesinden kaçmayı başardım, çift cinsi-yetlicanavardan kaçtım. Beni, yumuşak kadife yastığın üzerinde oturup bekleyen Arap prensinin sarayına sığındım.Bayağılaşmış elbiselerimi çıkartıp bana prenses elbiseleriydi. Hizmetkârları çağırıp saçlarımı tarattı, alnımdan öptü ve beni uyurken seyredeceğini söyledi. Sonra bir geceseviştik, eve döndüğümde saçlarımın hâlâ pırlırlı parlamakta olduğunu ve makyajımın bozulmadığını gördüm. Annemindediği gibi, düşlerin bile kıskançlıkla çalmak istediğikadar güzel bir prenses olarak...